

การศึกษาเปรียบเทียบของกระบวนการทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรม
ในวิทยาลัย ของนักศึกษาชั้น ป.ศศ. ปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของ
วิทยาลัยครู ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

ปริญญานิพนธ์

ของ

คมเพชร ฉัตรสุณกุล

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร
ปริญญากิตติมศักดิ์
๒ มีนาคม ๒๕๑๕

การศึกษาเปรียบเทียบของประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรม
ในวิทยาลัย ของนักศึกษาชั้น ป.๓. ปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงและต่ำของ
วิทยาลัยครู ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

บทคัดย่อ

ของ

คมเพชร ฉัตรสุภกุล

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษากาหลักสูตร
ปริญญากาศึกษามหาบัณฑิต
๒ มีนาคม ๒๕๑๕

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อจะศึกษาเปรียบเทียบขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และการรวมกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาชั้น ป.กศ. ปีที่ ๒ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ -ว่าจะมีความแตกต่างกันอย่างไร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้น ป.กศ. ปีที่ ๒ ของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยการสุ่มตัวอย่าง (Random Sampling) มาจำนวน ๕๐๑ คน นำมาจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ อายุ จำนวนพี่น้อง และรายได้ของบิดามารดา การรวบรวมข้อมูลกระทำโดยใช้แบบสำรวจ สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ความแปรปรวน (s^2) และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (t-test)

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ในด้านเพศนั้นผลการเปรียบเทียบองค์ประกอบแต่ละด้านพบว่าเพศชายมีปัญหาทั้งสามด้านนี้มากกว่าเพศหญิง ถ้าพิจารณาทั้งระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และตัวแปรด้านอื่น ๆ พร้อมกันแล้ว ปรากฏผลการวิจัยว่า กลุ่มต่ำหญิงมีปัญหาทั้งสามด้านมากที่สุด กลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า ก็มีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ แต่ด้านการปรับตัวนั้นกลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน มีปัญหามากพอ ๆ กับกลุ่มที่มีพี่น้อง ๒ คนและมากกว่า ส่วนการเข้าร่วมกิจกรรมนั้น กลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๒ คนและมากกว่า เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด แต่ก็ไม่แตกต่างจากกลุ่มต่ำที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน สำหรับเรื่องรายได้ของบิดามารดานั้นกลุ่มที่มีปัญหาเศรษฐกิจมากที่สุดคือ กลุ่มต่ำที่บิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท แต่ด้านการปรับตัวนั้นกลุ่มต่ำที่บิดามารดามีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท มีปัญหามากกว่ากลุ่มอื่น และกลุ่มต่ำที่บิดามารดามีรายได้ ๓๐๐๑ บาท และมากกว่า เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำคณะนิติศาสตร์ ได้พิจารณาปรึกษาและเห็น
สมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต ของวิทยาลัย
วิชาการศึกษาได้

นายกฤษฎา สมวงศ์ ประธาน

พงษ์ศักดิ์ สิงห์ทอง กรรมการ

๖ มีนาคม ๒๕๕๕

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี เพราะผู้เขียนได้รับความช่วยเหลือและคำแนะนำอย่างดียิ่ง จากรองศาสตราจารย์นาฏเฉลียว สุมาวงศ์ และอาจารย์สมบูรณ์ ชิตพงศ์ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณไว้เป็นอย่างสูง

ผู้เขียนขอขอบพระคุณศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู ผู้อำนวยการหัวหน้าแผนกทะเบียน และอาจารย์ในวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือทุกแห่งที่ให้ความอนุเคราะห์เป็นอย่างดีในการรวบรวมข้อมูล อาจารย์ภรณ์ คุณะวลี ที่กรุณาช่วยแปลบทกวีย่อปริญญานิพนธ์

ในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับความช่วยเหลือต่าง ๆ จากคุณจิรพันธุ์ พูลพัฒน์ คุณอนุศักดิ์ รัตนจารย์ คุณเนที นิยม คุณชัยวัฒน์ พละหาญ คุณวิเชษฐ์ จริงจรีคุณคุณราตรี สรรค์สุภาวิกุล และเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ที่มีได้กล่าวนามในที่นี้ จึงขอขอบคุณไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

นอกจากนี้ผู้เขียนขอขอบคุณ คุณณรงค์ สุภพิพัฒน์ แห่งบริษัท DATAMAT ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือในการคิดข้อมูลโดยคอมพิวเตอร์ คุณทิพย์ประภา สักโกวิท คุณรัตนา พุกพูน ที่ได้ช่วยเหลือในการพิมพ์ และคุณรัชพงษ์ ฉัตรสุกกุล ช่วยเหลือในการโรเนียว

คมเพชร ฉัตรสุกกุล

สารบัญ

บทที่	หน้า
๑	บทนำ ๑
	ภูมิหลัง ๑
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า ๔
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า ๔
	ประโยชน์ของการศึกษาค้นคว้า ๕
	เหตุผลและทฤษฎีเบื้องต้นหลังสมมติฐานในการวิจัย ๕
	สมมติฐานในการวิจัย ๘
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า ๘
	กํานียามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ๘
๒	เอกสารวิจัยที่เกี่ยวข้อง ๑๑
๓	วิธีดำเนินการ ๒๐
	การสร้างแบบสำรวจ ๒๑
	การทดลองใช้และการปรับปรุงแบบสำรวจ ๒๒
	การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ๒๓
	การรวบรวมข้อมูล ๒๖
	การจัดกระทำกับข้อมูล ๒๘
๔	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ๓๓
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ๓๓
	การวิเคราะห์ข้อมูล ๓๔

บทที่	หน้า
๕	๗๖
สรุปผลการศึกษากันว่า อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	๗๖
ปัญหา	๗๖
ความมุ่งหมาย	๗๖
กลุ่มตัวอย่าง	๗๖
เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล	๗๖
การวิเคราะห์ข้อมูล	๗๖
ข้อสมมติฐาน	๗๖
สรุปผลการวิจัย	๗๖
อภิปรายผล	๗๖
สรุปการอภิปรายผล	๗๖
ข้อเสนอแนะ	๗๖
บรรณานุกรม	๗๖
ภาคผนวก	๗๖
ภาคผนวก ก.	๗๖
ภาคผนวก ข.	๗๖

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
๑	จำนวนผู้สมัครและผู้ที่ได้รับคัดเลือกเรียนในสถาบันฝึกหัดครู สังกัดกรมการฝึกหัดครู ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๐ - ๒๕๑๔.	๒
๒	แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสำรวจ	๒๓
๓	แสดงเกณฑ์ของคะแนนเฉลี่ยที่ใช้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง	๒๔
๔	แสดงอัตราส่วนของกลุ่มตัวอย่างแต่ละวิทยาลัยครู ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	๒๕
๕	แสดงจำนวนแบบสำรวจของกลุ่มสูงที่ใช้ได้	๒๗
๖	แสดงจำนวนแบบสำรวจของกลุ่มต่ำที่ใช้ได้	๒๗
๗	แสดงกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ และอายุ	๒๘
๘	แสดงกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ และจำนวนพี่น้องในครอบครัว	๓๐
๙	แสดงกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ และรายได้ทางบิดามารดา	๓๑
๑๐	ค่าคะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวนขององค์ประกอบทางค่านิยมธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตาม ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๓๕
๑๑	ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่านิยมธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบ ตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๓๖

๑๒	ค่าคะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวนขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามเพศ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๑๓
๑๓	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบ ตามเพศ	๓๕
๑๔	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่าน เศรษฐกิจ ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามเพศและระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๔๐
๑๕	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่าน การปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามเพศ และ ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๔๑
๑๖	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่าน กิจกรรมของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามเพศ และระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๔๒
๑๗	ความแตกต่างระหว่างผลรวมคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบ ทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของ กลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามเพศ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๔๓
๑๘	ค่าคะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวนขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๔๔
๑๙	ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางค่าน เศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามอายุ และระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๔๕

๒๐	ค่าคะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๔๗
๒๑	ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๔๘
๒๒	ค่าคะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๕๐
๒๓	ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านกิจกรรมของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๕๑
๒๔	ผลรวมค่าคะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวนขององค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๕๓
๒๕	ความแตกต่างระหว่างผลรวมของคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๕๔
๒๖ -	ค่าคะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๕๖
๒๗	ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๕๗

ตาราง	หน้า
๒๔	ค่าคะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัว ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ๕๘
๒๕	ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัว ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ๕๙
๓๐	ค่าคะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านกิจกรรม ในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ๖๑
๓๑	ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านกิจกรรม ในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ๖๒
๓๒	ผลรวมค่าคะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้าน เศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่ จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ๖๓
๓๓	ความแตกต่างระหว่างผลรวมของคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้าน เศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ๖๔
๓๔	ค่าคะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้าน เศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของบิดามารดา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ๖๖
๓๕	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้าน เศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามรายได้ของบิดามารดา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ๖๗

๓๖	ค่าคะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของนิคมารคา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๖๘
๓๗	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามรายได้ของนิคมารคา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๗๐
๓๘	ค่าคะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของนิคมารคา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๗๒
๓๙	ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามรายได้ของนิคมารคา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๗๓
๔๐	ผลรวมค่าคะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวนขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของนิคมารคา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๗๕
๔๑	ความแตกต่างระหว่างผลรวมของคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามรายได้ของนิคมารคา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๗๖
๔๒	ค่าสถิติพื้นฐานขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๗๗

๔๓	ค่าสถิติพื้นฐานขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และ กิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามเพศและระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๑๐๒
๔๔	ค่าสถิติพื้นฐานขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และ กิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุและระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๑๐๔
๔๕	ค่าสถิติพื้นฐานขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และ กิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามจำนวนพี่น้อง ในครอบครัวและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๑๐๗
๔๖	ค่าสถิติพื้นฐานขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และ กิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของ บิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	๑๑๐

ภูมิหลัง

ปัจจุบันนี้ประเทศไทยกำลังอยู่ในระหว่างการพัฒนาทุก ๆ ด้าน ปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาประเทศ ได้แก่กำลังคนซึ่งเป็นทรัพยากรที่สำคัญ การพัฒนาต้องอาศัยคนที่มีความรู้ความสามารถ ซึ่งทำได้โดยการให้การศึกษา ดังที่ ดร.วิจิตร ศรีสะอ้าน (ดร.วิจิตร ศรีสะอ้าน, ๒๕๑๓ : ๒๕) ได้เน้นว่าการศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาประเทศ เพราะเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource) เพื่อให้ได้มาซึ่งกำลังคน (Man Power) ตามความต้องการของการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคม จะเห็นได้ว่าการศึกษามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนา จึงจำเป็นต้องวางรากฐานการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ ในการนี้ต้องอาศัยกำลังคนที่มีความรู้ความสามารถ ที่จะถ่ายทอดแนวความคิดและความรู้ต่าง ๆ เพื่อเตรียมให้กลุ่มบุตรกุลธิดาพร้อมที่จะเป็นพลเมืองดีของประเทศชาติต่อไป ซึ่งผู้มีหน้าที่รับผิดชอบดังกล่าวแล้วก็คือครู (ธีระ ฤทธิเจริญ, ๒๕๑๑ : ๑๑) เพราะฉะนั้นครูจึงเป็นกำลังที่สำคัญที่จะทำให้การศึกษามีคุณภาพและบังเกิดผลตามแนวทางที่ตั้งเอาไว้ (บุญถิ่น อัตถากร และ ดร.รัตนา ตันบุญเต็กร, ๒๕๑๓ : ๓)

ตามสถิติของประชากร ในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ แสดงว่าในขณะนั้นประเทศไทยมีพลเมืองรวมทั้งสิ้นประมาณ ๓๕ ล้านคน มีอัตราการเพิ่มประมาณร้อยละ ๓.๒ ต่อปี หรือพูดอย่างง่าย ๆ ก็คือเรามีจำนวนพลเมืองเพิ่มขึ้นปีละประมาณ ล้านคนเศษ (ดร. กำแหง พลากร, ๒๕๑๓ : ๑๓๔) ด้วยเหตุนี้รัฐบาลจึงต้องลงทุนเพื่อการศึกษาเป็นอย่างมาก จากเอกสารในการวิเคราะห์งบประมาณในการลงทุนการศึกษา (กองวางแผนการศึกษา, ๒๕๑๓ : ๕๕) ได้แสดงตัวเลขเอาไว้ว่ารัฐบาลได้เพิ่มจำนวนเงินในการลงทุนการศึกษาเพิ่มขึ้นทุกปี สำหรับกรมการฝึกหัดครูได้ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าว จึงเปิดรับนักเรียนฝึกหัดครูเพิ่มขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับจำนวนการเพิ่มของนักเรียน ถึงกระนั้นก็ตามก็ยังปรากฏว่ายังไม่สามารถรับนักเรียนที่สมัคร เข้าเรียนในสถาบันฝึกหัดครูได้ทั้งหมดจึงตารางต่อไป

ตาราง ๑. จำนวนผู้สมัครและผู้ที่ได้รับคัดเลือกเรียนในสถาบันฝึกหัดครู สังกัดกรมการฝึกหัดครู ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๑๐ - ๒๕๑๔

ปีการศึกษา	ส่วนกลาง			ส่วนภูมิภาค			รวม		
	สมัคร	รับไว้	รอยละ	สมัคร	รับไว้	รอยละ	สมัคร	รับไว้	รอยละ
๒๕๑๐	๙๕๕๕	๒๐๘๘	๒๒.๑๐	๒๕๒๓๓	๕๗๒๖	๒๒.๖๕	๓๔๗๘๘	๗๘๑๕๐	๒๒.๕๑
๒๕๑๑	๙๖๙๑	๒๓๕๕	๓๑.๒๒	๒๕๘๐๒	๙๕๑๕	๒๕.๕๐	๓๒๔๙๓	๙๘๑๐๐	๓๐.๒๑
๒๕๑๒	๙๘๓๔	๒๘๕๐	๓๖.๓๙	๒๖๖๖๕	๘๘๘๖	๓๓.๓๒	๓๖๕๐๐	๑๓๖๖๐	๓๘.๐๑
๒๕๑๓	๙๖๙๘	๒๙๙๓	๓๐.๙๑	๓๐๘๖๗	๑๐๔๓๖	๓๓.๘๑	๔๐๕๕๕	๑๓๔๐๕	๓๓.๐๗
๒๕๑๔	๑๐๘๒๗	๒๙๒๑	๓๑.๖๐	๔๕๕๓๗	๑๔๐๕๕	๓๐.๕๕	๕๖๓๖๔	๑๗๕๑๖	๓๑.๐๗

แหล่งที่มา : หลักฐานกรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ

จากตารางนี้จะเห็นได้ว่ามีผู้สมัครเข้าเรียนในสถาบันฝึกหัดครูเป็นจำนวนมากและเพิ่มขึ้นเกือบทุกปี แต่สถาบันฝึกหัดครูก็สามารถรับเข้าเรียนได้น้อยมากคือ จำนวนที่รับได้มากที่สุดเพียง ๓๘.๐๑ เปอร์เซ็นต์ เท่านั้น ดังนั้นจึงต้องมีมาตรการในการคัดเลือกให้ได้ผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ได้แก่ โครงการสอบคัดเลือกนักเรียนฝึกหัดครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาทั่วประเทศด้วยการวัดผลแบบวิทยาศาสตร์ ทั้งนี้เพื่อให้ได้บุคคลที่มีพื้นฐานอย่างน้อย ๓ ประการคือ มีความรู้ดี สติปัญญาดี และมีการปรับตัวดี เข้ามาเป็นนักเรียนฝึกหัดครู (ชวาล แพร์กุล และคณะ, ๒๕๐๔ : ๑ - ๒) เนื่องจากนักเรียนฝึกหัดครูได้ผ่านการสอบคัดเลือกเป็นอย่างดีจึงมีนักเรียนครูซึ่งมีความสามารถสูงและสมองค์เป็นอย่างดี (สายหยุด จำปาทอง, ๒๕๐๔ : ๑๒) ดังนั้นนักเรียนฝึกหัดครูเหล่านี้ควรจะประสบความสำเร็จในการเรียนด้วยดี ถ้าหากการเรียนการสอนในสถาบันฝึกหัดครูมีประสิทธิภาพ

องค์ประกอบที่มีความสำคัญที่จะส่งเสริมให้เด็กได้ประสบความสำเร็จในการเรียนเท่าที่ควรการศึกษาสนใจก็คือ องค์ประกอบทางด้านสติปัญญา หรือความถนัด แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า

แม้แต่ในสหรัฐอเมริกาจะมีการใช้แบบทดสอบประเภทนี้เพื่ายกยอความสำเร็จในการเรียนแล้ว ก็ตาม แต่แบบทดสอบที่ใช้กันอยู่มีอำนาจพยากรณ์ความสำเร็จในการเรียน หากความสัมพันธ์ พหุคูณอย่างสูงไม่เกิน ๐.๙ (ลวิน สายยศ, ๒๕๑๑ : ๑๒) ด้วยเหตุนี้เองการที่นักเรียน จะเรียนได้สำเร็จหรือไม่ก็ตาม ไม่ได้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางสติปัญญาหรือความถนัด อย่างเดียวแต่ยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ นอกเหนือไปจากสติปัญญารวมอยู่ด้วย ดังที่อนาสตาซี (Anastasi, 1967:142) ได้กล่าวไว้ว่า การศึกษาในระดับวิทยาลัยนั้น ความสัมพันธ์ ระหว่างความสำเร็จทางการเรียน กับความถนัดทางการเรียนมีค่าต่ำ ทั้งนี้ก็เพราะว่า บัณฑิตแปรทางค่านที่ไม่ใช่สติปัญญาเกี่ยวข้องกับ องค์ประกอบเหล่านี้ได้แก่ องค์ประกอบทาง ค่านเศรษฐกิจ สังคม การสนใจ และองค์ประกอบทางค่านอื่น ๆ ที่ไม่ใช่สติปัญญา ✕

✕ นอกจากนี้แล้ว ทราเวอร์ส (Travers, 1958:396) ก็ได้กล่าวถึงเรื่อง ตัวแปรทางค่านที่ไม่ใช่สติปัญญาเอาไว้เช่นกันว่า การปรับตัว ความสนใจ ความมุ่งมั่น ทัศนคติที่มีต่อสถาบัน วิชาที่เรียน และอาจารย์ที่สอน ต่างก็มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ ศึกษาทั้งนั้น เพราะว่าในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ถึงแม้จะออกข้อสอบได้ก็เยี่ยม สักเพียงใดก็ตาม ถ้าความสัมพันธ์สูงสุดจะไม่เกิน ๐.๙ ซึ่งหมายความว่าในการทำนายที่ ถูกต้องเพียง ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ส่วนอีก ๕๐ เปอร์เซ็นต์ที่เหลือนั้น จะต้องใช้ตัวแปรค่านอื่น ๆ วก ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ทราเวอร์ส ได้ให้ความสำคัญของตัวแปรทางค่านสติปัญญาและไม่ใช่ สติปัญญาพอ ๆ กัน ✕

สำหรับในประเทศไทยก็ได้เริ่มทดลองใช้ข้อทดสอบคัดเลือกนักเรียนระดับ ป.กศ. ในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ เพื่อกัดเลือกบุคคลที่มีความสามารถและสติปัญญาดี แต่ตัวแปรนอกเหนือ ไปจากสติปัญญา เช่น เศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย น่าจะมีส่วน เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ดังนั้นผู้วิจัยมีความสนใจเป็นอย่างมาก และต้องการจะศึกษาเปรียบเทียบว่า นักศึกษาชั้น ป.กศ. ปีที่ ๒ ของวิทยาลัยครูใน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำนั้นจะมีความแตกต่างในค่าน องค์ประกอบเหล่านี้อย่างไร จากการศึกษานี้จะได้เป็นประโยชน์ในการให้ความช่วยเหลือ นักศึกษาทุกคนในสถาบันฝึกหัดครูได้ประสบผลสำเร็จในการเรียนเป็นอย่างดี ซึ่งตรงกับ

จุดมุ่งหมายของการศึกษา (บุญถิ่น อัตถากร, ๒๕๐๔ : ๑๑) ที่จะให้ประชาชนได้มีความเจริญงอกงามในด้านต่าง ๆ จนมีคุณค่าที่จะสามารถไปประกอบอาชีพและทำคุณประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติได้ยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

สำหรับความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ ๔ ประการ ดังนี้คือ

๑. เพื่อศึกษาว่าองค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยนั้นองค์ประกอบใดที่มีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากน้อยอย่างไร
๒. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ
๓. เพื่อศึกษาความแตกต่าง องค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัวและกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาชายหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ
๔. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่าง องค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ที่มีบิดามารคามีรายได้ต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ดังที่ได้ทราบแล้วว่า องค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยอาจจะมีหรือไม่มีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นเมื่อได้ศึกษาค้นคว้าในเรื่องเหล่านี้แล้ว อาจจะช่วยให้เข้าใจในเรื่องต่อไปนี้ดีขึ้น

๑. ทำให้ทราบสถานะภาพทางเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ
๒. ทำให้ทราบว่าองค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรม

ในวิทยาลัยเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

๓. ทำให้การแก้ปัญหาในด้านการเรียนการสอน ในสถาบันฝึกหัดครูกระทำได้
ตรงจุดยิ่งขึ้น

ประโยชน์ของการศึกษากันคว่ำ

จากการศึกษากันคว่ำ ผู้วิจัยคาดว่าจะได้รับประโยชน์ดังต่อไปนี้คือ

๑. เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องเข้าใจปัญหาด้านการเรียนของนักศึกษา อันอาจจะเป็น
แนวทางในการให้ความช่วยเหลืออย่างเหมาะสม
๒. อาจจะนำไปใช้ในการพิจารณาส่งเสริมการผลิตครูให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
๓. เป็นแนวทางในการป้องกันการสูญเสียทางการศึกษา
๔. เป็นแนวทางในการจัดบริการแนะแนวในวิทยาลัยครูให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
๕. เป็นแนวทางในการวิจัยหาสาเหตุอื่น ๆ ที่ทำให้นักศึกษาในวิทยาลัยครูมีผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

เหตุผลและทฤษฎีเบื้องหลังสมมติฐานในการวิจัย

การที่ผู้วิจัยได้เลือกเอาองค์ประกอบทางด้านการเสริมธุรกิจ การปรับตัว และกิจกรรม
ในวิทยาลัย เพราะคิดว่าปัญหาในด้านเหล่านี้เป็นปัญหาที่สำคัญขององค์ประกอบทางด้านที่ไม่
ใช่สติปัญญาซึ่งมีความสำคัญต่อการเรียนไม่น้อย ดังที่ผลการวิจัยของ มัลลิกา จิตรสุข
(มัลลิกา จิตรสุข, ๒๕๐๘ : ๖๕ - ๖๖) ปรากฏว่าปัญหาด้านสภาพความเป็นอยู่และการงาน
ของนักศึกษาวิทยาลัยครูอุดรธาณินั้น เกี่ยวข้องกับปัญหาด้านการเงิน นักศึกษาส่วนใหญ่มี
เงินน้อย ไม่มีเงินเพียงพอสำหรับการใช้จ่าย ดังนั้นนักศึกษาจึงต้องการทำงานเพื่อหาเงิน
สำหรับการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ เมืองพรณ บัณฑิตานนท์ (เมืองพรณ
บัณฑิตานนท์, ๒๕๑๑ : ๕๐ - ๕๓) ที่ได้ศึกษาถึงความต้องการความช่วยเหลือของนักศึกษา

วิทยาลัยครูมหาสารคาม ปรากฏผลการวิจัยสำหรับปัญหาด้านการเงินว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการให้ทางวิทยาลัยจัดบริการการทำงานพิเศษให้ระหว่างปิดภาคเรียนมากที่สุดและนอกจากนี้นักศึกษาส่วนใหญ่ก็ยังมีความต้องการเงินทุนประเภทต่าง ๆ มากที่สุดเช่นกัน

สำหรับปัญหาด้านการเงินนี้ สมบัติ โขสัทธิธรรม (สมบัติ โขสัทธิธรรม, ๒๕๐๕ : ๑๕๘) ได้เสนอแนะว่า -เนื่องจากนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตรส่วนใหญ่ต้องการทำงานหาเงินค่าใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียน วิทยาลัยจึงควรจัดหางานพิเศษนอกเวลาให้มากขึ้น แต่งานที่ทำนั้นไม่ควรเป็นอุปสรรคต่อการเรียนของนิสิตด้วย โฟรลลิช (Frohlich, 1958 : 380) ก็มีความเข้าใจเช่นเดียวกับบุคคลอื่นที่ว่า ปัญหาเรื่องการเงินของนักเรียนโดยทั่วไปมักจะเกี่ยวข้องกับการทำงานพิเศษนอกเวลาเรียน ซึ่งอาจจะทำให้ผลการเรียนเลวลง ถึงอย่างไรก็ตามเท่าที่มีการวิจัยมาแล้วก็ปรากฏว่านักเรียนที่ทำงานพิเศษนอกเวลาเรียนแต่พอเหมาะพอคักก็เรียนได้คะแนนได้ดีพอ ๆ กับนักเรียนที่มีความสามารถในระดับเดียวกันแต่ไม่ได้ทำงานพิเศษ ดังนั้นปัญหาในด้านการเงินนี้ยังไม่อาจจะสรุปได้ว่าจะมีผลหรือไม่ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เมื่อมนุษย์อยู่รวมกันย่อมจะเกิดความสัมพันธ์กัน และไม่ว่าจะอยู่ในสภาพการณ์ใดก็ตามย่อมมีการขัดแย้ง แต่ถ้ามองคนสองคนอยากจะอยู่รวมกันอย่างสงบ รื่นเริง จะต้องมีการปรับตัว ผู้ที่เคยอยู่รวมกับคนอื่นเช่น ในหอพัก หรือโรงเรียนประจำ จะเข้าใจการอยู่รวมกันว่าต้องมีการร่วมมือ ความสกลกัน หรือการควบคุมตนเอง ความเต็มใจที่จะแบ่งปันและประนีประนอม ถ้าเป็นคนเห็นแก่ตัว เรียกร่อง หรือไม่มีความคิด ไม่นึกถึงผู้อื่น จะทำให้เกิดความขัดแย้งอยู่ตลอดเวลา (ดร.ทวีวิทย์ รัตนาคม, ๒๕๑๔ : ๘๒) จะเห็นได้ว่าการปรับตัวเป็นสิ่งที่จำเป็นและสำคัญต่อชีวิตมนุษย์เป็นอย่างยิ่ง

สำหรับเรื่องการปรับตัวนี้มีผู้กล่าวถึงกันอย่างกว้างขวาง แต่เป็นการยากที่จะตั้งเกณฑ์เพื่อพิจารณาว่าใครปรับตัวได้ดีเพียงไร ประสาร มาลากุล (ประสาร มาลากุล, ๒๕๑๒ : ๓๓) ได้กล่าวถึงลักษณะการปรับตัวดีและไม่ดี และได้ชี้ให้เห็นถึงอาการสำคัญของปัญหาการปรับตัว ๔ ประการ คือ

๑. ความเครียด มีความไม่สบายใจอยู่มากและนานเกินปกติ
๒. การขาดหรือหย่อนสภาพในการทำงานหรือใช้ความคิดโดยปราศจากสาเหตุทางร่างกาย
๓. อาการของโรคและการเจ็บป่วยทางร่างกาย หรือแสดงออกมาทางกาย เนื่องจากการปรับตัวที่ไม่ดี (Psychosomatic Symptoms)

๔. การมีพฤติกรรมแปลกแตกต่างไปจากเกณฑ์ปกติธรรมดาของสังคม

ถ้าหากพิจารณาคุณลักษณะการปรับตัวที่ไม่ดีดังกล่าวมาแล้ว อาจจะสรุปความคิดได้ว่าบุคคลที่ปรับตัวไม่ได้นั้นย่อมมีผลต่อการเรียนอย่างแน่นอน แต่ก็ได้มีการวิจัยในด้านการปรับตัวของ กริฟฟิธส์ (Griffiths, 1954:360-367) ซึ่งปรากฏว่านักเรียนที่เรียนเก่งและเรียนอ่อนที่เข้าใหม่นั้นไม่ได้มีการปรับตัวที่ไปทั่วกันเลย ถ้าเช่นนั้นแล้วก็ยังไม่สามารถสรุปได้ว่าการปรับตัวจะมีผลต่อการเรียนหรือไม่เพียงใด

* ในค่านกิจกรรมนักเรียน (Student Activities) นักการศึกษายอมรับว่าควรจัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนเกิดความเจริญในทุก ๆ ด้านซึ่งนอกเหนือไปจากตำราวิชาการต่าง ๆ ที่เรียนในห้องเรียน ดังนั้นจึงพบว่าสถาบันการศึกษาทุกระดับมักจะมีกิจกรรมนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิทยาลัยครูซึ่งส่วนมากมีนักศึกษาอยู่ประจำในหอพัก จึงเป็นการสะดวกสบายที่จะจัดกิจกรรมเพราะนักศึกษาพร้อมที่จะร่วมกิจกรรมที่จัดขึ้น นอกจากนี้แล้วนักการศึกษาถือว่ากิจกรรมที่จัดขึ้นนั้นเป็นบูรณาการทางการศึกษา กล่าวคือทำให้หลักสูตรสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ดร. ชนุ แสงศักดิ์ (ดร.ชนุ แสงศักดิ์, ๒๕๑๓ : ๘ - ๙) ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมไว้ ๕ ประการ คือ

๑. เพื่อให้นักเรียนศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมในสาขาที่สนใจ เป็นการส่งเสริมเอกลักษณ์
๒. เพื่อให้นักเรียนฝึกหัดร่วมกัน โดยการวางแผนงานและฝึกหัดแก้ไขปัญหาในการทำงานแบบประชาธิปไตย
๓. เพื่อฝึกให้นักเรียนทำกิจกรรม โดยมีการรับผิดชอบร่วมกัน มีคณะกรรมการ

ในการทำงาน มีการบันทึกการทำงาน การประชุม

๔. เพื่อให้นักเรียนมีการแสดงออกที่ถูกต้องเหมาะสมตามระเบียบกฎหมายของสังคมและของโรงเรียน

๕. เพื่อให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในตนเอง เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของกิจกรรมร่วมกัน เกิดผลงานร่วมกันและเกิดความพากพอใจ

จากความมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมนี้จะทำให้ทราบถึงประโยชน์ที่นักเรียนจะได้รับจากการจัดกิจกรรมประเภทต่าง ๆ เป็นอย่างมาก ในทางตรงข้าม ดร.พนัส หันนาคินทร์ (ดร.พนัส หันนาคินทร์, ๒๕๑๓ : ๑๖๑) ได้กล่าวถึงส่วนเสียของกิจกรรมนักเรียนว่า กิจกรรมนักเรียนมีคุณค่าต่อนักเรียนเป็นชนกประการ แต่สิ่งใดที่มีคุณค่าเมื่อไม่รู้จักใช้ก็ย่อมเกิดโทษ เราจะเห็นได้ว่าโทษที่อาจจะเกิดขึ้นได้เนื่องจากการจัดกิจกรรมมากจนเกินไป เช่น ทำให้ผลการเรียนตกต่ำไป เนื่องจากเวลาของนักเรียนมีจำกัด ถ้าเราเพ่งเล็งในกิจกรรมมากจนเกินไป เวลาที่ใช้ในห้องเรียนต่าง ๆ ก็จะมีเสียไป ผลการเรียนก็จะไม่ได้เต็มที่ดังที่เราเห็นตัวอย่างกันโดยทั่วไปในฤดูกาลแข่งขันกีฬา จำนวนชั่วโมงในการเรียนจะลดลงเป็นอย่างมากเพื่อไปเตรียมตัวในกิจกรรมกีฬา ดังนั้นนักเรียนที่เคยเรียนดีสอบได้คะแนนสูงก็อาจจะได้คะแนนน้อยลงกว่าเดิม ถ้าหากเขาเป็นบุคคลที่จะต้องมีส่วนร่วมในกิจกรรมเป็นอย่างมาก

ถึงแม้โดยทั่วไปแล้วบุคคลจะมีความเข้าใจเกี่ยวกับกิจกรรมดังที่กล่าวแล้ว แต่ไมเออร์ (Myers, 1952:415-426) ได้พบว่าพวกที่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนนั้นร่วมกิจกรรมมากกว่า มีหน้าที่สำคัญและรับผิดชอบในการงานวิทยาลัยมากกว่าพวกที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน ซึ่งไม่ค่อยร่วมกิจกรรมหรือไม่ร่วมเลย ด้วยเหตุนี้จึงไม่อาจจะกล่าวได้ว่ากิจกรรมนักเรียนประเภทต่าง ๆ จะมีผลต่อการเรียนของนักเรียนหรือไม่

จากทฤษฎีและการวิจัยต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานที่เป็นกลางในการศึกษาค้นคว้าดังนี้

๑. องค์ประกอบทางกานเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย

ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำไม่แตกต่างกัน

๒. องค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย
ของนักศึกษาชายหญิง ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำไม่แตกต่างกัน

๓. องค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย
ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ที่มีผู้ปกครองมีรายได้ต่างกัน ไม่
แตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

๑. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้น ป.กศ.ปีที่
๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนสูงและต่ำ จำนวนกลุ่มละ ๓๐๐ คน

๒. องค์ประกอบนอกเหนือความสามารถทางค่านิยมภูมิปัญญาที่อยู่หลายองค์ประกอบ
แต่ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะกระทำเฉพาะค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมใน
วิทยาลัยเท่านั้น

คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

๑. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงคะแนนเฉลี่ย (Grade Point
Average) ซึ่งคำนวณได้โดยเอาผลคูณของหน่วยกิตกับระดับคะแนนของวิชาทุกวิชารวมกัน
แล้วหารด้วยผลบวกของหน่วยกิตทุกวิชา

๒. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึงนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ย
๓ เทอม ของปีที่ ๑ อยู่ใน ๒๕ เปอร์เซนต์สูงของนักศึกษาทั้งหมดในชั้นปีที่ ๒

๓. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึงนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ย
๓ เทอม ของปีที่ ๑ อยู่ใน ๒๕ เปอร์เซนต์ต่ำของนักศึกษาทั้งหมดในชั้นปีที่ ๒

๔. วิทยาลัยครู หมายถึงสถาบันที่เปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นต้นและชั้นสูง สังกัดกรมการฝึกหัดครู ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมีจำนวน ๕ แห่ง ดังนี้

๔.๑ วิทยาลัยครูนครราชสีมา

๔.๒ วิทยาลัยครูมหาสารคาม

๔.๓ วิทยาลัยครูสกลนคร

๔.๔ วิทยาลัยครูอุดรธานี

๔.๕ วิทยาลัยครูอุบลราชธานี

๕. องค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ หมายถึงองค์ประกอบทางด้านการเงินของนักศึกษาที่จะนำไปใช้จ่ายในระหว่างศึกษา เช่น ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียน ค่าใช้จ่ายส่วนตัว สภาพการเงินของครอบครัว และอื่น ๆ

๖. องค์ประกอบทางด้านการปรับตัว หมายถึงการที่บุคคลสามารถจะอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข โดยการประพฤติปฏิบัติตนได้ตามแนวทางส่วนใหญ่ของสังคม เช่นการปรับตัวทางอารมณ์และสังคม ต่อตนเอง เพื่อนเพศเดียวกันและต่างเพศ อาจารย์ และบุคคลอื่น ๆ

๗. กิจกรรมในวิทยาลัย หมายถึงกิจกรรมร่วมหลักสูตรทุกประเภทที่นักศึกษามีส่วนร่วม เช่น การเข้าชุมนุมต่าง ๆ ของวิทยาลัย การเล่นกีฬา คณิตศาสตร์ กิจกรรมโยธา และอื่น ๆ

บทที่ ๒

เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้

ปัจจุบันนี้นักการศึกษาและนักจิตวิทยาได้สนใจองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และยอมรับว่า การที่บุคคลมีระดับสติปัญญาเท่ากันก็มีได้หมายความว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากัน เพราะการที่บุคคลจะประสบความสำเร็จในการเรียนได้ก็เพียงใดก็ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา (Intellectual Factor) และองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา (Non-intellectual Factor) ดังที่ ฮาร์วิกเฮสต์ (Harvighurst, 1963:506) ได้กล่าวถึงข้อสรุปของเทอร์แมนว่า ความแตกต่างของความสำเร็จของแต่ละบุคคลที่ระดับสติปัญญาเท่ากัน ส่วนใหญ่เนื่องมาจากองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา

สำหรับองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญานั้นได้มีนักการศึกษา นักจิตวิทยาและผู้นำนโยบาย ที่จะศึกษาค้นคว้าวิจัยว่าจะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือไม่เท่าที่ปรากฏในขณะนี้ ผลการวิจัยส่วนมากจะพบว่าองค์ประกอบนอกเหนือไปจากสติปัญญาจะมีผลต่อความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนจริง และมีเพียงส่วนน้อยที่วิจัยแล้วพบว่าไม่มีผลต่อการเรียนแต่อย่างใด ดังจะได้กล่าวถึงการวิจัยครั้งนี้

อาภา ถนัดช่วง (อาภา ถนัดช่วง, ๒๕๑๑ : ๑๔๒ - ๑๔๔) ได้ศึกษาองค์ประกอบบางประการที่มีผลต่อการเรียนไม่สำเร็จของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๐๘ พบว่า สหสัมพันธ์ของการประมาณค่าเกี่ยวกับตัวแปรต่าง ๆ ทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา (การเงิน, ที่อยู่อาศัย, สุขภาพ อารมณ์ และสังคม ฯลฯ) กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปลายปีการศึกษาที่ ๒ ของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปทุมวัน และบางแสน ปรากฏว่ามีค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรดังกล่าวเพียง .๒๐ ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ดังนั้นอาจจะสรุปได้ว่า องค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา มีส่วนสัมพันธ์ต่อการเรียน แต่ค่อนข้างต่ำ

สำหรับการศึกษาองค์ประกอบที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น วัฒนา พุ่มเล็ก (วัฒนา พุ่มเล็ก, ๒๕๑๓ : ๕๗) ได้ทำการวิจัยกับนักเรียนในโรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า นักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำจะมีปัญหาเรื่องเงิน ปัญหาครอบครัว แขนงอนาคต การคบเพื่อนเพศเดียวกันและต่างเพศ มากกว่าพวกที่มีผลการเรียนสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ บิตามารดาของนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ มีแนวโน้มที่จะมีการศึกษาและรายได้ต่ำกว่าบิดามารดาของนักเรียนที่มีผลการเรียนสูง สำหรับคำถามที่ปรากฏว่า มีอาชีพรับราชการและค้าขาย เป็นอันดับ ๑ และ ๒ ตามลำดับ ดังนั้นอาจจะกล่าวได้ว่าสถานะภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวก็มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในปีเดียวกันนี้เอง อำนวย เลิศชัยนที (อำนวย เลิศชัยนที, ๒๕๑๓ : ๕๑-๕๕) ก็ได้ศึกษาถึงความสำเร็จของนิสิตในระดับปริญญาตรีปีสุดท้ายของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๓ จะมีองค์ประกอบทางค่านิยมและไม่ใช่สติปัญญาหรือไม่ การศึกษาครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิต ๒๐๒ คน (ชาย ๑๒๗ คน หญิง ๗๕ คน) โดยใช้แบบทดสอบทางสติปัญญา ๕ ฉบับ คือ คณิตศาสตร์ ภาษา ชีวภาพ ภาพสัมพันธ์ และอนุกรมมิติ สำหรับแบบทดสอบที่ไม่ใช่สติปัญญามี ๔ ฉบับ คือ ความเอาใจใส่ทางการศึกษา การปรับตนทางการศึกษา ความกังวลใจในการศึกษา และทัศนคติต่อวิทยาลัย ผลปรากฏว่า ตัวทำนายที่มีความสัมพันธ์กับการเรียน คือ ความเอาใจใส่ทางการศึกษา ($r = .21, P < .01$) การปรับตนทางการศึกษา ($r = .15, P < .01$) ภาษา ($r = .12, P < .05$) และทัศนคติ ($r = .15, P < .05$) ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของอาภา ถนิกขาง และ วัฒนา พุ่มเล็ก ดังกล่าวแล้ว

หนึ่ง ในการศึกษาคุณค่าของไพศาล หวังพานิช (ไพศาล หวังพานิช, ๒๕๑๑ : ๒๗, ๓๔, ๕๕) เกี่ยวกับกิจกรรมที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า ในด้านการเงินนั้น ถ้านิสิตต้องประหยัดค่าใช้จ่ายจะมีสหสัมพันธ์กับผลการเรียนของนิสิตชายหญิงเป็น $-.๑๑$ และ $-.๒๕$ แสดงให้เห็นว่าถ้ามีปัญหาเรื่องเงินแล้วจะทำให้ผลการเรียนต่ำ ในด้านการปรับตัวถ้านิสิตปรับตัวได้ก็จะช่วยให้เรียนดีขึ้น พบว่าสหสัมพันธ์กับผลการเรียน

ของนิสิตชาย หญิง เป็น .๒๓ และ .๓๐ ตามลำดับ สำหรับค่านกิจกรรมได้แสดงค่าสหสัมพันธ์เป็นลบระหว่างกิจกรรมกับผลการเรียน คือ มีค่า $-.๔๓$ และ $-.๔๗$ สำหรับนิสิตชายหญิงตามลำดับ ดังนั้นผู้วิจัยคิดว่าองค์ประกอบเหล่านี้ น่าจะมีความสัมพันธ์กับผลการเรียน และผู้วิจัยจึงได้ศึกษาองค์ประกอบทั้ง ๓ ด้านนี้

ต่อไปนี้จะกล่าวถึงเอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแยกกล่าวถึงองค์ประกอบแต่ละด้าน ดังนี้

องค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ

จากผลการวิจัยทางการศึกษาทำให้นักการศึกษายอมรับว่าองค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจของนักเรียน อาจจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนด้วย ดังมีเหตุผลหลายประการ เช่น เด็กที่ยากจนประสบปัญหาในกิจกรรมต่าง ๆ ในการศึกษาที่ต้องใช้เงิน บางคนต้องทำงานพิเศษเพื่อนำเงินมาใช้จ่ายในการเรียน เด็กบางคนขาดอุปกรณ์การเรียนที่สำคัญ เช่น หนังสือหรือแบบเรียน ดังนั้นเด็กเหล่านี้จึงขาดโอกาสที่ดีที่จะเรียนได้อย่างเต็มที่ซึ่งอาจจะส่งผลต่อการเรียนของเด็กเอง ดังที่ แอสติน (Astin, 1964:219-227) พบว่าส่วนใหญ่ที่นิสิตต้องออกจากวิทยาลัยก่อนจบการศึกษานั้นก็เนื่องมาจากฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวและสังคมอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งการศึกษารั้วนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ บิวเชอร์ (Buescher, 1969:1858-1859) ซึ่งได้ศึกษาตัวแปรทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา โดยหาความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนกับตัวแปรต่าง ๆ ได้แก่ สภาพครอบครัว ความมีอิสระภาพเพื่อน ความรู้สำนึกตน ประเพณีวัฒนธรรม แรงจูงใจ ผลปรากฏว่า สภาพครอบครัว แรงจูงใจ และความมีอิสระภาพมีความสัมพันธ์กับการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าสภาพครอบครัวซึ่งสืบเนื่องมาจากเรื่องเศรษฐกิจนั้นเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นอกจากนี้ มอนต์โกเมอรี (Montgomery, 1969:1578) ก็ได้ศึกษานักเรียนที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จในด้านวิชาการในวิทยาลัยชุมชน (Community College) ของ อเล็กซานเดรีย (Allegheny) พบว่า นักเรียนที่เรียน

ไม่สำเร็จนั้นมีปัญหาด้านการเงิน สถานการณ์เป็นอยู่ และการรับจ้างทำงานมากกว่า พวกที่เรียนสำเร็จ ในทางนี้เหมือนกัน / วิทเมอร์ (Whitmer, 1964:5228) ก็ได้ค้นคว้าหาสาเหตุทางด้านการที่ไม่ใช่สติปัญญาที่มีผลต่อการเรียนไม่สำเร็จของนิสิตโดยใช้แบบสอบถามและสัมภาษณ์ ผลการศึกษาสรุปได้ว่า สาเหตุใหญ่ของการเรียนไม่สำเร็จก็คือ การเปลี่ยนแปลงความสนใจอาชีพ การมีปฏิริยาทางลบต่อครูและมีปัญหาทางการเงิน

สำหรับการวิจัยของ ราห์แมน (Rahman, 1965:405) ก็พบว่าเด็กที่ออกจากโรงเรียนก่อนเรียนสำเร็จนั้นก็เนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ คือ ขาดทุนทรัพย์ จะซื้อหนังสือและสิ่งจำเป็นอื่น ๆ สถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่ำ ไม่มีเงินค่าเล่าเรียน สอบตก สุขภาพไม่ดี และการคมนาคมไม่สะดวก ถ้าพิจารณาให้ดีแล้วก็จะพบว่าเรื่องเศรษฐกิจนั้นย่อมมีความสำคัญต่อเรื่องการเรียนของเด็ก การ์ดเนอร์ (Gardner, 1968:1104) ก็ได้พบว่าสาเหตุการออกโรงเรียนก่อนสำเร็จคล้ายกับราห์แมน คือ มีเหตุผลในด้านเศรษฐกิจรวมอยู่ด้วย

แมคเซลแลนด์ (McCelland, 1969:2339) ได้ศึกษาตัวแปรทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา ๓ ประเภท ที่คาดว่าจะมีผลต่อการเรียน ตัวแปรดังกล่าวคือ แรงจูงใจ พื้นฐานทางเศรษฐกิจ และความสนใจเบื้องต้น จากการศึกษาครั้งนี้ปรากฏได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญากับผลการเรียนสูงตั้งแต่ .๓๐ ถึง .๕๖ เป็นค่ามีนัยสำคัญทางสถิติด้วย

จากผลการวิจัยทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วอาจจะสรุปได้ว่า องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจนั้น มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

องค์ประกอบทางการปรับตัว

การปรับตัวเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อบุคลิกภาพ บุคคลที่ปรับตัวดีจะมีบุคลิกภาพที่ดี อารมณ์มั่นคง จิตใจเข้มแข็ง และอยู่ในสภาวะที่จะต่อสู้กับปัญหาต่าง ๆ ได้ / บุคคลที่อยู่ในวัยศึกษา การปรับตัวย่อมจะมีผลต่อความสำเร็จทางการเรียน ที่กล่าวเช่นนั้นเนื่องมาจาก

เหตุผลที่ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับการปรับตัว ดังที่ โคนิแวน (Donivan, 1965:20-21) ได้ทำการศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวส่วนบุคคลกับการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับนิสิตปีที่ ๑ ในวิทยาลัยธุรกิจ มหาวิทยาลัยเคนเวอร์ ในปีการศึกษา ๑๙๕๕ - ๑๙๕๖ การทำนายพิจารณาจากความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบความถนัดและคะแนนจากเทอมแรกและปีแรก ส่วนการปรับตัวนั้นพิจารณาจากผลสำเร็จที่ได้จาก Guildford-Zimmerman Temperament Survey จากการเปรียบเทียบชี้ให้เห็นว่า กลุ่มที่มีการปรับตัวดี ได้คะแนนดีกว่ากลุ่มที่ปรับตัวไม่ใช้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การศึกษานี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า การปรับตัวมีความสัมพันธ์กับระดับความสำเร็จ เช่นเดียวกันกับ แอสซุม และ เลวีย์ (Assum and Levy, 1947:307-310) ก็ได้ศึกษาเรื่องการปรับตัว ผลการศึกษานี้ก็สอดคล้องกันกับ โคนิแวน คือ ระหว่างนิสิตที่มีการปรับตัวดี และนิสิตที่มีการปรับตัวไม่ดีขึ้น ปรากฏว่า นิสิตที่ปรับตัวไม่ดีเรียนน้อยกว่า

สำหรับเรื่องการปรับตัวนี้เป็นที่สนใจอย่างกว้างขวางและมีผู้วิจัยไว้มากมาย ดังที่ เทอร์แมน และ โอเคนส์ (Bowman, 1965:8) ได้ทำการศึกษาเรื่องนี้เช่นเดียวกันและได้เสนอผลการศึกษาค้นคว้า การปรับตัวทางสังคมและแรงกระตุ้นไปสู่ความสำเร็จเป็นตัวแยกเด็กที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดและน้อยที่สุด ในทำนองเดียวกันนี้ กิลล์ (Gill, 1962 144-149) ก็พบว่า เด็กที่เรียนดีจะมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมได้ ดีกว่าเด็กที่มีผลการเรียนต่ำ และ เด็กพวกนี้จะสามารถแก้ปัญหาเกี่ยวกับความกังวลใจต่าง ๆ ได้ดีกว่า

ดีเซนา (Desena, 1964:145-149) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการปรับตัวของ เด็กที่เรียนดี, ปานกลาง และ เด็กที่มีผลการเรียนต่ำกับนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ของมหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย ๑๐๖๑ คน ปรากฏว่า ในบรรดาทั้งสามกลุ่มดังกล่าวแล้ว นั้น เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความสามารถในการปรับตัวได้ดีและรวดเร็ว กว่าเด็กที่เรียนต่ำปานกลางหรือต่ำอย่างเห็นได้ชัด สำหรับการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนของ ทุก ๆ คนที่กล่าวมาแล้ว

นอกจากนี้แล้ว เวกแกนด์ (Weigand, 1957:518-522) ก็มีความสนใจ
ตัวแปรทางด้านการปรับตัวของนักเรียนและบทบาทของพ่อแม่ในครอบครัวที่เด็กอาศัยอยู่
สรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

๑. นักเรียนที่ประสบผลสำเร็จและไม่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนมีความ
แตกต่างกันทางการปรับตัวและทัศนคติต่อวิชาเรียน

๒. นักเรียนที่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนมีปัญหาทางครอบครัวน้อยกว่า
นักเรียนที่ไม่ประสบผลสำเร็จทางการเรียน

๓. นักเรียนที่ประสบผลสำเร็จทางการเรียน ได้รับการสั่งสอนการปรับตัว
จากที่บ้าน และมีทัศนคติที่ดีต่อที่บ้าน

จากการศึกษาของ เวกแกนด์ ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการปรับตัว ซึ่งจะได้
รับจากการอบรมสั่งสอนจากที่บ้าน และการปรับตัวที่คั่นก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นักเรียน
ประสบผลสำเร็จทางการเรียน

✕ ได้มีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะที่ไม่ใช่สติปัญญา (Nonintellectual
Trait) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (School Achievement) ของเด็กที่
มาที่บ้านที่มีรายได้น้อย ผู้วิจัยคือ เดลท์ (Delph, 1971:5028) และตั้งสมมติฐาน
ว่าเด็กที่มาจากบ้านที่มีฐานะไม่ดี แต่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนจะมีความแตกต่างกับ
เด็กที่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนน้อยในด้านการปรับตัวทางส่วนตัวและความสนใจทาง
วิชาการ และจากการวิจัยได้พบว่า

๑. กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทำคะแนนแบบทดสอบ CTP (The California
Test of Personality) ได้ต่ำ แสดงให้เห็นถึงการปรับตัวที่ไม่ดีของเด็กที่มาจาก
บ้านที่ฐานะยากจน แม้จะเป็นเด็กที่ได้รับการสำเร็จระดับโลกก็ตาม

๒. เด็กที่มาจากบ้านที่มีรายได้น้อยที่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนจะมีการปรับตัว
ได้ดีกว่าพวกอื่น ๆ

๓. เด็กที่ปรับตัวดีเป็นเด็กที่ครูประมาณค่าว่าเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จทางการเรียน

การวิจัยทั้งหมดได้แสดงและสนับสนุนว่า การปรับตัวเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะมีผลต่อการเรียน แต่ กริฟฟิธส์ (Griffiths, 1945:360-367) พบว่านิสิตชายที่เข้าใหม่นั้น พวกที่เรียนเก่งไม่ได้มีการปรับตัวดีไปกว่าพวกที่เรียนอ่อนแต่อย่างใด

องค์ประกอบทางค่านิจกรรรม

เป็นที่ทราบกันดีว่าในสถาบันฝึกหัดครูนั้นจะมีกิจกรรมของนักเรียนประเภทต่าง ๆ เช่นการจัดชุมนุม กิจกรรมการรื่นเริงต่าง ๆ กิจกรรมประกอบการเรียนและอื่น ๆ นัก-การศึกษายอมรับว่าการจัดกิจกรรมในโรงเรียนนั้นจะเป็นประโยชน์ในการส่งเสริมให้เกิดความเจริญก้าวหน้า ๆ แก่นักเรียน เป็นเครื่องช่วยให้หลักสูตรสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังนั้นจึงมีการจัดกิจกรรมขึ้นตามลักษณะของสถาบันและตามความต้องการของนักเรียนบ้าง และในเรื่องกิจกรรมนี้ก็เป็นที่สนใจของวงการวิจัย เพื่อจะได้ทราบว่ากิจกรรมต่าง ๆ มีผลต่อการเรียนเพียงใด ผลการวิจัยมีทั้งแสดงให้เห็นถึงผลดี ผลเสีย และขอบเขตของการรวมกิจกรรม

จุไรศรี สุทธิศรีสังข์ (จุไรศรี สุทธิศรีสังข์, ๒๕๐๘ : ๘๘) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร จากการวิเคราะห์ ผลปรากฏว่าสหสัมพันธ์เมื่อแยกตามประเภทโรงเรียนและแยกตามเพศและอายุจะได้เป็นลบทั้งสิ้น แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์กันเลยระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เว้นแต่โรงเรียนรัฐบาลสหศึกษาเท่านั้นที่มีค่าเป็นบวก แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันบ้างแต่น้อยมาก

ในค่านิจกรรรมทั้งในและนอกชั้นเรียน ไพศาล หวังพานิช (ไพศาล หวังพานิช, ๒๕๑๑ : ๑๑๓) ได้ศึกษาว่าจะมีกิจกรรมประเภทใดบ้างที่มีความสัมพันธ์ต่อผลการเรียนที่ดีและไม่ดีของนิสิตชายหญิงชั้นปีที่ ๓ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐ พบว่า กิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนของนิสิตคือ การร่วมประชุมของชุมนุมวิชาการ การอ่านหนังสือพิมพ์ และวารสารเป็นประจำ การดูภาพยนตร์ การช่วยเหลือเพื่อนในเรื่อง

การเรียน การปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมใกล้ ๆ ฯลฯ สำหรับกิจกรรมที่ต่อเนื่องเห็นยาว
การเรียนก็คือ การ ระดมทุน การ เงินผิดเคื่อง ไปขอวิชาหมวดคณิตศาสตร์ ภาษา
การทำวารสารของทางและวิทยาลัย

ไทม์มีการวิจัยกักกันข้อสรุปของ ไพศาล หวังพานิช ในเรื่องการสอนพิเศษ
เนื่องจาก บุญธระ บุษปะพันธ์ (บุญธระ บุษปะพันธ์, ๒๕๑๑ : ๑๒) ได้พบว่าการหารายได้
พิเศษเพื่อแบ่งเบาภาระทางเศรษฐกิจของครอบครัวโดยการสอนพิเศษนั้นไม่ทำให้ผลการเรียน
ของนิสิตเลวลง เพราะผลการเรียนของนิสิตก่อนและหลังปฏิบัติงานไม่มีความแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ และเมื่อเปรียบเทียบผลการเรียนกับกลุ่ม
ที่ไม่ได้สอนพิเศษแล้ว ก็ปรากฏว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความ
เชื่อมั่น .๐๑ จึงแนะว่ากิจกรรมการสอนพิเศษไม่ได้เป็นสาเหตุทำให้คะแนนไปสอนพิเศษมี
ผลการเรียนเลวลง

สำหรับ วอห์น (Vaughan, 1967: 156-159) ได้สรุปผลการศึกษาของเขา
เขาเอาไว้ว่า พวกที่ไปประสบผลสำเร็จในการเรียนที่วิทยาลัย มักจะมีความแตกต่าง
จากกลุ่มที่เรียนสำเร็จในกานเคาเวจ คือ มีการแสดงออกมากเงินไป หรือเมกคูนกับ
กิจกรรมมากจนเกินไป และไม่ค่อยมีความรับผิดชอบต่องาน ในทางตรงข้าม ไมเออร์
(Myers, 1952: 415-426) ได้ศึกษาพบว่า นิสิตที่ประสบผลการเรียนรายงานตนว่า
ได้เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่า เป็นผู้ที่มีหน้าที่สำคัญและมีความรับผิดชอบในงานของวิทยาลัย
ส่วนนิสิตที่ประสบผลการเรียนต่ำ มักจะไม่ค่อยว่านกิจกรรมและมีหน้าที่ในการช่วยงานของ
วิทยาลัยน้อยกว่าหรือไม่ได้เข้าร่วมเลย

การวิจัยที่สอดคล้องกับ วอห์น ได้แก่การวิจัยของ สตีเรียวอลท์ (Stierwalt,
1966: 4057) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของกิจกรรมในโรงเรียนกับความสำเร็จในกาน
การเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีสถานะภาพทางเศรษฐกิจต่างกัน การ
ศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้กลุ่มตัวอย่าง ๑๒๕ คน จากโรงเรียนในเมือง โอคลาโฮมา โดยใช้แบบ
ทดสอบ แก่งเฟอร์เนียบ สรุปผลการวิจัยได้ว่า คะแนนของนักเรียนจะแตกต่างกันระหว่าง

ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรม ดังนั้นอาจสรุปได้ว่า การเข้าร่วมกิจกรรมย่อมมีผลต่อการเรียน นอกจากนี้แล้ว โอเวนส์ และ จอห์นสัน (Owens and Johnson, 1949:41-46) ก็ได้ศึกษาเรื่องนี้เช่นกัน เขาได้สรุปผลการวิจัยของเขาว่า พวกที่เรียนค้อยกว่าเท่าที่ควรมีการปรับตัวดีกว่าหรือมีการตอบสนองที่ชอบแสดงออก (Extrovert) มากกว่าพวกที่เรียนดีในระดับปกติ หรือพวกที่เรียนดีเท่าที่ควร และพวกที่เรียนค้อย่นั้มักจะสังคมเก่งด้วย

ในคํานักกิจกรรมนี้ เจนสัน (Jenson, 1958.70-71) ได้ทำการวิเคราะห์และเปรียบเทียบปัญหาของนิสิตที่มีประสิทธิภาพในการเรียนต่ำ นิสิตที่เรียนดี และนิสิตที่เรียนอ่อน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษารังนี้เป็นวนิสิตชั้นปีที่ ๑ จำนวน ๔๕๕ คน ที่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยบริกแฮมยังภาคเรียนฤดูใบไม้ร่วง ปีการศึกษา ๑๙๕๕ - ๑๙๕๖ โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามความสามารถทางสติปัญญา ซึ่งปรากฏผลวิจัยสรุปได้ว่า นิสิตที่มีประสิทธิภาพในการเรียนต่ำ เข้าร่วมกิจกรรมทางคํานวณธรรม และวิชาการน้อยกว่านิสิตที่เรียนดี วิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า กิจกรรมบางประเภทที่จะเป็นประโยชน์ในเรื่องการเรียนนั้น นิสิตที่เรียนไม่คิมักจะไม่ค่อยร่วม

ถึงจะมีการวิจัยสนับสนุนว่านักเรียนที่ทำกิจกรรมมากนั้นจะร่วมกิจกรรมมาก แต่ก็มีกรวิจัยที่คัดค้าน กล่าวคือ เบลล์ (Bell, 1967:248-251) ได้ศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่ออกกลางคันกับนักเรียนที่เรียนต่อในเรื่องการเข้าร่วมกิจกรรมในโรงเรียนของโรงเรียนมัธยมแคนซัส ผลของการศึกษานี้สรุปได้ว่า นักเรียนที่ออกกลางคันขาดความร่วมมือในกิจกรรมต่าง ๆ การวิจัยก็ยังแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างทั้งสองกลุ่มในการร่วมกิจกรรมแต่ละประเภท ดังนั้นการวิจัยนี้จึงคัดค้านวิจัยของคนอื่น ๆ ที่สรุปการวิจัยว่าผลการเรียนนั้นมีความสัมพันธ์กับการร่วมกิจกรรม

วิธีดำเนินการค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้ดำเนินการเป็นโครงการการวิจัยร่วมกัน ซึ่งกระทำในวิทยาลัยครู สังกัดกรมการฝึกหัดครู ทุกแห่งทั่วประเทศ จำนวน ๒๕ แห่ง คณะผู้วิจัยประกอบด้วยนิสิตปริญญาโท สาขาการแนะแนว ชั้นปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร จำนวน ๕ คน คือ

๑. น.ส. ยุพิน นิสัยนค์ ทำการวิจัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาของวิทยาลัยครูในจังหวัดพระนคร ธนบุรี^๑

๒. นาง วณิดา มนต์ไพฑูรย์ ทำการวิจัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคกลาง

๓. นายจำนง ผลบุญ ทำการวิจัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคเหนือ

๔. นายคมเพชร ฉัตรสุภกุล ทำการวิจัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๕. นายธีรศักดิ์ ศรีทวีสิน ทำการวิจัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคใต้

เพื่อให้การศึกษาค้นคว้าเป็นไปตามจุดหมายที่ได้กำหนดเอาไว้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเป็นขั้น ๆ ดังต่อไปนี้

๑. การสร้างแบบสำรวจเพื่อเป็นเครื่องมือในการวิจัย
๒. การทดลองใช้แบบสำรวจ
๓. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
๔. การรวบรวมข้อมูล
๕. การจัดกระทำกับข้อมูล

^๑ เปลี่ยนเป็นนครหลวงกรุงเทพธนบุรี เมื่อ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๔

การสำรวจแบบสำรวจ

ก่อนที่จะทำการวิจัยในเรื่องนี้ ผู้วิจัยและคณะได้ศึกษาเอกสารต่าง ๆ คู่มือ นักศึกษาของวิทยาลัยครู และปริญญานิพนธ์ต่าง ๆ เพื่อสร้างแบบสำรวจขึ้นมา ซึ่งมี รายละเอียดต่อไปนี้

แบบสำรวจที่จะให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบ แบ่งเป็น ๒ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑ เป็นข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษาที่กรอกแบบสำรวจ เช่น

๑. ท่านเป็นนักศึกษาวิทยาลัยครู

๒. เพศ ☐ ชาย

☐ หญิง

๓. อายุ ปี

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสำรวจแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)

เนื้อหาในแบบสำรวจตอนนี้อยู่เกี่ยวกับองค์ประกอบทั้ง ๓ ด้าน ตัวอย่างเช่น

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
<u>องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ</u>					
ก. ท่านมีปัญหากับการใช้จ่ายในเรื่องต่อไปนี้เพียงใด					
๑. ค่าอุปกรณ์การเรียน					
๒. ค่ากิจกรรม					
ฯลฯ					

สำหรับมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งแบ่งน้ำหนักคะแนน (X) ไว้ดังนี้

น้อยที่สุด	มีค่า	x_1	เท่ากับ	1
น้อย	มีค่า	x_2	เท่ากับ	2
ปานกลาง	มีค่า	x_3	เท่ากับ	3
มาก	มีค่า	x_4	เท่ากับ	4
มากที่สุด	มีค่า	x_5	เท่ากับ	5

จำนวนข้อคำถามในแบบสำรวจ รวมทั้งหมด ๔๔ ข้อ แยกตามองค์ประกอบ
ทั้งสามด้านดังนี้

ด้านเศรษฐกิจ	๒๗	ข้อ
ด้านการปรับตัว	๓๒	ข้อ
ด้านกิจกรรม	๓๐	ข้อ

การทดลองใช้และการปรับปรุงแบบสำรวจ

หลังจากสร้างแบบสำรวจเสร็จเรียบร้อยแล้ว คณะผู้วิจัยได้นำไปให้อาจารย์
ที่ปรึกษาตรวจแก้ไขจนคิดว่าใช้ได้ คณะผู้วิจัยได้นำเอาแบบสำรวจฉบับนี้ไปทดลองใช้กับ
นักศึกษาชั้น ป.กศ. ปีที่ ๒ ของวิทยาลัยครูธนบุรี จำนวน ๑๐๐ คน โดยผู้วิจัยและ
คณะได้ไปทำการแจกแบบสำรวจเอง พร้อมทั้งชี้แจงวิธีการกรอกแบบสำรวจเพื่อให้นักศึกษา
เข้าใจและให้ข้อมูลได้ถูกต้อง แล้วได้รวบรวมแบบสำรวจทุกฉบับกลับมาทำการวิเคราะห์
เป็นรายข้อ เพื่อหาความจำเป็นที่ควรแก้ไข ซึ่งได้ผลดังต่อไปนี้

ตาราง ๒. แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสำรวจ

หมวด	จำนวนข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกในระดับต่าง ๆ				ไม่มีนัยสำคัญ
	.๑	.๐๕	.๐๑	.๐๐๑	
เศรษฐกิจ	๒	๕	๓	๑๔	๓
ปรับตัว	๓	๔	๕	๑๕	
กิจกรรม	๑	๖	๔	๑๔	
รวม	๖	๒๐	๑๓	๔๓	๓

จากตารางนี้ทำให้ทราบถึงค่าอำนาจจำแนกของแบบสำรวจ ซึ่งปรากฏว่า ส่วนใหญ่มีค่าอำนาจจำแนกสูง ในระดับ .๐๐๑ มี ๔๓ ข้อ ระดับ .๐๑ มี ๑๓ ข้อ ระดับ .๐๕ มี ๒๐ ข้อ และ ระดับ .๑ มี ๖ ข้อ สำหรับข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกต่ำมากจนไม่มีนัยสำคัญในทางสถิติ มี ๓ ข้อ ผู้วิจัยได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษาให้แก้ไขปรับปรุง ๒ ข้อ และตัดออก ๑ ข้อ ดังนั้นแบบสำรวจที่จะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงจึงมี ๔๔ ข้อ

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้น ป.กศ. ปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน ๖๐๐ คน แบ่งเป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ กลุ่มละ ๓๐๐ คน โดยดำเนินการสุ่มตัวอย่างดังนี้

๑. การหาคะแนนเฉลี่ยที่เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ โดยมีวิธีการดังนี้

๑.๑ คณะผู้วิจัยได้สุ่มเอาวิทยาลัยครูมาคนละ ๑ แห่ง

- ๑.๒ ขอรายชื่อพร้อมคะแนนเฉลี่ยตลอดปีของนักศึกษา
- ๑.๓ จักรลากับคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่สูงสุดไปถึงต่ำสุด
- ๑.๔ คำนวณหาจำนวน ๒๕ เปอร์เซ็นต์สูงและต่ำ ของนักศึกษา
- ๑.๕ เปรียบเทียบจำนวนแล้วก็ดูจากรายชื่อว่ามีค่าแห่งแบ่ง ๒๕ เปอร์เซ็นต์สูงและต่ำ มีคะแนนเฉลี่ยเท่าไร
- ๑.๖ ผู้วิจัยทุกคนนำคะแนนเฉลี่ยที่ได้มาเฉลี่ยเพื่อเป็นเกณฑ์ต่อไป
จึงมีรายละเอียดที่แสดงในตารางต่อไปนี้

ตาราง ๓. แสดงเกณฑ์ของคะแนนเฉลี่ยที่ใช้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

วิทยาลัยครู	คะแนนเฉลี่ยที่แบ่งจำนวน	
	๒๕ เปอร์เซ็นต์สูง	๒๕ เปอร์เซ็นต์ต่ำ
นครราชสีมา	๒.๖๘	๒.๑๕
เชียงใหม่	๒.๗๗	๒.๑๘
สงขลา	๒.๖๐	๒.๑๑
สวนสุนันทา	๒.๕๓	๒.๐๕
นครปฐม	๒.๖๔	๒.๐๕
เกณฑ์	๒.๖๕	๒.๑๑

จากตารางนี้แสดงให้เห็นว่าเกณฑ์ของคะแนนเฉลี่ยที่แบ่งกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง คือ ๒.๖๕ และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ คือ ๒.๑๑

๒. การหาอัตราส่วนของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละวิทยาลัยครู กระทำดังต่อไปนี้

- ๒.๑ นำคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาทั้งหมดในวิทยาลัยครูแต่ละแห่งมาจัดลำดับ

๒.๒ แบ่งเป็น ๒๕ เปอร์เซนต์สูงและต่ำทุกวิทยาลัยครู

๒.๓ คำนวณหากลุ่มตัวอย่างเป็นสัดส่วนกันให้ได้เท่ากับจำนวนที่ต้องการ
คือกลุ่มต่ำและสูง กลุ่มละ ๓๐๐ คน

ตาราง ๔. แสดงอัตราส่วนของกลุ่มตัวอย่างแต่ละวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

วิทยาลัยครู	จำนวนเต็ม คน	๒๕ เปอร์เซนต์ สูง	กลุ่ม ตัวอย่าง	๒๕ เปอร์เซนต์ ต่ำ	กลุ่ม ตัวอย่าง
นครราชสีมา	๘๑๕	๒๐๔	๘๖	๒๐๔	๘๖
อุบลราชธานี	๘๘๕	๑๒๒	๕๑	๑๒๒	๕๑
มหาสารคาม	๔๗๒	๑๑๘	๕๐	๑๑๘	๕๐
อุดรธานี	๕๐๑	๑๒๕	๕๓	๑๒๕	๕๓
สกลนคร	๕๗๕	๑๔๓	๖๐	๑๔๓	๖๐
รวม	๒๘๕๖	๗๑๒	๓๐๐	๗๑๒	๓๐๐

จากตารางนี้แสดงให้เห็นถึงจำนวนกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นอัตราส่วนระหว่างวิทยาลัยครู
ทั้ง ๕ แห่ง

๓. การเลือกกลุ่มตัวอย่างของแต่ละวิทยาลัยครู ดำเนินการดังนี้

๓.๑ ขอรายชื่อพร้อมกับคะแนนเฉลี่ยตลอดปีที่ ๑ ของนักศึกษาปีที่ ๒
ทั้งหมด

๓.๒ จัดลำดับคะแนนเฉลี่ยจากสูงสูกไปจนกระทั่งต่ำสุด

๓.๓ กำหนดหาจำนวน ๒๕ เปอร์เซนต์สูงและต่ำของนักศึกษาทั้งหมด

๓.๔ ใช้เกณฑ์ของคะแนนเฉลี่ยพิจารณาเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนั้นกลุ่ม
ตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุด ๒.๖๕

และกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีคะแนนเฉลี่ย

สูงสุด ๒.๑๑

๓.๕ เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบ Random Sampling ให้ครบตาม
จำนวนของอัตราส่วน

การรวบรวมข้อมูล

หลังจากได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลดังนี้

๑. กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ผู้วิจัยได้รับความร่วมมือจากหน่วย
ศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู ในการส่งแบบสำรวจไปยังกลุ่มตัวอย่างโดยผ่านผู้-
อำนวยการวิทยาลัยครูทั้ง ๕ แห่ง เมื่อกลุ่มตัวอย่างกรอกแบบสำรวจแล้ว วิทยาลัยครู
ทั้ง ๕ แห่ง ส่งกลับมายังหน่วยศึกษานิเทศก์ ผู้วิจัยก็ไปรับแบบสำรวจจากหน่วยศึกษา
นิเทศก์เพื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

๒. กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผู้วิจัยได้ส่งแบบสำรวจไปยังกลุ่ม
ตัวอย่างโดยมีอาจารย์ในแต่ละวิทยาลัยครูอย่างน้อย ๑ คน รับผิดชอบในการแจกและ
รวบรวมแบบสำรวจ เมื่อกลุ่มตัวอย่างกรอกเรียบร้อยแล้ว อาจารย์ที่รับผิดชอบก็ส่งกลับ
มายังผู้วิจัยเพื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

เหตุผลที่ผู้วิจัยแยกวิธีการส่งแบบสำรวจ

เนื่องจากในระหว่างที่มีการประชุมสัมมนาผู้อำนวยการวิทยาลัยครูทั่วประเทศ
ที่กรมการฝึกหัดครูจัดขึ้น ผู้วิจัยได้ขอความอนุเคราะห์จากหน่วยศึกษานิเทศก์เพื่อส่งแบบ
สำรวจไปยังกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดโดยผ่านผู้อำนวยการของแต่ละวิทยาลัยครู แต่ผู้วิจัย
สามารถจัดทำแบบสำรวจได้เพียงครึ่งเดียวของจำนวนทั้งหมด ดังนั้นจึงใช้แบบสำรวจ
นั้นส่งไปยังกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ สำหรับกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนสูง ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลดังกล่าวแล้ว

เมื่อส่งแบบสำรวจแล้วผู้วิจัยก็ได้รวบรวมแบบสำรวจจากทุกแห่งจนครบ แล้วทำการ
ตรวจสอบความถูกต้องที่ใช่ได้และไม่ได้ และแยกเอาเฉพาะฉบับที่สมบูรณ์เท่านั้น จึงมี
รายละเอียดในตารางต่อไปนี้

ตาราง ๕. แสดงจำนวนแบบสำรวจของกลุ่มสูงที่ใช่ได้

วิทยาลัยครู	จำนวนแบบสำรวจ		
	ส่งไป	ใช่ได้	ร้อยละ
นครราชสีมา	๘๖	๓๐	๘๑.๓๕
อุบลราชธานี	๕๑	๔๕	๕๖.๐๓
มหาสารคาม	๕๐	๔๕	๕๐.๐๐
สกลนคร	๖๐	๕๐	๘๓.๓๓
อุดรธานี	๕๓	๔๔	๘๓.๐๑
รวม	๓๐๐	๒๕๔	๘๔.๐๐

ตาราง ๖. แสดงจำนวนแบบสำรวจของกลุ่มต่ำที่ใช่ได้

วิทยาลัยครู	จำนวนแบบสำรวจ		
	ส่งไป	ใช่ได้	ร้อยละ
นครราชสีมา	๘๖	๖๑	๓๐.๕๓
อุบลราชธานี	๕๑	๔๑	๘๐.๓๕
อุดรธานี	๕๓	๕๓	๑๐๐.๐๐
มหาสารคาม	๕๐	๔๒	๘๔.๐๐
สกลนคร	๖๐	๔๖	๗๖.๖๖
รวม	๓๐๐	๒๔๓	๘๑.๐๐

จากตาราง ๕ - ๖ แสดงให้เห็นจำนวนแบบสำรวจที่ใช้ได้ สำหรับกลุ่มสูง จะมีเปอร์เซ็นต์ของการใช้ได้ของแบบสำรวจตั้งแต่ ๔๑.๓๕ ถึง ๕๖.๐๗ โดยเฉลี่ย แล้วใช้ได้ ๔๖.๐๐ เปอร์เซนต์ สำหรับกลุ่มต่ำ แบบสำรวจที่ใช้ได้มีตั้งแต่ ๓๐.๕๓ ถึง ๑๐๐ เปอร์เซนต์ โดยเฉลี่ยใช้ได้ ๔๑.๐๐ เปอร์เซนต์ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการวิจัยครั้งนี้ได้รับความร่วมมือในการกรอแบบสำรวจเป็นอย่างดีพอสมควร เพราะแบบสำรวจที่กลับมานั้นมีจำนวนมากพอที่จะใช้ศึกษาค้นคว้าได้

การจัดกระทำข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลแล้ว ได้นำมาพิจารณาวิเคราะห์และคำนวณค่าสถิติตามที่ต้องการ โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ (Computer) ดังต่อไปนี้

๑. จำแนกกลุ่มตัวอย่างและแจกแจงความถี่ตามตัวแปรอิสระ

๑.๑๐ กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

๑.๒๐ เพศ ชาย และ หญิง

๑.๓๐ อายุ ซึ่งแบ่งเป็น ๓ กลุ่ม คือ

๑.๓๑ ๑๗ ปี และต่ำกว่า

๑.๓๒ ๑๘ ปี

๑.๓๓ ๑๙ ปี และสูงกว่า

๑.๔๐ จำนวนพี่น้อง แบ่งเป็น ๓ กลุ่ม ดังต่อไปนี้

๑.๔๑ ๑ - ๔ คน

๑.๔๒ ๕ - ๗ คน

๑.๔๓ ๘ คน และมากกว่า

๑.๕๐ รายได้ของบิดามารดา แบ่งเป็น ๔ กลุ่ม ดังต่อไปนี้

๑.๕๑ ๐ - ๑๐๐๐ บาท

๑.๕๒ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท

๑.๕๓ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท

๑.๕๔ ๓๐๐๑ บาท และมากกว่า

กลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามตัวแปรอิสระแล้วมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตาราง ๙ แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ และ อายุ

อายุ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		รวม
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
๑๗ ปีและต่ำกว่า	๑๓	๔๑	๑๔	๑๕	๔๙
๑๘ ปี	๖๒	๔๐	๕๔	๒๕	๒๒๑
๑๙ ปีและสูงกว่า	๓๕	๒๙	๕๒	๓๘	๑๕๓
รวม	๑๑๐	๑๑๐	๑๑๐	๗๘	๓๙๘
	๒๒๐		๒๒๐		

จากตารางนี้จะพบว่านักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนมากจะมีอายุ ๑๘ ปี คือมีจำนวน ๒๒๑ คน สำหรับพวกที่มีอายุตั้งแต่ ๑๙ ปีและสูงกว่า มี ๑๕๓ คน เป็นที่น่าสังเกตว่าพวกที่มีอายุ ๑๗ ปีและต่ำกว่า มีจำนวนน้อยที่สุดคือ ๔๙ คน จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำมีจำนวนเท่า ๆ กัน คือ ๒๒๐ คน และ ๒๒๐ คน ตามลำดับ สำหรับเพศชายหญิงนั้นมีจำนวนใกล้เคียงกันยกเว้นกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำหญิง คือมี ๗๘ คน

ตาราง ๔ แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพศ และ
จำนวนพี่น้องในครอบครัว

จำนวนพี่น้อง	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		รวม
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
๑ - ๔ คน	๒๔	๒๕	๓๖	๑๔	๑๐๔
๕ - ๗ คน	๔๕	๓๓	๖๓	๔๑	๒๒๒
๘ คน และ มากกว่า	๔๑	๕๐	๖๕	๑๔	๑๗๕
รวม	๑๑๐	๑๐๘	๑๖๔	๗๔	๕๐๑
	๒๑๘		๒๓๘		

เมื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว จะเห็นว่าส่วนใหญ่แล้ว
นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างจะมีพี่น้องน้องในครอบครัว ๕ - ๗ คน คือมีจำนวน ๒๒๒ คน รองลง
มา มีพี่น้อง ๘ คน และมากกว่า มี ๑๗๕ คน และท้ายสุดมีพี่น้อง ๑ - ๔ คน ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่าง
๑๐๔ คน

- ตาราง ๘ แสดงกลุ่มตัวอย่างว่าแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เหนือ และ
 รายได้ของนิสิตการดา

รายได้ฐานการค้า	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		รวม
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
๐ - ๑๐๐๐ บาท	๓๔	๒๔	๔๔	๒๓	๑๓๕
๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท	๔๕	๓๖	๒๑	๔๓	๒๓๕
๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท	๑๖	๓๖	๑๐	๑๒	๙๕
๓๐๐๑ บาทและมากกว่า	๒	๔	๔	๑	๑๕
รวม	๑๑๑	๑๔๔	๑๖๕	๙๕	๕๑๑
	๒๕๕		๒๕๓		

ตารางที่ ๘ แสดงให้เห็นถึงกลุ่มตัวอย่างที่นิสิตการดา "รายได้" ต่างกันซึ่งจะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่นิสิตการดา "รายได้" ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท มีจำนวนมากที่สุด คือ ๒๓๕ คน กลุ่มที่นิสิตการดา "รายได้" ๑ - ๑๐๐๐ บาท มี ๑๓๕ คน สำหรับกลุ่มที่นิสิตการดา "รายได้" ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท มีเพียง ๙๕ คน และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือ กลุ่มที่นิสิตการดา "รายได้" ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ก็คือเพียง ๑๕ คน เท่านั้น

๒. หาค่าคะแนนเฉลี่ยของหมวดต่าง ๆ (เศรษฐกิจ ปรับตัว และกิจกรรม) ตามตัวแปรอิสระ โดยใช้สูตรของ กิลฟอร์ด (Guilford, 1965:44) ดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ = คะแนนเฉลี่ย

$$\sum X = \text{ผลรวมของคะแนน}$$

$$N = \text{แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง}$$

๓. หาค่าความแปรปรวน (Variance) โดยใช้สูตรของ สปีเกิล (Spiegel, 1961:77) ดังนี้

$$s^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

$$\text{เมื่อ } s^2 = \text{แทนความแปรปรวน}$$

$$\sum X = \text{แทนผลรวมคะแนนทั้งหมด}$$

$$\sum X^2 = \text{แทนผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง}$$

$$N = \text{แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง}$$

๔. หาค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของตัวแปร โดยใช้หลักสูตรของ แมคเนมาร์ (McNemar, 1955:109) ดังนี้

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{N_1} + \frac{s_2^2}{N_2}}}$$

$$\text{เมื่อ } \bar{X}_1, \bar{X}_2 \text{ แทนคะแนนเฉลี่ยกลุ่มที่ ๑ และ ๒}$$

$$s_1^2, s_2^2 \text{ แทนความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มที่ ๑ และ ๒}$$

ตามลำดับ

$$s^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้สะดวกในการที่จะรวบรวม วิเคราะห์ และแปลข้อมูล จึงได้กำหนดให้สัญลักษณ์แทนตัวแปรและกลุ่มตัวอย่าง ตลอดจนสถิติวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

X	แทน	คะแนนดิบ
ΣX	แทน	ผลรวมของน้ำหนักคะแนน
ΣX^2	แทน	ผลรวมของน้ำหนักคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) หรือ มัชฌิมเลขคณิต (Arithmetic Mean)
s^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน (Variance)
t	แทน	ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
สูง	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง
ต่ำ	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
ช	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย
ญ	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง
๑	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีคามารคามมีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท
๒	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีคามารคามมีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท
๓	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีคามารคามมีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท
๔	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีคามารคามมีรายได้ ๓๐๐๑ - บาทและมากกว่า
๑๗	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุตั้งแต่ ๑๗ ปี และต่ำกว่า
๑๘	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ๑๘ ปี

๑๕	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุตั้งแต่ ๑๕ ปี และสูงกว่า
๑ - ๔	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนพี่น้อง ๑ - ๔ คน
๕ - ๗	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนพี่น้อง ๕ - ๗ คน
๘	แทน	กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนพี่น้อง ๘ คน และมากกว่า

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย ได้พิจารณาถึงตัวแปรที่เกี่ยวข้องเป็นตอน ๆ ดังต่อไปนี้

ตอนที่ ๑ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มสูงค่า

ตอนที่ ๒ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามเพศ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๓ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามอายุ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๔ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตอนที่ ๕ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามรายได้บิดามารดา ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ต้องการที่จะเปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย เพื่อให้ทราบว่าลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้ มีส่วนช่วยให้ผู้เรียน เรียนหนังสือได้ดีหรือไม่มากนักน้อยเพียงใด ดังนั้นจึงได้พยายามเปรียบเทียบลักษณะเหล่านั้นโดยคำนึงถึงความแตกต่างของความสามารถทางการเรียนเป็นหลักดังต่อไปนี้

ตอนที่ ๑ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

สภาพทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่าง ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ปรากฏผลดังจะได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยไว้ใน ตาราง ๑๐

ตาราง ๑๐ ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความแปรปรวน (S^2) ขององค์ประกอบ ทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามระดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

องค์ประกอบ	ค่าสถิติ	กลุ่มตัวอย่าง		รวม
		สูง	ต่ำ	
เศรษฐกิจ	N	๒๕๘	๒๔๓	๕๐๑
	$\bar{X}$	๑.๕๘๘๘	๒.๓๓๓๘	๒.๓๕๐๑
	S^2	๐.๓๒๔๔	๑.๓๖๖๓	๓.๕๐๑๖
การปรับตัว	$\bar{X}$	๒.๐๓๖๑	๓.๐๒๕๓	๒.๕๓๖๖
	S^2	๐.๘๓๔๑	๑.๓๑๓๐	๔.๔๕๒๑
กิจกรรม	$\bar{X}$	๑.๓๕๘๒	๒.๔๔๔๔	๒.๑๓๑๐
	S^2	๐.๘๐๘๑	๑.๒๓๕๕	๓.๓๘๔๑
รวม	$\bar{X}$	๑.๕๕๕๖	๒.๓๕๔๔	๒.๕๕๓๖
	S^2	๐.๘๓๓๓	๑.๓๖๔๓	๓.๕๔๓๓

111350 - 16056 0.1 20

จากตารางนี้แสดงให้เห็นว่า ในกลุ่มสูงนั้นค่าคะแนนเฉลี่ยด้านการปรับตัวที่สูงที่สุด รองลงมาก็เป็นด้านเศรษฐกิจ และการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยตามลำดับ แต่อย่างไรก็ตามก็ยังคงนับว่าปัญหาทั้งสามด้านนี้ อยู่ในระดับที่เรียกว่าน้อยสำหรับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มสูง ส่วนในกลุ่มต่ำนั้นรู้สึกว่ามีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่ากลุ่มสูง โดยมีปัญหาด้านการปรับตัวมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด และปัญหาด้านเศรษฐกิจและการเข้าร่วมกิจกรรมรองลงมาตามลำดับเช่นเดียวกับกลุ่มสูง แต่นักศึกษาในกลุ่มต่ำมีปัญหาเรียกได้ว่าอยู่ในระดับปานกลาง พิจารณาโดยทั่วไปแล้ว นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำมีปัญหาทั้งสามด้านแตกต่างกัน ได้นำมาเปรียบเทียบนัยสำคัญของความแตกต่างทั้งในการวาง ๑๑

ตาราง ๑๑ ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบค่ากับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			รวม
		เศรษฐกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม	
สูง	๒๕๔	๔๑.๑๘๖๓**	๕๓.๖๔๑๕**	๔๑.๐๕๖๑**	๔๕.๓๕๑๔**
ต่ำ	๒๕๓				

** นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ผลการเปรียบเทียบเพื่อหาค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยนี้ปรากฏว่า องค์ประกอบแต่ละด้านของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ เพื่อหาผลรวมของความแตกต่างขององค์ประกอบทุกด้าน ก็พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ เช่นกัน แสดงว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำมีปัญหาทั้งสามด้าน แตกต่างกันอย่างแท้จริง

ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการศึกษากันครั้งนี้ทั้งเพศชายและหญิง ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน จึงน่าจะได้นำปัญหาทั้งสามด้านของนักศึกษาชายหญิงมาเปรียบเทียบโดยละเอียดให้เห็นชัด กิ่งต่อไป

ตอนที่ ๒ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จาแนกตามเพศ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

ตาราง ๑๒ ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความแปรปรวน (S^2) ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จาแนกตามเพศ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	กา สถิติ	เศรษฐกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม	รวม
ช	สูง	$\bar{X}$	๒.๐๔๑๓	๒.๐๘๕๕	๑.๘๐๗๖	๑.๕๑๓๓
		S^2	๐.๓๕๖๒	๐.๘๕๑๘	๐.๘๑๖๔	๐.๘๕๑๘
	ต่ำ	$\bar{X}$	๒.๓๐๖๑	๒.๕๕๑๒	๒.๕๓๐๓	๒.๓๕๑๕
		S^2	๑.๕๖๖๑	๑.๕๐๓๕	๑.๕๔๐๖	๑.๕๖๓๓
รวม	๒๓๕	$\bar{X}$	๒.๕๓๕๒	๒.๖๒๗๖	๒.๑๘๐๕	๒.๕๑๕๕
		S^2	๑.๖๓๕๕	๑.๓๕๕๕	๑.๑๘๕๕	๑.๓๖๕๑

ตาราง ๑๒ (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง		N	ค่าสถิติ	เศรษฐกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม	รวม
หญิง	สูง	๑๔๘	$\bar{X}$	๑.๔๔๔๘	๒.๐๖๔๐	๑.๙๕๑๒	๑.๔๙๔๑
			S^2	๐.๙๓๓๕	๑.๔๖๓๕	๑.๒๕๐๖	๐.๘๖๕๐
	ต่ำ	๙๕	$\bar{X}$	๒.๙๕๑๑	๓.๐๕๓๓	๒.๕๔๕๘	๒.๘๓๕๕
			S^2	๑.๐๙๖๕	๐.๘๖๐๗	๐.๘๖๔๘	๑.๒๖๘๔
รวม		๒๔๓	$\bar{X}$	๒.๒๖๖๖	๒.๕๖๖๕	๒.๐๙๑๒	๒.๒๕๑๒
			S^2	๑.๐๕๑๓	๑.๑๙๕๐	๑.๑๖๕๕	๑.๑๔๔๐

จากตารางนี้แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายในกลุ่มสูงมีค่าคะแนนเฉลี่ยด้านการปรับตัวสูงสุด รองลงมาคือปัญหาด้านเศรษฐกิจ และการร่วมกิจกรรมสำหรับชายกลุ่มต่ำก็เช่นเดียวกัน พิจารณาโดยส่วนรวมแล้วชายกลุ่มสูงมีปัญหาทั้งสามด้านอยู่ในระดับน้อยมาก ชายกลุ่มต่ำมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย แต่ชายกลุ่มต่ำมีปัญหามากกว่าชายกลุ่มสูงทั้งสามด้าน ส่วนหญิงกลุ่มสูงมีค่าคะแนนเฉลี่ยด้านการปรับตัวสูงสุด รองลงมาเป็นด้านเศรษฐกิจ และกิจกรรม ในวิทยาลัย ในห่านองเดียวกัน หญิงกลุ่มต่ำก็มีปัญหาเช่นเดียวกับหญิงกลุ่มสูง แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าหญิงกลุ่มต่ำ มีปัญหาด้านการปรับตัวมากที่สุด และโดยส่วนรวมหญิงกลุ่มต่ำมีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่าหญิงกลุ่มสูง

ถ้าพิจารณาโดยยึกเพศชายและหญิงเป็นสำคัญ ปรากฏว่า เพศชายมีค่าคะแนนเฉลี่ยด้านการปรับตัวสูงสุด รองลงมาเป็นปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ และกิจกรรม สำหรับเพศหญิงก็เช่นเดียวกัน และโดยส่วนรวมเพศชายและหญิงมีปัญหาทั้งสามด้านอยู่ในระดับน้อยแต่อย่างไร

ก็ตามเพศชายก็มีปัญหามากกว่าเพศหญิง ความแตกต่างระหว่างเพศในองค์ประกอบทั้งสาม
 ด้านจะมีนัยสำคัญหรือไม่ จึงนำมาเปรียบเทียบความแตกต่างดังในตาราง ๑๓

ตาราง ๑๓ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ
 การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามเพศ

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			รวม
		เศรษฐกิจ	การปรับตัว	กิจกรรม	
ท	๒๓๔	๑๖.๓๕๔๒**	๑๑.๑๕๕๕**	๖.๒๔๓๓**	๑๕.๘๕๑๖**
ญ	๒๒๓				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมใน
วิทยาลัยของเพศชายและหญิงแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .๐๑ ในทำนองเดียวกันเมื่อนำผลรวมของค่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบทุกด้าน
มาหาค่าความแตกต่างก็ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ เช่นกัน จึง
แสดงให้เห็นอย่างแน่ชัดว่าเพศชายและหญิงมีความแตกต่างกันในปัญหาทั้งสามด้านนี้จริง

เพื่อให้ได้ทราบแน่ชัดว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
และเพศพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ
เพศนั้นจะมีสภาพของเศรษฐกิจแตกต่างกันด้วยหรือไม่ จึงได้นำมาเปรียบเทียบหาค่ามีนัยสำคัญ
ดังตาราง ๑๔

ตาราง ๑๔ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ
ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			
		ช สูง	ช ค่า	ญ สูง	ญ ค่า
ช สูง	๑๑๐		๒๒.๘๕๘*	๔.๒๑๖*	๒๕.๖๕๕**
ช ค่า	๑๖๔			๓๒.๕๗๐**	๒.๘๒๑๕**
ญ สูง	๑๔๘				๓๐.๖๒๒๒**
ญ ค่า	๗๕				

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

อย่างไรก็ปรากฏว่า บัญหาคำนวณธุรกิจของนักศึกษาชายหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งนี้ และในกลุ่มสูงด้วยกันระหว่างชายหญิงก็มีความแตกต่างกันด้วย แสดงว่าตัวแปรในเรื่องเพศก็มีความเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบทางเศรษฐกิจด้วย ซึ่งในกลุ่มต่ำก็เป็นทำนองเดียวกัน

ตาราง ๕ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย องค์ประกอบทางด้านการปรับตัว ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามเพศ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			
		ช สูง	ช ต่ำ	ญ สูง	ญ ต่ำ
ช สูง	๑๑๐		๓๕.๖๘๕๕**	๐.๗๘๕๔	๓๘.๒๔๓๓**
ช ต่ำ	๑๖๔			๔๓.๕๔๘๖**	๓.๘๖๕๕**
ญ สูง	๑๔๘				๔๑.๐๖๑๓**
ญ ต่ำ	๗๕				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างชายหญิง ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำระดับกันมีความแตกต่างกันสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เพศไม่เหมือนกัน แต่อยู่ในระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดียวกัน และส่วนใหญ่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงนั้น เพศชายมีปัญหามากกว่าเพศหญิง แต่ความแตกต่างนั้นไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง ๑๖ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ขององค์ประกอบทางด้านกิจกรรม
ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			
		ช สูง	ช ค่า	ญ สูง	ญ ค่า
ช สูง	๑๑๐		๒๗.๖๔๘๖**	๓.๗๕๑๓	๒๘.๓๖๔๑**
ช ค่า	๑๖๔			๓๐.๔๓๒๔**	๕.๘๘๗๓**
ญ สูง	๑๔๘				๓๐.๒๕๒๒**
ญ ค่า	๑๓๕				

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างชายหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างระดับกัน
มีค่าความแตกต่างกันสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เพศไม่เหมือนกัน แต่อยู่ในระดับผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนเดียวกัน และมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนค่า ปรากฏว่าเพศหญิงเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ
.๐๑ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เพศชายเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่า
เพศหญิง แต่ความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง ๑๓ ความแตกต่างระหว่างผลรวมของคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ขององค์ประกอบทาง
ด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบ-
เทียบตามเพศ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	N	t			
		ช สูง	ช ต่ำ	ญ สูง	ญ ต่ำ
ช สูง	๑๑๐		๕๔.๗๓๕๖ **	๓.๑๔๐๓ **	๕๒.๙๔๔๕ **
ช ต่ำ	๑๖๔			๖๑.๑๑๔๗ **	๗.๒๕๕๖ **
ญ สูง	๑๔๔				๕๗.๙๓๖๕ **
ญ ต่ำ	๑๗๕				

** เป็นนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

เมื่อรวมปัญหาทั้งสามด้านเข้าด้วยกัน ปรากฏว่าเพศชายและหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
เรียนสูงและต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น และภายใน
กลุ่มสูงด้วยกันระหว่างเพศชายและหญิงก็มีความแตกต่างกันด้วย แสดงว่าตัวแปรด้านเพศก็มี
ความเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยด้วย
ซึ่งในกลุ่มต่ำก็เป็นทำนองเดียวกัน

ตามปกตินักเรียนแต่ละชั้นจะเรียนได้ผลดีตามระดับของชั้น เด็กที่อายุต่ำกว่าราย-
เฉลี่ยของชั้นอาจจะเป็นเพราะการที่บ้โองาสได้เข้าเรียนเมื่ออายุน้อย และสามารถเรียน
ได้ดีเท่ากับนักเรียนที่มีอายุสูง ส่วนคนอายุสูงกว่ารายเฉลี่ยของชั้นอาจจะเป็นเพราะโอกาส
เข้าเรียนช้า สอบตกซ้ำชั้น หรือมีความจำเป็นต้องหยุดพักการเรียนในตอนที่ใดตอนหนึ่ง

เพราะฉะนั้นความแตกต่างระหว่างอายุน่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย จึงได้นำปัญหาทั้งสามด้านคือ เศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมมาเปรียบเทียบความ ระดับอายุ ในระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันดังต่อไปนี้

ตอนที่ ๓ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามตัวแปรด้านอายุ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงต่ำ

สำหรับการวิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ในตอนที่ ๓ นี้ จะแยกวิเคราะห์ทีละองค์ประกอบ แล้วสรุปรวมทั้งสามองค์ประกอบในตอนท้าย

เมื่อพิจารณาคุณภาพเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและอายุต่างกัน ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันจึงจะได้แสดงคะแนนเฉลี่ยไว้ในตาราง ๔ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๔ ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความแปรปรวน (S^2)ขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ จำแนกตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	อายุ		
		๑๓	๑๔	๑๕
สูง	N	๓๓	๓๕	๑๓๑
	$\bar{X}$	๑.๕๑๘๘	๒.๖๑๔๕	๑.๕๕๐๑
	S^2	๐.๓๔๒๓	๐.๓๕๖๖	๐.๓๒๘๒
ต่ำ	N	๕๔	๑๔๒	๖๒
	$\bar{X}$	๒.๖๕๑๕	๒.๖๔๕๑	๒.๘๔๘๓
	S^2	๑.๒๔๓๓	๑.๓๔๖๘	๑.๓๕๓๑
รวม	N	๘๗	๒๒๑	๑๙๓
	$\bar{X}$	๒.๑๘๖๓	๒.๒๔๓๑	๒.๕๔๕๒
	S^2	๓.๔๖๘๖	๓.๕๒๖๓	๓.๓๓๓๓

ตารางนี้แสดงให้เห็นว่านักศึกษาในกลุ่มสูงที่มีอายุ ๑๔ ปี มีค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาคำนวณเรขาคณิตมากที่สุด รองลงมาคือพวกที่มีอายุ ๑๕ ปี และมากกว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยเป็นที่สอง รองลงไปคือพวกที่มีอายุ ๑๓ ปี และต่ำกว่า และ ๑๔ ปี อาจลำดับโดยเฉลี่ยแล้ว กลุ่มสูงมีปัญหาคำนวณอยู่ในระดับน้อยที่สุด ส่วนกลุ่มต่ำมีปัญหาคำนวณอยู่ในระดับน้อย เป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มต่ำทุกกลุ่มมีปัญหาคำนวณเรขาคณิตมากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม ถ้าพิจารณาเฉพาะกลุ่มอายุโดยไม่คำนึงถึงกลุ่มสูงต่ำ ปรากฏว่ากลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่ามีปัญหาคำนวณเรขาคณิตมากที่สุด แต่ก็ยังอยู่ในระดับน้อย

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่าค่าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และระดับอายุพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และระดับอายุนั้นจะมีสภาพของเศรษฐกิจ แตกต่างกันด้วยหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบหาค่า นัยสำคัญดังในตาราง ๑๕ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๑๕ ความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ขององค์ประกอบทางด้านการเรขาคณิต ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	อายุ	๑๓	๑๔	๑๕	๑๓	๑๔	๑๕
สูง	๕๔	๑๓	๓.๕๒๓๖ **			๑๖.๒๔๘๓ **		
	๑๔๒	๑๔	๓.๕๒๒๓ **			๑๖.๒๔๘๓ **		
	๖๒	๑๕	๑๔.๕๕๑๑ **			๑๕.๒๔๓๓ **		
ต่ำ	๓๓	๑๓				๑.๑๓๘๓		
	๓๕	๑๔				๕.๖๖๑๕		
	๑๓๑	๑๕						

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างระดับกัน
 บ่งชี้ความแตกต่างกันสูงมาก โดยต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น และ
 ค่าความแตกต่างนี้สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับ
 เดียวกัน ส่วนกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ กลุ่มที่มีอายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า กับอายุ
 ๑๘ ปี แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่กลุ่มอื่น ๆ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทาง
 สถิติที่ .๐๑ ทั้งหมด ในกลุ่มสูง กลุ่มที่มีอายุ ๑๘ ปี กับ กลุ่มที่มีอายุ ๑๙ ปี และสูงกว่า
 แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่กลุ่มที่มีอายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า กับ ๑๘ ปี และ
 ๑๙ ปี และต่ำกว่า กับ ๑๘ ปี และสูงกว่า แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
 และ .๐๕ ตามลำดับ

สรุปได้ว่า ปัญหาการเรียนการสอนจะมีความแตกต่างกันระหว่างพวกที่มีกลุ่มอายุต่างกัน
 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจริง ส่วนกลุ่มที่มีอายุต่างกันแต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ต่าง
 กันมีบางคู่ที่ต่างกันจริง

สำหรับองค์ประกอบทางด้านการปรับตัวนั้น กลุ่มที่มีอายุต่างกันจะมีปัญหาด้านการ
 ปรับตัวแตกต่างกัน ก็จะได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยไว้ในตาราง ๒๖ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๒ ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความแปรปรวน (S^2) ขององค์ประกอบ
ทางด้านการปรับตัว ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกอายุตามอายุและระดับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	อายุ		
		๑๓	๑๔	๑๕
สูง	N	๕๔	๑๔๒	๖๒
	$\bar{X}$	๑.๕๑๘๘	๒.๖๑๔๘	๑.๕๕๖๑
	S^2	๓.๓๖๒๓	๓.๓๘๖๖	๓.๓๒๘๒
ต่ำ	N	๓๓	๑๓๕	๑๓๑
	$\bar{X}$	๒.๖๕๑๕	๒.๖๔๕๑	๒.๘๖๘๓
	S^2	๑.๒๘๓๓	๑.๓๔๖๘	๑.๓๕๓๓
รวม	N	๘๗	๒๒๗	๑๙๓
	$\bar{X}$	๒.๑๕๖๓	๒.๒๔๖๑	๒.๕๔๕๒
	S^2	๓.๖๖๕๖	๓.๕๒๖๓	๓.๓๓๓๕

จากตารางนี้แสดงให้เห็นว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยในด้านการปรับตัวของกลุ่มตัวอย่าง
ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่มีอายุ ๑๔ ปี สูงที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มที่มีอายุ ๑๕
ปี และสูงกว่า ๑๓ ปี และต่ำกว่า ตามลำดับ ส่วนกลุ่มต่ำนั้นกลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า
มีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือกลุ่มที่มีอายุ ๑๓ ปี และต่ำกว่า ๑๔ ปี ตามลำดับ
ถึงอย่างไรก็ตาม กลุ่มต่ำทุกกลุ่มอายุ มีปัญหาด้านการปรับตัวสูงกว่ากลุ่มสูงทุกอายุ โดย
เฉลี่ยแล้วกลุ่มต่ำทั้งหมดมีปัญหาด้านการปรับตัวน้อย แต่กลุ่มสูงนั้นมีปัญหาน้อยที่สุด

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่าค่าหนึ่งถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และระดับอายุพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทั้งค่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับอายุนั้นจะมีสภาพของการปรับตัว แตกต่างกันด้วยหรือไม่จึงได้นำไปเปรียบเทียบหาค่า นัยสำคัญทั้งในการาง ๒๑ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๒๑ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัว ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	อายุ	๑๓	๑๔	๑๕	๑๓	๑๔	๑๕
สูง	๕๔	๑๓		๓.๔๘๕๕	๑.๙๘๕๒	๑๕.๔๓๕๒**	๓๓.๕๑๒๓**	๓๒.๓๖๒๕**
	๑๔๒	๑๔			๑.๕๒๔๕	๒๒.๓๔๕๔**	๓๘.๖๔๙๕**	๔๒.๘๔๘๕**
	๖๒	๑๕				๑๕.๕๕๓๒**	๓๑.๖๔๒๕**	๓๓.๕๙๓๘**
ต่ำ	๓๓	๑๓					๔.๒๒๘๓**	๓.๕๕๙๓**
	๓๕	๑๔						๙.๕๕๒๒
	๑๓๑	๑๕						

* นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ปัญหาคำนการปรับตัวนี้ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจะมีความแตกต่างกันมาก และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น ส่วนพวกที่มีอายุต่างกันในกลุ่มเท่านั้น กลุ่มอายุ ๑๔ ปี กับ ๑๕ ปี และสูงกว่า ต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ แต่พวกที่มีอายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า กับ ๑๔ ปี และ ๑๕ ปี และต่ำกว่า และสูงกว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนกลุ่มสูงทุกกลุ่มอายุไม่มีคู่ใดเลยที่แตกต่างกัน อาจจะสรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบกับค่านการปรับตัวแล้วปรากฏว่าแตกต่างกันจริง

นอกจากการ เปรียบเทียบค่าคะแนนธุรกิจ การปรับตัว ของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันแล้ว จะได้นำปัญหาคำนกิจกรรมมาวิเคราะห์เปรียบเทียบตามตัวแปรดังกล่าว ซึ่งปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างนี้มีความแตกต่างในเรื่องการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย ดังได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยไว้ในตาราง ๒๒ ดังนี้

ตาราง ๒๒ ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความแปรปรวน (S^2) ขององค์ประกอบทาง
 ด้านกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามอายุ และระดับผล
 สัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	อายุ		
		๑๓	๑๔	๑๕
สูง	N	๕๔	๑๔๒	๖๖
	$\bar{X}$	๑.๘๗๖๕	๑.๗๗๗๒	๒.๑๙๕๔
	S^2	๐.๙๒๕๕	๐.๗๗๔๖	๐.๘๓๓๓
ต่ำ	N	๓๓	๗๕	๑๓๑
	$\bar{X}$	๒.๓๔๑๔	๒.๔๔๒๒	๒.๕๔๕๘
	S^2	๑.๒๓๐๕	๑.๑๕๕๔	๑.๓๒๖๗
รวม	N	๘๗	๒๑๗	๑๙๗
	$\bar{X}$	๒.๐๕๒๔	๒.๑๑๔๔	๒.๒๕๕๑
	S^2	๓.๑๖๑๑	๓.๓๖๒๕	๓.๒๔๕๕

จากตารางนี้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มสูงที่มีอายุ ๑๕ ปี และมากกว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ย
 ด้านกิจกรรมสูงสุด รองลงมาคือพวกที่มีอายุ ๑๔ ปี และ ๑๓ ปี ตามลำดับ ส่วนกลุ่มต่ำก็มี
 ลักษณะเช่นเดียวกัน สิ่งที่นำสังเกตอีกประการหนึ่งคือ กลุ่มต่ำทุกกลุ่มมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่า
 กลุ่มสูงทุกกลุ่ม แสดงว่า พวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำรวมกิจกรรมมากกว่าพวกที่มีผล
 สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียน และระดับอายุพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับอายุนั้นจะมีสภาพของกิจกรรมแตกต่างกันด้วยหรือไม่จึงได้นำไปเปรียบเทียบหาค่าที่สำคัญ ทั้งในการวาง ๒๓ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๒๓ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ขององค์ประกอบทางด้านกิจกรรม ในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	อายุ	๑๓	๑๔	๑๕	๑๓	๑๔	๑๕
สูง	๕๔	๑๓	๓.๖๑๘๕			๑๐.๕๑๒๘ **		
	๑๐๖	๑๔	๐.๖๒๕๓ **			๑๔.๕๔๔๓ **		
	๖๖	๑๕				๑๓.๘๖๓๓ **		
ต่ำ	๓๓	๑๓				๒.๔๖๕๕ **		
	๓๕	๑๔				๕.๑๔๒๑ **		
	๑๕	๑๕				๓.๕๖๕๒ **		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตารางนี้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความแตกต่างกันในเรื่องเข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในทำนองเดียวกันพวกที่มีอายุแตกต่างกันแต่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่า ๆ กัน ก็มีความแตกต่างกันจริงในเรื่องการเข้าร่วมกิจกรรมที่ระดับ .๐๑ สำหรับกลุ่มสูงนั้นกลุ่มที่มีอายุ ๑๙ ปีและต่ำกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีอายุ ๑๘ ปี ๑๙ ปีและสูงกว่า ก็ปรากฏว่าแตกต่างกันจริงในระดับความเชื่อมั่นเดียวกับกลุ่มอื่น ๆ ที่กล่าวมาแล้ว สำหรับกลุ่มที่มีอายุ ๑๘ ปี กับ ๑๙ ปีและสูงกว่า ในกลุ่มสูงนั้น ถึงแม้กลุ่มที่มีอายุ ๑๙ ปีและสูงกว่า จะมีคะแนนเฉลี่ยในการร่วมกิจกรรมสูงกว่ากลุ่มที่มีอายุ ๑๘ ปีก็ตาม แต่ก็แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ถ้าพิจารณาโดยส่วนรวมแล้ว ตัวแปรทางเพศมีแนวโน้มจะมีผลต่อองค์ประกอบทางด้านกิจกรรม ยกเว้นกลุ่มสูงที่มีอายุ ๑๘ ปี กับ ๑๙ ปี และสูงกว่าดังกล่าวแล้ว

ถ้าถ่วงน้ำหนักทั้งสามด้านนี้รวมกัน จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างกันในด้านอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จะมีความแตกต่างกันทุกกลุ่ม ดังจะได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาทั้งสามด้านไว้ในตาราง ๔๔ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๒๔ ผลรวมค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความแปรปรวน (S^2) ขององค์ประกอบ
ทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยจำแนกตามอายุ
และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	อายุ		
		๑๓	๑๔	๑๕
สูง	N	๓๓	๓๕	๑๓๑
	$\bar{X}$	๑.๕๖๑๓	๑.๕๕๖๕	๑.๕๖๑๑
	S^2	๐.๘๕๕๓	๐.๘๒๒๓	๐.๘๐๓๘
ต่ำ	N	๕๔	๑๔๒	๖๒
	$\bar{X}$	๒.๖๓๑๓	๒.๗๒๖๑	๒.๘๐๓๔
	S^2	๑.๓๑๑๓	๑.๓๑๔๘	๑.๔๐๑๕
รวม	N	๘๗	๒๒๑	๑๙๓
	$\bar{X}$	๒.๒๑๕๓	๒.๒๒๘๐	๒.๕๓๒๘
	S^2	๓.๕๘๘๘	๓.๕๓๕๘	๓.๗๖๑๘

จากตารางนี้ทำให้ทราบว่า กลุ่มสูงที่มีอายุ ๑๓ ปี และสูงกว่า เป็นกลุ่มที่มีปัญหา
ทั้งสามด้านมากกว่ากลุ่มอื่นในระดับเดียวกัน กลุ่มที่มีปัญหารองลงมาคือพวกที่มีอายุ ๑๕ ปีและ
สูงกว่า กับ ๑๔ ปี ตามลำดับ ในกลุ่มต่ำนั้น กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่า เป็นกลุ่มที่มี
ปัญหามากที่สุดถ้าเปรียบเทียบในกลุ่มตัวอย่างนี้ กลุ่มที่มีอายุ ๑๔ ปี และ ๑๓ ปี และต่ำกว่า
ก็มีปัญหารองลงมาตามลำดับ ถ้าเปรียบเทียบแต่ละกลุ่มอายุแล้ว กลุ่มต่ำมีปัญหาต่าง ๆ มาก
กว่ากลุ่มสูง เพราะกลุ่มสูงมีปัญหในระดับน้อยที่สุด แต่กลุ่มต่ำมีปัญหาในระดับน้อยโดยเฉลี่ย

แล้ว กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ๑๗ ปี และต่ำกว่า ๑๘ ปี และ ๑๙ ปี และสูงกว่า ขึ้นปัญหาในระดับน้อยและใกล้เคียงกัน แต่กลุ่มที่มีอายุ ๑๘ ปี และมากกว่า มีปัญหามากที่สุดเพื่อจะหาให้ทราบว่ากลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีปัญหาแตกต่างกันอย่างแท้จริงหรือไม่ จึงได้นำมาเปรียบเทียบความแตกต่างกันดังในตาราง ๒๔

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และระดับอายุพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับอายุ นั้นจะมีสภาพของปัญหาทั้งสามด้านแตกต่างกันด้วยหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบหาความสำคัญดังในตาราง ๒๕ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๒๕ ความแตกต่างระหว่างผลรวมของคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามอายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	อายุ	๑๗	๑๘	๑๙	๑๗	๑๘	๑๙
สูง	๓๓	๑๗	๐.๖๔๘๓			๒๖.๕๕๒๒**	๓๕.๓๖๓๒**	๔๗.๘๓๘๒**
	๓๕	๑๘	๐.๖๕๘๖			๓๐.๐๖๒๓**	๔๘.๕๔๖๖**	๖๒.๒๓๑๔**
	๑๓๑	๑๙				๒๓.๔๕๖๖**	๔๑.๗๔๕๕**	๕๑.๓๖๔๔**
ต่ำ	๕๔	๑๗				๓.๗๖๖๖**		๗.๒๑๕๔**
	๑๔๒	๑๘						๘.๓๘๖๖**
	๖๒	๑๙						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตารางนี้จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน และกลุ่มอายุต่างกันมีปัญหาทั้งสามด้านแตกต่างกันจริง และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในที่นี้ กลุ่มค่ามีปัญหามากกว่ากลุ่มสูง ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำแต่มีอายุแตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบปัญหาแล้วก็แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระดับ .๐๑ เช่นกัน กลุ่มสูงไม่มีกลุ่มใดแตกต่างกันเลย

ในครอบครัวของนักเรียนที่มีจำนวนพี่น้องหลายคน น่าจะมีผลโดยตรงต่อปัญหา ด้านเศรษฐกิจของนักเรียนอย่างไม่มีปัญหา เพราะจำนวนเงินที่ต้องใช้จ่ายมีมากขึ้นตามจำนวนบุตร การเข้าร่วมกิจกรรมก็ย่อมจะทำให้ไม่ค่อยดีถ้านักเรียนมีปัญหาทางเศรษฐกิจดังกล่าวดังกล่าว โดยเฉพาะกิจกรรมที่เกี่ยวกับการที่ต้องใช้เงินแล้วจะเห็นได้เด่นชัดมาก และปัญหาการปรับตัวก็ เช่นเดียวกัน ย่อมจะเกิดขึ้นมากถ้าเราไม่สามารถจะเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างสะดวก ดังนั้นความแตกต่างระหว่างจำนวนพี่น้องน่าจะมีผลต่อองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย และเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย ดังนั้นจึงได้นำเอาความแตกต่างระหว่างจำนวนพี่น้องในครอบครัวมาเปรียบเทียบโดยละเอียดให้เห็นชัดดังนี้

ตอนที่ ๔ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ว่าแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

สภาพเศรษฐกิจของกลุ่มสูงและต่ำที่มีจำนวนพี่น้องมากน้อยต่างกันปรากฏว่าแตกต่างกันจริง ดังจะได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยไว้ในตาราง ๒๒ ดังนี้

ตาราง ๒๒ ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความแปรปรวน (S^2) ขององค์ประกอบทางเศรษฐกิจ
จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	จำนวนพี่น้อง		
		๑ - ๔	๕ - ๗	๘
สูง	N	๔๕	๑๑๘	๕๑
	$\bar{X}$	๑.๘๘๘๘	๑.๙๔๓๑	๒.๙๘๐๔
	S^2	๐.๗๒๒๐	๐.๖๕๕๕	๐.๘๕๓๑
ต่ำ	N	๕๕	๑๖๔	๘๕
	$\bar{X}$	๒.๖๒๕๕	๒.๗๕๕๕	๒.๗๕๒๑
	S^2	๑.๓๐๕๘	๑.๓๐๘๓	๑.๔๔๘๓
รวม	N	๑๐๐	๒๘๒	๑๓๖
	$\bar{X}$	๒.๒๗๔๐	๒.๓๒๓๘	๒.๕๖๘๗
	S^2	๒.๕๒๐๕	๓.๔๑๐๗	๔.๑๕๕๒

จากตารางนี้แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนพี่น้อง ๘ คนและมากกว่า
ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำก็ตาม มีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากที่สุดรองลงมาก็คือ กลุ่ม
ที่มีจำนวนพี่น้อง ๕-๗ คน และ ๑-๔ คน ตามลำดับข้อที่น่าสังเกต คือ กลุ่มต่ำทุกกลุ่ม
มีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม โดยส่วนรวมนักศึกษาก็เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวน
พี่น้อง ๘ คนและมากกว่าก็มีปัญหาเศรษฐกิจมากที่สุดเช่นกัน จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มี
จำนวนพี่น้องเพิ่มขึ้นก็จะมีปัญหาด้านเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นตามลำดับ

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่าถ้านิ่งถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียน
และจำนวนพี่น้องในครอบครัวพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนและจำนวนพี่น้องนั้นจะมีสภาพของเศรษฐกิจแตกต่างกันด้วยหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบ
กันที่สำคัญ ทั้งในตาราง ๒๗ ถึง ๒๙ นี้

ตาราง ๒๗ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ขององค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ
ของกลุ่มตัวอย่าง เปรียบเทียบตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวและระดับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	พี่น้อง	๑ - ๔	๕ - ๗	๘	๑ - ๔	๕ - ๗	๘
สูง	๕๕	๑ - ๔		๒.๕๖๓*	๒.๔๕๕**	๑๕.๓๓๔๕**	๒๒.๖๔๔๑**	๒๒.๑๔๕๔**
	๑๑๘	๕ - ๗			๕.๗๔๔๓**	๑๕.๔๗๔๖**	๒๕.๖๕๑๔**	๒๕.๓๔๕๑**
	๕๑	๘				๑๔.๘๘๓๓**	๒๒.๓๔๕๗**	๒๒.๓๒๖๔**
ต่ำ	๕๕	๑ - ๔					๓.๒๓๔๕**	๔.๒๔๕๕**
	๑๑๘	๕ - ๗						๑.๔๑๔๔
	๘๔	๘						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากตารางนี้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำและมีพี่น้องมากน้อยต่างกัน มีปัญหาด้านเศรษฐกิจแตกต่างกันอย่างแท้จริง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ ในที่นี้กลุ่มต่ำมีปัญหามากกว่ากลุ่มสูง สำหรับกลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้องต่างกันก็มีปัญหาด้านเศรษฐกิจต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ เช่นกัน แต่กลุ่มต่ำนั้นมิกลุ่มที่มีจำนวนพี่น้อง ๕ - ๗ คน กับ ๘ คนและมากกว่า มีปัญหาต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ในการปรับตัวนั้นเมื่อพิจารณาตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและจำนวนพี่น้องแล้วปรากฏว่า ทุกกลุ่มที่มีความแตกต่างกันดังจะได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยในตาราง ๒๕ ดังนี้

ตาราง ๒๕ ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความแปรปรวน (S^2) ขององค์ประกอบด้านการปรับตัว จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	จำนวนพี่น้อง		
		๑ - ๔	๕ - ๗	๘
สูง	N	๔๕	๑๑๘	๕๑
	$\bar{X}$	๒.๐๕๘๖	๒.๐๗๓๕	๒.๐๘๓๕
	S^2	๐.๕๒๗๗	๐.๔๔๐๕	๐.๔๕๑๗
ต่ำ	N	๕๕	๑๐๔	๘๔
	$\bar{X}$	๒.๘๕๘๕	๓.๐๗๒๖	๓.๐๘๑๓
	S^2	๑.๓๕๐๕	๑.๒๘๕๓	๑.๒๕๓๓
รวม	N	๑๐๐	๒๒๒	๑๓๕
	$\bar{X}$	๒.๕๖๒๗	๒.๕๔๓๔	๒.๕๔๓๒
	S^2	๑.๓๑๘๕	๑.๔๔๖๖	๑.๔๗๖๖

จากการานนี้ทำให้ทราบว่ากลุ่มสูงซึ่งมีพี่น้องตั้งแต่ ๕ คน และมากกว่า มีปัญหาด้านด้านการปรับตัวมาก รองลงมาคือพวกที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ และ ๑ - ๔ คนตามลำดับ พวกนี้มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ส่วนกลุ่มต่ำนั้นมีปัญหาด้านการปรับตัวมากกว่ากลุ่มสูงทุก ๆ กลุ่ม แต่กลุ่มต่ำนั้นพวกที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน มีปัญหามากที่สุด รองลงไปก็กลุ่มที่มีพี่น้อง ๔ คนและ

มากกว่า และ ๑ - ๔ คนถามลำดับ พิจารณาโดยส่วนรวมกลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน มีปัญหา
มากที่สุด ถึงอย่างไรก็ตามเมื่อเฉลี่ยแล้วปรากฏว่าทุกกลุ่มมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
และจำนวนพี่น้องในครอบครัวพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียน และจำนวนพี่น้องนั้น จะมีสภาพของการปรับตัวแตกต่างกันหรือไม่ จึงได้นำไป
เปรียบเทียบหาค่านี้สำคัญดังในการาง ๒๕ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๒๕ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัว
เปรียบเทียบตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว ของกลุ่มตัวอย่างและระดับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	พี่น้อง	๑ - ๔	๕ - ๗	๘	๑ - ๔	๕ - ๗	๘
สูง	๔๕	๑ - ๔		๑.๖๔๖๖	๑.๘๕๓๖	๒๒.๖๕๔๕**	๓๖.๗๖๖๕**	๓๑.๖๕๖๓**
	๑๑๘	๕ - ๗			๑.๖๔๓๑	๒๕.๗๕๕๖**	๔๑.๖๖๑๖**	๓๖.๓๑๕๒**
	๕๑	๘				๒๔.๖๖๔๔**	๓๗.๘๗๔๔**	๓๔.๑๓๕๖**
ต่ำ	๕๕	๑ - ๔					๕.๖๘๗๖**	๓.๘๕๔๕**
	๑๑๔	๕ - ๗						๑.๓๖๖๖
	๘๔	๘						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ตาราง ๒๕ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ซึ่งมีจำนวนพี่น้องต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบปัญหาด้านการปรับตัวแล้วปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น ส่วนกลุ่มเท่านั้น พวกที่มีจำนวนพี่น้อง ๕ - ๗ คน กับ ๘ คนและมากกว่า ถึงกลุ่มที่มีพี่น้อง ๕-๗ คน จะมีปัญหาการปรับตัวมากกว่าก็ตาม แต่สองกลุ่มก็ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับในกลุ่มอื่น ในกลุ่มเท่านั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ เป็นที่น่าสังเกตว่าพวกกลุ่มสูงนั้นไม่มีกลุ่มใดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเลย สรุปได้ว่าตัวแปรเรื่องจำนวนพี่น้องนี้ถ้ามีตัวแปรทางด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาเกี่ยวข้องแล้ว พวกกลุ่มสูงและต่ำจะแตกต่างกันจริงโดยที่กลุ่มต่ำมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าหรือมีปัญหามากกว่า

ในเรื่องการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มต่ำและกลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้องแตกต่างกัน จะมีการเข้าร่วมกิจกรรมต่างกัน ดังจะได้นำค่าคะแนนเฉลี่ยมาแสดงในตาราง ๓๐ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๓๑ ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความแปรปรวน (S^2) ขององค์ประกอบทางค่านิยม
กิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	จำนวนพี่น้อง		
		๑ - ๔	๕ - ๗	๘
สูง	N	๔๕	๑๑๘	๕๑
	$\bar{X}$	๑.๘๖๓๕	๑.๗๕๕๖	๑.๗๙๕๑
	S^2	๐.๘๖๒๒	๐.๘๑๒๘	๐.๗๕๐๘
ต่ำ	N	๕๕	๑๐๘	๘๔
	$\bar{X}$	๒.๔๒๕๑	๒.๔๔๕๔	๒.๕๑๔๓
	S^2	๑.๒๕๗๑	๑.๓๕๕๖	๑.๑๘๖๓
รวม	N	๑๐๐	๒๒๖	๑๓๕
	$\bar{X}$	๒.๑๖๓๕	๒.๑๑๕๓	๒.๑๓๒๖
	S^2	๓.๕๖๕๕	๔.๗๖๒๘	๓.๓๖๗๗

จากตารางนี้แสดงว่า กลุ่มสูงที่มีจำนวนพี่น้อง ๑ - ๔ คนร่วมกิจกรรมมากที่สุด รองลงมาคือพวกที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน ๘ คน และมากกว่า ตามลำดับ ส่วนพวกกลุ่มต่ำ นั้นกลับตรงกันข้ามคือ กลุ่มที่มีพี่น้อง ๘ คนและมากกว่า เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด รองลงมาคือพวกที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน และ ๑ - ๔ คนตามลำดับ ถึงกระนั้นก็ตามกลุ่มต่ำทุกกลุ่มจะ เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม เพราะกลุ่มสูงมีการร่วมกิจกรรมอยู่ในระดับน้อยที่สุด เกือบจะเป็นระดับน้อย กลุ่มต่ำร่วมกิจกรรมอยู่ในระดับน้อยแต่จะแตกต่างกันจริงหรือไม่ก็ได้ แสดงค่าการ เปรียบ เทียบไว้ในตารางต่อไป

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่าถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และจำนวนพี่น้องในครอบครัวพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและจำนวนพี่น้องนั้น จะมีสภาพของการรวมกิจกรรมแตกต่างกันหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบหาค่ามีนัยสำคัญดังในตาราง ๓๑ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๓๑ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ขององค์ประกอบทางด้านกิจกรรม ในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างเปรียบเทียบตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	พี่น้อง	๑ - ๔	๕ - ๗	๘	๑ - ๔	๕ - ๗	๘
สูง	๔๕	๑ - ๔		๒.๖๔๘๕**	๒.๘๔๔๕*	๑๕.๒๓๒๖**	๑๕.๓๑๘๓**	๑๕.๗๕๕๕*
	๑๑๘	๕ - ๗			๓.๒๘๘๓	๒๓.๔๔๒๒*	๒๓.๓๒๗๔**	๒๗.๕๔๑๐**
	๕๑	๘				๒๐.๑๘๔๗**	๒๖.๖๖๘๖**	๒๖.๕๒๓๓**
ต่ำ	๕๕	๑ - ๔					๑.๗๕๔๔*	๒.๔๒๒๖**
	๑๑๘	๕ - ๗						๐.๘๒๒๔
	๘๕	๘						

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ในด้านกิจกรรมก็เช่นเดียวกันกับด้านเศรษฐกิจและการปรับตัว เพราะกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์และจำนวนพี่น้องต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบแล้วปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น สำหรับกลุ่มสูงนั้น กลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน กับ ๘ คน และมากกว่า ไม่แตกต่างกันอย่างแท้จริง นอกจากนั้นต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งสิ้น และในกลุ่มต่ำก็เช่นเดียวกัน

เมื่อเปรียบเทียบองค์ประกอบแต่ละด้านแล้ว จะนำผลรวมขององค์ประกอบทุกด้าน มาแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างระดับกันและมีจำนวนพี่น้องแตกต่างกัน จะมีปัญหาทั้งสามด้านนี้เป็นอย่างไร ดังได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยในตาราง ๓๒ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๓๒ ผลรวมค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความแปรปรวน (S^2) ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจการปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัวและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	จำนวนพี่น้อง		
		๑ - ๔	๕ - ๗	๘
สูง	N	๘๕	๑๑๘	๕๑
	$\bar{X}$	๑.๕๓๕๕	๑.๕๔๑๔	๑.๕๘๒๖
	S^2	๐.๘๖๓๕	๐.๘๖๔๑	๐.๘๖๗๓
ต่ำ	N	๕๕	๑๖๔	๘๔
	$\bar{X}$	๒.๖๕๗๖	๒.๗๙๕๖	๒.๗๙๙๐
	S^2	๑.๓๕๕๘	๑.๓๗๕๑	๑.๓๓๕๗
รวม	N	๑๖๔	๒๘๒	๑๓๕
	$\bar{X}$	๒.๓๑๕๒	๑.๗๗๔๕	๒.๓๖๕๖
	S^2	๓.๘๖๓๑	๓.๕๓๕๓	๔.๐๖๘๖

เมื่อดูสภาพปัญหาทั้งสามด้านของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และจำนวนพี่น้อง ปรากฏว่ากลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่า มีปัญหาสูงสุด เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่าง รองลงไปคือพวกที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน และ ๑ - ๔ คน ตามลำดับ เมื่อดูสภาพทั่วไปแล้วกลุ่มต่ำมีปัญหามากกว่ากลุ่มสูง ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มที่มีพี่น้องกี่คนก็ตาม กล่าวคือกลุ่มสูงมีปัญหาระดับน้อยที่สุด กลุ่มต่ำมีปัญหาระดับน้อย

เพื่อให้ได้ทราบแน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และจำนวนพี่น้องในครอบครัวพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและจำนวนพี่น้องนั้น จะมีสภาพของปัญหาทั้งสามด้านแตกต่างกันหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบหาความสำคัญดังในตาราง ๓๓ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๓๓ ความแตกต่างระหว่างผลรวมของคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ขององค์ประกอบทางด้าน เกรณธุรกิจการปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย เปรียบเทียบตามจำนวนพี่น้องของกลุ่มตัวอย่างและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง			t					
			สูง			ต่ำ		
	N	พี่น้อง	๑ - ๔	๕ - ๗	๘	๑ - ๔	๕ - ๗	๘
สูง	๔๔	๑ - ๔	๑.๑๑๒๘	๒.๖๖๔๑**	๓๒.๓๓๘๑**	๔๔.๓๓๘๑**	๔๓.๔๓๘๔**	
	๑๑๘	๕ - ๗		๓.๑๔๓๖**	๓๗.๘๔๐๕**	๕๕.๕๑๓๖**	๕๒.๖๔๓๖**	
	๕๑	๘			๓๔.๖๕๐๖**	๔๔.๖๕๕๓**	๔๗.๔๗๑๑**	
ต่ำ	๕๕	๑ - ๔				๕.๘๗๑๘**	๖.๐๖๔๖**	
	๑๐๔	๕ - ๗					๑๐.๘๖๑๓**	
	๘๔	๘						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

เมื่อนำค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหาทั้งสามด้านมาเปรียบเทียบกันในระหว่างกลุ่มที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและจำนวนพี่น้องต่างกัน จะปรากฏว่าทุกกลุ่มมีปัญหาแตกต่างกันจริง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในที่นี้กลุ่มต่ำเป็นกลุ่มที่มีปัญหามากกว่ากลุ่มสูง ส่วนใน กลุ่มสูงนั้นมีเพียงกลุ่มที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน กับ ๕ - ๗ คนเท่านั้น ที่มีปัญหาทั้งสามด้านไม่ แตกต่างกันจริง ส่วนกลุ่มอื่นก็แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งหมด สำหรับ กลุ่มต่ำก็มีเฉพาะกลุ่มที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน กับ ๘ คนและมากกว่าที่ต่างกันไม่จริง กลุ่มอื่น ๆ ก็ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งหมด

สภาพเศรษฐกิจของครอบครัวน่าจะมีผลโดยตรงต่อปัญหาทางเศรษฐกิจ การปรับตัว และการร่วมกิจกรรมของนักเรียนเพราะนักเรียนที่บิดามารคามีรายได้สูงก็ไม่น่าจะมีปัญหาใน ด้านการเงิน สำหรับการปรับตัวนั้นนักเรียนพวกนี้น่าจะมีการปรับตัวได้ดี ในกรณีที่ต้องใช้จ่ายเงินเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ หรืออาจจะส่งผลกระทบต่อปรับตัวด้านสังคมด้วย และด้านการ ร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยนั้นพวกที่บิดามารคามีฐานะทางการเงินดีก็น่าจะเข้าร่วมกิจกรรมที่ต้อง ใช้เงินได้ดีด้วย ดังนั้นสภาพทางการเงินจึงเกี่ยวข้องกับปัญหาทั้งสามด้าน และอาจจะเกี่ยว- ข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย จึงนำเรื่องรายได้ของบิดามารดา มาเปรียบเทียบโดย ละเอียดให้เห็นได้ชัดดังต่อไปนี้

ตอนที่ ๕ วิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และ กิจกรรมในวิทยาลัย จำแนกตามรายได้ของบิดามารดา ของกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนสูงและต่ำ

จะเห็นว่าสภาพเศรษฐกิจของกลุ่มสูงและต่ำที่บิดามารคามีรายได้ต่างกัน ปรากฏว่า แตกต่างกัน ดังจะได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยของปัญหานี้ไว้ในตาราง ๓๔ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๓๔ ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความแปรปรวน (S^2) ขององค์ประกอบทางค่าน
เศรษฐกิจ จำแนกตามรายได้ของบิดามารดา ของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

กลุ่มตัวอย่าง	สถิติ	รายได้ของบิดามารดา			
		๑	๒	๓	๔
สูง	N	๒๒	๑๓๓	๕๒	๑๐
	$\bar{X}$	๒.๑๓๕๕	๑.๕๘๕๘	๑.๘๕๒๘	๑.๘๖๑๕
	S^2	๐.๘๖๑๓	๐.๗๔๔๒	๐.๗๑๕๘	๐.๕๕๑๓
ต่ำ	N	๑๑๒	๑๐๘	๒๒	๕
	$\bar{X}$	๒.๗๒๘๕	๒.๗๓๓๓	๒.๕๒๘๖	๒.๖๓๔
	S^2	๑.๔๖๕๗	๑.๓๖๓๓	๑.๙๕๕๔	๐.๕๖๕๒
รวม	N	๑๓๔	๒๓๑	๗๔	๑๕
	$\bar{X}$	๒.๕๔๑๕	๒.๓๑๘๒	๒.๐๕๓๕	๒.๓๓๕๘
	S^2	๑.๑๑๕๕	๓.๘๒๐๕	๒.๘๘๐๘	๒.๕๑๓๔

จากตารางนี้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่มีปัญหาเศรษฐกิจมากที่สุดของกลุ่มสูงได้แก่พวก
ที่บิดามารดามีรายได้ ๑ - ๑๐๐ บาท กลุ่มที่มีปัญหาลดลงไปถึง กลุ่มที่บิดามารดามีรายได้
๑๐๑ - ๒๐๐ บาท ๒๐๑ บาท และมากกว่า และ ๒๐๑ บาท ถึง ๓๐๐ บาท ตามลำดับ
กลุ่มต่ำก็มีสภาพปัญหาทางเศรษฐกิจเป็นลักษณะเดียวกัน แต่กลุ่มต่ำทุกกลุ่มก็มีสภาพปัญหาสูงกว่า
ทุกกลุ่ม เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มที่บิดามารดามีรายได้สูงที่สุดในกลุ่ม กว่าจะมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ
น้อยที่สุด แต่กลับเป็นลำดับที่สามใน ๔ กลุ่ม ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะจำนวนกลุ่มตัวอย่างน้อย
เกินไป โดยส่วนรวมกลุ่มตัวอย่างที่มีปัญหาทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับน้อย

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และรายได้ของบิดามารดาพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายได้ของบิดามารดานั้นจะมีสภาพของเศรษฐกิจแตกต่างกันด้วยหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบหาค่าที่สำคัญ ดังในการาง ๓๕ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๓๕ ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ เปรียบเทียบตามรายได้ของบิดามารดา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง		t								
		สูง					ต่ำ			
	N	๒๒	๑๓๓	๕๖	๑๓	๑๑๖	๑๖	๒๒	๕	
	รายได้	๑	๒	๓	๔	๑	๒	๓	๔	
สูง	๑	๕.๘๒๓๓** ๕.๓๓๖๔** ๓.๒๓๕๒** ๒๓.๕๒๖๖** ๑๕.๓๓๓๒** ๓.๕๓๑๒ ๕.๒๓๒๖**								
	๒	๔.๘๕๓๔** ๔.๕๔๕๓** ๒๕.๓๒๓๒** ๒๕.๓๓๓๒** ๑๑.๓๓๓๓** ๓.๕๒๕๓**								
	๓	๒.๑๕๖๕* ๒๕.๓๓๓๒** ๒๓.๕๕๔๓** ๑๓.๖๕๖๓** ๘.๘๕๖๓**								
	๔	๑๕.๓๒๖๔** ๑๕.๕๓๓๓** ๑๒.๑๕๓๓** ๕.๒๓๓๓**								
ต่ำ	๑	๑.๕๕๒๓ ๕.๑๑๖๑ ๑.๖๕๓๕*								
	๒	๔.๑๕๖๑ ๑.๑๕๓๕								
	๓									
	๔	๑.๕๕๑๓								

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตารางนี้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ต่างกันและรายได้ของบิดา-มารดาต่างกัน เมื่อนำมาเปรียบเทียบปัญหาคำนเศรษฐกิจก็ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทั้งสิ้น สำหรับกลุ่มสูงนั้น กลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๒๖๖๑ - ๓๐๖๐ บาท กับ ๓๐๐๑ และมากกว่า มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนกลุ่มอื่น ๆ ในกลุ่มสูงผลของการเปรียบเทียบปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑ ทั้งหมด แต่ในกลุ่มต่ำนั้นกลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท กับ ๓๐๐๑ บาท และมากกว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ กลุ่มที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท กับ กลุ่มที่มีรายได้ ๒๖๖๑ - ๓๐๐๐ บาท และกลุ่มที่มีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท กับ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท แตกต่างกันจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกนั้นไม่แตกต่างกันจริง

สรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีตัวแปรทางผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายได้ของบิดามารดาต่างกันนั้นจะมีปัญหาคำนเศรษฐกิจแตกต่างกัน โดยที่กลุ่มต่ำมีปัญหามากกว่ากลุ่มสูง ส่วนกลุ่มที่บิดามารดามีรายได้แตกต่างกันแต่อยู่ในระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดียวกัน ส่วนใหญ่ก็แตกต่างกัน โดยที่กลุ่มที่มีรายได้น้อยที่สุดมีปัญหามากที่สุด แต่โดยเฉลี่ยแล้วกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มคามรายได้ของบิดามารดามีปัญหาคำนเศรษฐกิจอยู่ในระดับน้อย

สำหรับปัญหาคำนการปรับตัวนั้น พิจารณาจากตารางต่อไปนี้จะพบว่า ทุกกลุ่มมีปัญหาในด้านการปรับตัวต่างกัน ก็ได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยไว้ในตาราง ๓๖

ตาราง ๓๒ ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความแปรปรวน (S^2) ขององค์ประกอบทางด้านการปรับตัว จำแนกตามรายได้ของบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่าง และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	รายได้ของบิดามารดา			
		๑	๒	๓	๔
สูง	N	๒๒	๑๓๐	๕๗	๑๐
	$\bar{X}$	๒.๖๘๖๔	๒.๖๕๕๔	๒.๐๖๘๔	๒.๑๐๖๔
	S^2	๐.๘๐๖๔	๐.๘๓๖๔	๐.๘๕๑๔	๑.๒๕๖๔
ต่ำ	N	๑๑๒	๑๐๔	๒๒	๕
	$\bar{X}$	๓.๖๓๓๓	๓.๖๔๓๓	๓.๐๓๓๓	๒.๓๖๓๓
	S^2	๑.๓๖๑๑	๑.๑๖๓๓	๑.๑๓๓๓	๑.๓๓๓๓
รวม	N	๑๓๔	๒๓๔	๗๙	๑๕
	$\bar{X}$	๒.๓๖๓๓	๒.๓๖๓๓	๒.๓๖๓๓	๒.๓๖๓๓
	S^2	๔.๓๖๓๓	๓.๓๖๓๓	๓.๓๖๓๓	๓.๓๖๓๓

สำหรับปัญหาคำถามการปรับตัว กลุ่มสูงที่มีรายได้ของบิดามารดาตั้งแต่ ๓๐๐๑ บาท และมากกว่า เป็นกลุ่มที่มีปัญหามากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มที่มีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท กลุ่ม ๐ - ๑๐๐๐ บาท และกลุ่ม ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ตามลำดับ ส่วนกลุ่มค่านั้นกลุ่มที่มีบิดามารดา รายได้น้อยที่สุด คือ ๐ - ๑๐๐๐ บาท เป็นกลุ่มที่มีปัญหาคำถามการปรับตัวมากที่สุด รองลงไปคือ กลุ่ม ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท กลุ่ม ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท และ กลุ่ม ๓๐๐๑ บาท และมากกว่า ตามลำดับ นอกจากนี้การวิจัยยังแสดงให้เห็นว่าค่าคะแนนเฉลี่ยปัญหาคำถามการ

ปรับตัวของกลุ่มต่ำสูงกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม โดยเฉลี่ยกลุ่มที่มีรายได้ต่างกันทุกกลุ่มมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่าถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และรายได้ของบิดามารดาพร้อมๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายได้ของบิดามารดานั้น จะมีสภาพของการปรับตัวแตกต่างกันด้วยหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบหาค่านี้สำคัญดังในตาราง ๓๗ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๓๗ สภาพความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ขององค์ประกอบทางด้าน การปรับตัว เปรียบเทียบตามรายได้ของบิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	t							
	๑	๒	๓	๔	๑	๒	๓	๔
สูง	๐.๕๕๓๐	๒.๕๖๒๕**	๐.๕๘๒๖	๓๔.๖๔๓๘	๓๓.๘๓๓๕**	๒๑.๖๔๖๒**	๖.๘๑๖	
		๓.๓๓๓๕**	๐.๗๕๒๔	๓๘.๘๐๕๒	๓๗.๘๔๓๒**	๒๖.๘๔๓๒**	๖.๗๓๖	
			๒.๑๒๖๗*	๓๔.๑๓๒๔	๓๓.๔๕๖๔**	๒๒.๕๒๓๑**	๗.๕๗๑	
					๑๓.๕๗๕๒**	๑๓.๓๕๑๑**	๑๒.๐๓๗๓*	๕.๑๘๓
ต่ำ	๑					๐.๔๗๕๖	๐.๖๔๗๖	๓.๓๑
	๒						๐.๓๔๗๕	๓.๑๗๖
	๓							๓.๑๓๔
	๔							

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตารางนี้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายได้ของบิดามารดาต่างกัน ผลของการเปรียบเทียบปัญหาคำนการปรับตัวแล้วปรากฏว่ามีปัญหาแตกต่างกันอย่างแท้จริง คือมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ทั้งหมด สำหรับกลุ่มค่านนั้นกลุ่มที่มีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า เปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีรายได้ ๑ - ๑๐๐๐ บาท ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑ เช่นกัน นอกนั้นไม่แตกต่างกันจริง ส่วนกลุ่มสูง กลุ่มที่มีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท เปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีรายได้ ๑ - ๑๐๐๐ บาท และ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท แตกต่างกันจริงที่ระดับ .๐๑ กลุ่มที่มีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า เปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ นอกนั้นไม่มีกลุ่มใดเลยที่แตกต่างกันจริงสรุปได้ว่ากลุ่มค่าที่มีรายได้ต่างกันทุกกลุ่ม มีปัญหาคำนการปรับตัวมากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม และแตกต่างกันจริง ส่วนภายในกลุ่มสูงและค่านนั้นมีปัญหาคำนการปรับตัวแตกต่างกันเป็นบางกลุ่มเท่านั้น

เมื่อคุณสภาพเข้าร่วมกิจกรรมของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายได้ของบิดามารดาต่างกัน ปรากฏว่าต่างกัน ดังจะได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยในตาราง ๓๔ ดังนี้

ตาราง ๓๘ ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความแปรปรวน (S^2) ขององค์ประกอบด้านกิจกรรม
ในวิทยาลัย จำแนกตามรายได้ของบิดามารดาและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	รายได้ของบิดามารดา			
		๑	๒	๓	๔
สูง	N	๖๖	๑๓๐	๕๒	๑๐
	$\bar{X}$	๑.๗๘๘๕	๑.๘๐๕๑	๑.๗๑๗๓	๒.๑๘๓๓
	S^2	๐.๘๐๘๒	๐.๘๒๖๒	๐.๗๗๕๗	๑.๐๘๖๔
ต่ำ	N	๑๑๒	๑๐๔	๒๖	๕
	$\bar{X}$	๒.๔๔๑๑	๒.๕๕๒๒	๒.๓๑๘๗	๒.๗๒๐๐
	S^2	๑.๒๘๔๑	๒.๒๗๕๔	๑.๑๖๖๖	๑.๑๘๒๔
รวม	N	๑๗๘	๒๓๔	๗๘	๑๕
	$\bar{X}$	๒.๒๘๓๘	๒.๑๓๗๓	๑.๘๘๖๓	๒.๓๗๕๕
	S^2	๓.๒๖๔๓	๓.๔๓๖๐	๒.๖๒๓๐	๓.๘๗๗๑

ตารางนี้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มสูงที่บิดามารดามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า จะรวมกิจกรรมมากที่สุดในกลุ่มสูง รองลงมาคือ กลุ่มที่มีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๐ - ๑๐๐๑ บาท และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ตามลำดับ ส่วนกลุ่มค่านั้นกลุ่มที่บิดามารดา มีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ก็เป็นกลุ่มที่รวมกิจกรรมในวิทยาลัยมาก กลุ่มรองลงไป ก็เช่นเดียวกับกลุ่มสูง ถึงอย่างไรก็ดีกลุ่มต่ำก็เป็นกลุ่มที่รวมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม ที่บิดามารดามีรายได้ต่างกัน

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ รายได้ของบิดามารดาพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทั้งค่านผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน

และรายได้ของบิดามารดานั้น จะมีสภาพของการรวมกิจกรรมในวิทยาลัยแตกต่างกันหรือไม่
จึงได้นำไปเปรียบเทียบหาค่านัยสำคัญดังในการวาง ๓๕ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๓๕ ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ขององค์ประกอบทางด้านกิจกรรม
ในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของบิดามารดาและระดับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง		t							
		สูง				ต่ำ			
	N	๖๖	๑๓๐	๕๒	๑๐	๑๑๖	๑๐๔	๒๒	๕
	รายได้	๑	๒	๓	๔	๑	๒	๓	๔
สูง	๑		๐.๖๓๑๖	๑.๔๕๕๕**	๘.๒๐๐๕**	๒๓.๖๓๕๘**	๒๓.๓๑๐๘**	๒๑.๖๔๖๒**	๑๐.๖๓๕๘**
	๒			๓.๒๕๕๕**	๖.๐๘๓๕**	๒๒.๐๕๕๒**	๓๐.๐๓๓๓**	๑๑.๓๕๑๖**	๑๐.๖๓๕๘**
	๓				๓.๒๐๐๓**	๒๔.๓๒๕๕**	๒๓.๓๐๕๘**	๑๒.๕๒๓๓**	๑๑.๓๕๑๖**
	๔					๔.๐๕๕๕**	๕.๓๕๒๓**	๑.๕๒๒๒*	๕.๓๕๑๖**
ต่ำ	๑						๓.๕๕๒๒**	๒.๖๕๒๒**	๓.๕๐๐๐**
	๒							๕.๐๖๒๒**	๒.๖๓๒๒**
	๓								๕.๕๕๒๒**
	๔								๕.๕๕๒๒**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากตารางนี้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และรายได้ของบิดามารดาต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบการร่วมกิจกรรมแล้วปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ยกเว้นกลุ่มที่มีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท กับ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ กลุ่มค่าที่มีรายได้ต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มที่มีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท กับ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ปรากฏว่า แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ นอกจากกลุ่มดังกล่าวแตกต่างที่ระดับ .๐๑ ส่วนกลุ่มสูง ที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท กับ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ไม่แตกต่างกันจริง นอกนั้นแตกต่าง ที่ระดับ .๐๑ ทั้งหมด สรุปแล้วปรากฏว่า กลุ่มสูงต่ำและรายได้บิดามารดาต่างกันมีความ แตกต่างกันจริง สำหรับกลุ่มที่อยู่ในระดับผลสัมฤทธิ์เดียวกันก็แตกต่างกันจริง ยกเว้นกลุ่ม ที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท กับ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาทเท่านั้น

เมื่อวิเคราะห์องค์ประกอบแต่ละด้านแล้ว จะได้นำผลรวมขององค์ประกอบเหล่านี้ มารวมกันเพื่อดูปัญหาสภาพของส่วนรวมทั้งสามด้าน ซึ่งจะเห็นว่าทุกกลุ่มมีปัญหาแตกต่างกัน ดังได้แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยไว้ในตาราง ๔๐ ดังนี้

ตาราง ๔๐ ผลรวมของค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และความแปรปรวน (S^2) ขององค์ประกอบ
ทางด้านการเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามรายได้ของบิดามารดา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	รายได้ของบิดามารดา			
		๑	๒	๓	๔
สูง	N	๖๖	๑๓๐	๕๗	๑๐
	$\bar{X}$	๑.๘๘๕๓	๑.๘๖๔๗	๑.๘๖๑๘	๒.๐๓๘๖
	S^2	๐.๘๐๘๖	๐.๘๒๑๓	๐.๘๑๖๒	๑.๐๘๘๐
ต่ำ	N	๑๑๖	๑๐๘	๒๖	๕
	$\bar{X}$	๒.๗๕๓๕	๒.๗๓๓๖	๒.๖๔๓๑	๒.๗๐๘๑
	S^2	๑.๔๗๐๑	๑.๓๘๑๐	๑.๒๐๓๕	๑.๑๗๔๕
รวม	N	๑๗๕	๒๓๘	๘๓	๑๕
	$\bar{X}$	๒.๕๕๐๗	๒.๓๒๕๓	๒.๐๘๔๑	๒.๒๖๒๑
	S^2	๓.๕๐๐๘	๓.๕๑๕๔	๓.๑๑๖๗	๓.๖๔๑๘

จากรายงานนี้แสดงว่ากลุ่มสูงที่บิดามารดามีรายได้ตั้งแต่ ๓๖๐๑ บาทและมากกว่า
มีปัญหาทางด้านการเศรษฐกิจ ปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ
กลุ่มที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาทตามลำดับ
กลุ่มก้ำกึ่งกลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท มีปัญหาทั้งสามด้านสูงสุด รองลงมา
คือกลุ่มที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท
ตามลำดับ แต่ละกลุ่มของกลุ่มต่ำมีสภาพปัญหาทั้งสามด้านสูงกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม

เพื่อให้ทราบได้แน่นอนว่า ถ้าคำนึงถึงความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และรายได้ของบิดามารดาพร้อม ๆ กันแล้ว ผลของความแตกต่างกันทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรายได้ของบิดามารดาจะมีสภาพของปัญหาทั้งสามด้านแตกต่างกันหรือไม่ จึงได้นำไปเปรียบเทียบหาค่านัยสำคัญตามตาราง ๔๑ ดังต่อไปนี้

ตาราง ๔๑ ความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของ บิดามารดา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	t		ค่า	
สูง	๑	๒.๔๓๑๘**	๗.๗๒๕๔**	๑.๐๗๐๖
			๔๕.๐๓๔๔**	๕๖.๐๑๕๕**
			๒๓.๒๕๐๒**	๑๓.๓๘๖๖**
	๒	๖.๕๖๐๘**	๒.๗๕๖๕*	๕๓.๕๐๒๗*
ต่ำ			๕๔.๕๕๒๓**	๒๕.๓๒๑๑**
			๑๔.๒๖๔๖**	๑๔.๒๖๔๖**
			๔.๗๘๔๕**	๕๔.๘๕๓๕**
			๕๐.๘๐๖๓**	๒๗.๕๘๗๗**
ต่ำ			๑๕.๘๗๖๓**	๑๕.๘๗๖๓**
			๑๕.๗๑๓๑**	๒๐.๗๕๓๖**
			๒๐.๗๕๓๖**	๑๐.๗๕๓๖**
			๑๐.๗๕๓๖**	๑๐.๗๕๓๖**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

จากการรายงานนี้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ รายได้ของบิดามารดาต่างกันจะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ในปัญหาทั้งสามด้าน สำหรับกลุ่มก้นั้น กลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท เปรียบเทียบกับ กลุ่มที่บิดามารดามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท และ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นอกนั้นแตกต่างกันไม่จริง ส่วน กลุ่มสูงนั้น กลุ่มที่มีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า เปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ปรากฏว่าแตกต่างกันที่ระดับ .๐๕ แต่เปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท กลับไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้แตกต่างกันจริงที่ระดับ .๐๑ ทั้งหมด แสดงว่ากลุ่มสูง คำที่มีบิดามารดามีรายได้ต่างกันจะแตกต่างกันในเรื่ององค์ประกอบทั้งสามด้าน แต่กลุ่มที่มี ระดับผลสัมฤทธิ์เดียวกัน แต่รายได้ของบิดามารดาแตกต่างกัน จะมีปัญหาแตกต่างกันบ้าง และไม่แตกต่างกันในบางกลุ่ม

บทที่ ๕

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ปัญหา

ปัจจุบันนี้เป็นที่ยอมรับว่า ครูเป็นบุคคลสำคัญ เพราะมีหน้าที่ในการให้การศึกษาแก่
กุลบุตรกุลธิดา ซึ่งจะเป็นกำลังที่สำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป และเนื่องจากมีนักเรียน
จำนวนมากที่ต้องการจะเข้าเรียนในสถาบันฝึกหัดครู จึงเป็นโอกาสที่จะคัดเลือกบุคคลที่มีความรู้
ความสามารถ และปรับตัวดี ใฝ่ดีขึ้น โดยกรมการฝึกหัดครูได้มีโครงการสอบคัดเลือกนักเรียน
ฝึกหัดครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาทั่วประเทศ แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า แบบทดสอบที่ใช้
กันอยู่ในปัจจุบันนี้มีการอ่านาพยากกรณ หากาสหสัมพันธ์พหุคูณอย่างสูงไม่เกิน ๐.๓ ซึ่งแสดง
ให้เห็นว่า การที่จะให้ใคร่ครวญที่มีความสามารถจริง ๆ นั้น จะอาศัยการพยากรณ์จากการสอบ
คัดเลือกลักษณะนี้ไม่เพียงพอ จะต้องพิจารณาองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาด้วย การศึกษารังนี้
จึงมุ่งศึกษาเปรียบเทียบ องค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย
ของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ปีที่ ๒ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ
เพื่อเป็นประโยชน์ในการจัดให้ความช่วยเหลือให้นักศึกษาทุกคนได้ประสบผลสำเร็จในการเรียน
เป็นอย่างดี

ความมุ่งหมาย

การศึกษารังนี้มีความมุ่งหมายที่สำคัญดังต่อไปนี้ คือ

๑. เพื่อศึกษาองค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรม
ในวิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ
๒. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และ
กิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ จำแนกตาม เพศ อายุ
จำนวนพี่น้องในครอบครัว และรายได้ของบิดามารดา

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือทั้ง ๕ แห่ง จำนวน ๕๐๑ คน เป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ๒๕๔ คน กลุ่มค่า ๒๔๓ คน เพศชาย ๒๗๔ คน และเพศหญิง ๒๒๗ คน

เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยและคณะได้ร่วมกันสร้างแบบสำรวจขึ้นมาเพื่อเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล เนื้อหาในแบบสำรวจแบ่งออกเป็น ๒ ตอน คือ ข้อมูลส่วนบุคคล และข้อความถามในด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ก่อนที่จะนำแบบสำรวจไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง ได้ทำการวิเคราะห์จนเป็นที่น่าพอใจแล้ว

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อนำแบบสำรวจไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง และรวบรวมข้อมูลกลับมา ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ (Computer) โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) และนำค่าคะแนนเฉลี่ยนั้นมาเปรียบเทียบกับหาความแตกต่าง หรือหาค่าอัตราส่วนวิกฤต (Critical Ratio) ปัญหาเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและค่า จำแนกตาม เพศ อายุ (๑๓ ปีและต่ำกว่า ๑๔ ปี ๑๕ ปีและสูงกว่า) จำนวนพี่น้อง (๑ - ๔ คน ๕ - ๗ คน ๘ คนและมากกว่า) รายได้ของบิดามารดา (๐ - ๑๐๐๐ บาท ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า)

ข้อสมมติฐาน

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานในการศึกษาค้นคว้าไว้ดังนี้

๑. องค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ไม่แตกต่างกัน
๒. องค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาชายหญิง ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำไม่แตกต่างกัน
๓. องค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำที่มีบิดาอาชีพ มีรายได้ต่างกัน ไม่แตกต่างกัน

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้สรุปออกมาเป็น ๕ ตอนดังนี้

ตอนที่ ๑

จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีปัญหาทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย มากกว่ากลุ่มสูง และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แสดงว่า องค์ประกอบทั้งสามด้านเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ ๒

๑. เมื่อเปรียบเทียบปัญหาทางค่านิยมเศรษฐกิจ การปรับตัว และการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามเพศ ผลปรากฏว่าเพศชาย มีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่าเพศหญิง และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ จะเห็นว่าเพศชาย หญิง มีปัญหาทั้งสามด้านนี้แตกต่างกันจริง

๒. เพศหญิงกลุ่มต่ำมีปัญหาทางค่านิยมเศรษฐกิจ มากกว่าเพศชายกลุ่มต่ำ เพศชายกลุ่มสูง และเพศหญิงกลุ่มสูงตามลำดับ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .๐๑

๓. เพศหญิงกลุ่มต่ำ มีปัญหาด้านการปรับตัว มากกว่าเพศชายกลุ่มต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนกลุ่มสูงเพศชายหญิง มีปัญหาด้านการปรับตัวน้อยที่สุด

เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มเหล่านี้ และแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๔. เพศหญิงกลุ่มต่ำเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่าเพศชายกลุ่มต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนกลุ่มสูง เพศชายหญิง เข้าร่วมกิจกรรมน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับในกลุ่มเหล่านี้ และแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๕. ถึงแม้ว่าโดยรวมแล้วเพศชายจะมีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่าเพศหญิงก็ตาม เมื่อสรุปผลการวิจัยโดยยึดทั้งเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย ปรากฏว่า เพศหญิงกลุ่มต่ำกลับมีปัญหาทุกด้านมากกว่าทุกกลุ่ม

ตอนที่ ๓

๑. กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า มีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มที่มีอายุ ๑๔ ปี ๑๓ ปีและต่ำกว่า ตามลำดับ

๒. กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า มีปัญหาด้านการปรับตัวมากกว่า กลุ่มที่มีอายุ ๑๔ ปี ๑๓ ปีและต่ำกว่าตามลำดับ

๓. กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า เข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่ากลุ่มที่มีอายุ ๑๓ ปีและต่ำกว่า ๑๔ ปี ตามลำดับ

๔. กลุ่มต่ำอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่ามีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มต่ำมีอายุ ๑๓ ปี และต่ำกว่า ๑๔ ปี กลุ่มสูงอายุ ๑๔ ปี ๑๕ ปีและสูงกว่า ๑๓ ปีและต่ำกว่า ตามลำดับ

กลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๓ ปีและต่ำกว่า มีปัญหาไม่แตกต่างกันกลุ่มต่ำอายุ ๑๔ ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๕. กลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่ามีปัญหาด้านการปรับตัวมากกว่ากลุ่มต่ำที่มีอายุ ๑๓ ปีและต่ำกว่า ๑๔ ปี กลุ่มสูงอายุ ๑๔ ปี ๑๕ ปีและสูงกว่า ๑๓ ปีและต่ำกว่า กลุ่มต่ำ อายุ ๑๔ ปี เปรียบเทียบกับอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

กลุ่มสูงทั้งหมดมีปัญหาด้านการปรับตัวไม่แตกต่างกัน

๖. กลุ่มต่ำอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่ามีการเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มต่ำ อายุ ๑๔ ปี ๑๓ ปีและต่ำกว่ากลุ่มสูงอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า ๑๓ ปีและต่ำกว่า ๑๔ ปี ตามลำดับ

กลุ่มสูงอายุ ๑๔ ปี เปรียบเทียบการร่วมกิจกรรมกับกลุ่มสูงอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า
ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ ๔

๑. กลุ่มที่มีเพื่อน ๔ คน และมากกว่า มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ มากกว่ากลุ่มที่มีเพื่อน ๕ - ๗ คน และ ๑ - ๔ คน ตามลำดับ
๒. กลุ่มที่มีเพื่อน ๕ - ๗ คน มีปัญหาด้านการปรับตัวมากกว่ากลุ่มที่มีเพื่อน ๔ คน และมากกว่า ๑ - ๔ คน ตามลำดับ
๓. กลุ่มที่มีเพื่อน ๑ - ๔ คน เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มที่มีเพื่อน ๔ คน และมากกว่า ๕ - ๗ คน ตามลำดับ
๔. กลุ่มค่าที่มีจำนวนเพื่อน ๔ คนและมากกว่า มีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มค่าที่มีเพื่อน ๕ - ๗ คน ๑ - ๔ คน กลุ่มสูงที่มีเพื่อน ๔ คนและมากกว่า ๕ - ๗ คน และกลุ่มสูงที่มีเพื่อน ๑ - ๔ คนมีปัญหาน้อยที่สุด ทุกกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
๕. กลุ่มค่าที่มีจำนวนเพื่อน ๕ - ๗ คน มีปัญหาด้านการปรับตัว มากกว่ากลุ่มค่าที่มีเพื่อน ๔ คนและมากกว่า แต่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้กลุ่มที่มีปัญหารองลงไปถึงกลุ่มค่าที่มีเพื่อน ๑ - ๔ คน และกลุ่มสูงที่มีเพื่อน ๔ คนและมากกว่า ๕ - ๗ คน ๑ - ๔ คน แต่ภายในกลุ่มสูงแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
๖. กลุ่มค่าที่มีเพื่อน ๔ คนและมากกว่า เข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่ากลุ่มค่าที่มีเพื่อน ๕ - ๗ คน แต่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ รองลงมาคือกลุ่มค่าที่มีเพื่อน ๑ - ๔ คน กลุ่มสูงที่มีเพื่อน ๑ - ๔ คน ๕ - ๗ คน และ ๔ คนและมากกว่า แต่กลุ่มสูงที่มีเพื่อน ๕ - ๗ คน กับ ๔ คนและสูงกว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ ๕

๑. กลุ่มที่มีขีดความสามารถรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มที่มีขีดความสามารถรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ตามลำดับ
๒. กลุ่มที่มีขีดความสามารถรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาด้านการปรับตัวมากที่สุด

รองลงมาคือ กลุ่มที่บิดามารคามีรายได้ ๓๐๐๑ บาท และมากกว่า สำหรับกลุ่มที่บิดามารคามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาทและ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท มีปัญหาเป็นอันดับ ๓

๓. กลุ่มที่มีบิดามารคามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มที่บิดามารคามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ตามลำดับ

๔. กลุ่มที่มีปัญหาคานเคเรษฐกิจ กลุ่มค่าที่มีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท รองลงมาคือ กลุ่มค่าที่บิดามารคามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท กลุ่มสูงที่บิดามารคามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ตามลำดับ

กลุ่มค่าที่บิดามารคามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า เปรียบเทียบกับกลุ่มที่บิดามารคามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ปรากฏว่ามีปัญหาไม่แตกต่างกัน

๕. ปัญหาการปรับตัว กลุ่มที่บิดามารคามีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท มีปัญหามากกว่ากลุ่มค่าที่บิดามารคามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๓๐๐๑ บาท และมากกว่ากลุ่มสูงที่บิดามารคามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๐ - ๑๐๐๐ บาท ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท

กลุ่มค่าที่บิดามารคามีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท เปรียบเทียบปัญหาการปรับตัวกับกลุ่มที่บิดามารคามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ปรากฏว่าไม่แตกต่างกัน และกลุ่มค่าที่บิดามารคามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท ก็มีปัญหาไม่แตกต่างจากกลุ่มค่าที่บิดามารคามีรายได้ ๑๐๐๐ - ๒๐๐๐ บาท

ภายในกลุ่มสูง กลุ่มที่บิดามารคามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาการปรับตัวไม่แตกต่างจากกลุ่มที่บิดามารคามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท

๖. กลุ่มค่าที่บิดามารคามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ร่วมกิจกรรมมากที่สุด รองลงไป คือ กลุ่มค่าที่บิดามารคามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๐ - ๑๐๐๐ บาท ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท กลุ่มสูงที่บิดามารคามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท ๐ - ๑๐๐๐ บาท และ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท

กลุ่มสูงที่บิดามารคามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท กับกลุ่มที่บิดามารคามีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาทไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

ตอนที่ ๑

๑. จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้น มีปัญหาด้านเศรษฐกิจ ปัญหาด้านการปรับตัว และการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัย มากกว่ากลุ่มสูง

ผลการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาด้านเศรษฐกิจนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วัฒนา พุ่มเล็ก ที่ว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มักจะมีปัญหาทางการเงิน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าเด็กพวกนี้ไม่มีเงินที่จะใช้จ่ายในการศึกษาอย่างพอเพียง เช่น การซื้ออุปกรณ์การสอนที่จำเป็น เมื่อเด็กขาดเงินก็มีหนทางที่จะแก้ไขปัญหาคือโดยการทำงาน ซึ่งจะเป็นเหตุให้เรียนไม่ได้อย่างต่อเนื่อง ดังนั้น อาจจะสามารถกล่าวได้ว่า สถานะที่ย่ำแย่เป็นปัญหา บ่อมนจะมีส่วนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ผลวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ปัญหาทางการเงินมีส่วนเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจริง

๒. สำหรับปัญหาด้านการปรับตัวนั้น กลุ่มต่ำก็มีปัญหามากกว่ากลุ่มสูงเช่นเกี่ยวกับปัญหาทางเศรษฐกิจ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อำนาจ เลิศขันธ์ ที่กล่าวว่า ความสำเร็จในการเรียนนั้นจะมีองค์ประกอบทางด้านการปรับตัวรวมอยู่ด้วย ดังนั้นผลการวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นชัดเจนว่า บุคคลที่มีปัญหาในการปรับตัว เช่น อารมณ์ไม่มั่นคง มีความวิตกกังวลสูง มีความคับข้องใจ ในเรื่องต่าง ๆ อยู่เสมอ จะมีส่วนทำให้ผลการเรียนต่ำได้

๓. นักการศึกษาในปัจจุบันมีความคิดเห็นใน เรื่องการรวมกิจกรรมของนักเรียนว่า อาจจะมีทั้งผลดีและผลเสียต่อการเรียน จากผลการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ทำให้ทราบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่ง วอห์น ไคว้จิบและพบผลเช่นเดียวกันนี้ว่า พวกที่ไม่ประสบความสำเร็จทางการเรียนในวิทยาลัยนั้นเป็นเพราะหมกมุ่นอยู่กับกิจกรรมมากเกินไปด้วย ผลการวิจัยนี้จะเป็นข้อสังเกตและข้อคิดคณูที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมในวิทยาลัยควรวา นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนั้น ก็อาจจะมีสาเหตุมาจากการรวมกิจกรรมต่าง ๆ มากจนเกินไปก็ได้

ถ้าพิจารณาถึงปัญหาทั้งสามคานดังกล่าวแล้วจะเห็นได้ว่า ปัญหาของนักศึกษา มักจะเป็นองค์ประกอบหลาย ๆ คานรวมกัน เช่น ถ้าคนมีปัญหาด้านเศรษฐกิจ ก็อาจจะส่งผลถึงการ

เข้าร่วมกิจกรรม กล่าวคือนักศึกษาที่มีปัญหาค้นการเงินจะรวมกิจกรรมที่ต้องใช้จ่ายได้ไม่มากนัก และบางกิจกรรมก็ต้องใช้จ่ายเงินมาก ก็อาจจะรวมกิจกรรมไม่ได้เลย ผลของการไม่รวมกิจกรรม ก็อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่ง ของการมีปัญหในการปรับตัว ดังนั้นนักศึกษาที่มีปัญหาทางค่านิยมเศรษฐกิจ ก็อาจจะทำให้เกิดปัญหาค้นการเงินปรับตัวและการรวมกิจกรรมได้

ตอนที่ ๒

ถ้าพิจารณาผลการวิจัยในปัญหาค้นเศรษฐกิจ ปัญหาการปรับตัว และการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยของเพศชายเพศหญิง ปรากฏว่า เพศชายมีปัญหาดังกล่าวนี้ มากกว่า เพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจจะพิจารณาผลของการวิจัยได้ดังนี้

๑. ปัญหาค้นเศรษฐกิจ อภิปรายผลได้ ๒ ประการคือ

ประการแรก เมื่อพิจารณากลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะเห็นได้ว่า เพศชายที่มีค่านิยมรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาทนั้น มีจำนวนมากกว่ากลุ่มที่มีค่านิยมรายได้สูงกว่านี้ทั้งสามกลุ่ม ส่วนกลุ่มหญิงนั้น กลุ่มตัวอย่างที่มีมากที่สุดเป็นกลุ่มที่มีค่านิยมรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท สำหรับกลุ่มหญิงที่มีค่านิยมรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาทนั้น มีจำนวนไม่มากนัก (จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกชายหญิงตามรายได้ปีค่านิยม รายได้ ไปรศกฏภาคผนวก ก) ดังนั้น ถ้าพิจารณาของของกลุ่มตัวอย่างแล้ว ปรากฏว่า กลุ่มชายมีแนวโน้มที่จะมีปัญหาทางการเงินมากกว่ากลุ่มหญิง

ประการที่สอง ในบรรดานักศึกษาที่เรียนในวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นั้น นักศึกษาหญิงจะอยู่ในหอพักมากกว่านักศึกษาชาย การอยู่ในหอพักนั้นจะคงเสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่าการไปเช่าบ้านอยู่ หรืออยู่ในหอพักของเอกชน โดยระเบียบของหอพักก็จะห้ามมิให้นักศึกษาหญิงออกนอกบริเวณ เว้นแต่จะใคร่รับอนุญาต ดังนั้นโอกาสที่จะใช้จ่ายเงินก็ย่อมจะน้อยลง ส่วนนักศึกษาชายส่วนมากมักจะมีที่พักอยู่นอกวิทยาลัย อาจจะเป็นเช่าหอพัก บ้านพัก หรือหอพักก็ตาม ย่อมจะเสียค่าเช่าแพงกว่าหอพักของวิทยาลัย นอกจากนี้แล้วนักศึกษาชายเหล่านี้ก็มีอิสระในการที่จะเที่ยวเตร่ได้ตามสบาย เป็นเหตุให้ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยมากขึ้นและทำให้เกิดปัญหาทางเศรษฐกิจได้

๒. สำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยนั้น เพศชายก็เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่าเพศหญิง ผลการวิจัยครั้งนี้ อาจจะอธิบายได้ในค่านิยมบุคลิกภาพ จากการศึกษาของ

วันเพ็ญ อายุการ (วันเพ็ญ อายุการ, ๒๕๑๒ : ๘๘) พบว่า นักเรียนชายวัยรุ่นมีลักษณะแสดงตัวมากกว่านักเรียนหญิง หรือที่เรียกว่ามีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว (Extravert Personality) บุคลิกภาพแบบนี้แสดงออกมาในรูปของการชอบสมาคม ติดต่อกับผู้อื่น สนุกสนาน ร่าเริง

กิจกรรมในวิทยาลัยครูก็เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความสามารถ การเข้าสังคมกับเพื่อนฝูง การพักผ่อนหย่อนใจ ทำให้เกิดความสุขสนุกร่าเริง ด้วยเหตุผลที่ว่า นักศึกษาชายจะมีบุคลิกภาพที่ชอบแสดงตัว และการจัดกิจกรรมในวิทยาลัยมีส่วนที่จะสนองบุคลิกภาพของนักศึกษาชายได้ ดังนั้น นักศึกษาชายจึงเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยมากกว่านักศึกษาหญิง

๓. ปัญหาด้านการปรับตัวนั้นอาจจะสืบเนื่องมาจากปัญหาเศรษฐกิจบ้างก็เป็นได้ เพราะฉะนั้นนักศึกษาซึ่งอยู่ในวัยนี้มีลักษณะความต้องการของวัยรุ่นอย่างหนึ่ง คือ ความต้องการการยอมรับจากสังคม การที่สมาชิกในสังคมจะเป็นที่ยอมรับนั้นจะต้องมีการกระทำให้เหมือน ๆ กับสมาชิกในกลุ่มนั้น ดังนั้น นักศึกษาชายที่มีปัญหาด้านเศรษฐกิจก็อาจจะทำตัวให้เหมือนเพื่อนได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ต้องใช้เงิน ดังนั้นสาเหตุอันนี้จะเป็นส่วนหนึ่งที่จะไปทำให้นักศึกษาชายเกิดปัญหาในด้านการปรับตัวได้

๔. ดังได้กล่าวไว้ในตอนสรุปผลการวิจัยว่า ถึงเพศชายจะมีปัญหาทุกด้านมากกว่าเพศหญิง แต่เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบโดยยึดทั้งระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเพศแล้วปรากฏว่า เพศหญิงกลุ่มคำมีปัญหาทุกด้านมากกว่าทุกกลุ่ม ดังได้เคยกล่าวมาแล้วในการอธิบายผลตอนที่ ๑ ว่า ปัญหาของนักศึกษาเพียงหนึ่งอย่าง อาจจะเกี่ยวโยงกับปัญหาบางอย่างอื่น ๆ เช่น เพศหญิงกลุ่มคำมีปัญหาด้านเศรษฐกิจแล้วก็จะทำให้เกิดปัญหาการปรับตัว และการรวมกิจกรรมได้ เป็นที่น่าสังเกตว่า เพศหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เขารวมกิจกรรมมาก เออร์ลอค (Hurlock, 1967 : 178) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสำคัญรองจากการยอมรับทางสังคม การที่หญิงกลุ่มคำเขารวมกิจกรรมมากก็อาจจะเนื่องมาจากสาเหตุดังกล่าวแล้วก็ได้ หรือถ้าหากเราจะพิจารณาตามหลักจิตวิทยาว่าด้วย กลวิธีในการป้องกันตัว (Defense Mechanism) ที่เอกว่า เมื่อเป้าประสงค์อันหนึ่งถูกขัดขวางหรือทำไม่สำเร็จ บุคคลจะพยายามทำให้ตนเกิดความพอใจโดยเปลี่ยนเป้าประสงค์เสียใหม่ (Garrison, 1965 : 234) จากหลักทางจิตวิทยานี้เราอาจจะนำมาอธิบายได้ว่า เพศหญิงกลุ่มคำเขารวมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มอื่น

ก็เพราะต้องการชดเชย (Compensate) ปัญหาในเรื่องการเรียน ปัญหาด้านเศรษฐกิจ ตลอดจนปัญหาในด้านการใช้ชีวิต

ตอนที่ ๓

๑. กลุ่มคำที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่ามีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ อาจจะอธิบายผลการวิจัยได้ว่า ในตอนที่ ๒ นั้นพบว่า กลุ่มชายจะมีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากที่สุด และแตกต่างจากหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากเหตุผลอันนี้ เพื่อพิจารณาในกลุ่มคำที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่าแล้วจะเห็นว่าจำนวนเพศชายและหญิง ๘๒ คน และ ๓๙ คน ตามลำดับ จะเห็นได้ว่าเพศชายมีมากกว่าเพศหญิงเกือบ ๒ เท่า ดังนั้นอาจจะกล่าวได้ว่า สาเหตุที่ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มคำที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่ามีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากที่สุดนั้นอาจจะเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า เป็นเพศชายซึ่งมีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากกว่าเพศหญิงดังกล่าวมาแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงทำให้กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่ามีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากที่สุด

เหตุผลอย่างอื่นที่พอจะกล่าวได้บางทีก็คือ กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่านี้จะมีอายุถึง ๒๓ ปี ถ้าพิจารณาธรรมชาติของคนที่มีความรู้ในระดับนี้อาจจะพูดได้ว่า แตกต่างจากพวกที่มีอายุ ๑๓ ปีและต่ำกว่า ปัญหาและความต้องการก็อาจจะแตกต่างกันในบางอย่าง เช่น กลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่านั้นอาจจะเข้าสังคมกับเพื่อนเพศเดียวกันและต่างเพศมากขึ้น สิ่งเหล่านี้ก็น่าจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาทางเศรษฐกิจได้

๒. ปัญหาด้านการปรับตัวนั้นพบว่า กลุ่มคำที่มีอายุ ๑๕ ปีและมากกว่า มีปัญหามากที่สุด โดยเฉลี่ยแล้วกลุ่มตัวอย่างที่เรียนในระดับ ป.ศ. ปีที่ ๒ นี้ มีอายุ ๑๔ ปี และยังมีกลุ่มอายุกว่านี้คือ ๑๓ และต่ำกว่า เมื่อพิจารณากลุ่มคำที่มีอายุ ๑๕ ปี และสูงกว่านี้ตามสภาพความเป็นจริงว่าทำไมกลุ่มนี้จึงมีอายุมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ก็อาจจะตอบได้ว่าเพราะเรียนช้า สอบตก เคยหยุดเรียน เพิ่งจะสอบเข้าเรียนได้ สิ่งเหล่านี้ก็น่าจะมีส่วนบ้างที่ทำให้กลุ่มนี้เกิดปัญหาการปรับตัวเพราะผู้ที่เรียนอยู่ในระดับเดียวกันนั้นมีอายุน้อยกว่า และยิ่งกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า ก็น่าจะมีปัญหาการปรับตัวมากขึ้นด้วย

๓.- การเข้าร่วมกิจกรรมในวิทยาลัยนั้น ปรากฏว่ากลุ่มคำที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่าเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด ดังได้กล่าวมาแล้วในข้อ ๒ ว่า กลุ่มที่มีอายุสูงนี้อาจจะเป็นพวกที่เคย

สอบทบทวนมาแล้ว สาเหตุของการตกต่ำขั้นนั้นอาจจะเนื่องมาจากผลของการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ มากเกินไปก็ได้ การร่วมกิจกรรมมากเกินไปนั้นอาจจะมีความหมายได้หลายประการเช่น สำหรับกลุ่มตัวนี้ ตามปกติความสามารถในการเรียนก็อาจจะไม่สูงนัก เมื่อเข้าร่วมกิจกรรมแล้ว ก็ยิ่งทำให้ผลการเรียนต่ำลงไปอีกได้ ดังนั้นการร่วมกิจกรรมของกลุ่มนี้ ทั้ง ๆ ที่อยู่ในระดับน้อยก็ตาม ก็อาจจะเรียกได้ว่ามากเกินไป จนมีส่วนให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลงได้

ถ้าจะพิจารณาอีกด้านหนึ่งจะพบว่า ถ้ากลุ่มที่มีอายุ ๑๕ ปีและสูงกว่า ไม่เคยสอบตกซ้ำชั้น แต่เรียนซ้ำหรือเคยหยุดเรียนเพราะสาเหตุอื่น ๆ ที่ไม่ใช่เพราะเรียนไม่ได้ การที่เข้าร่วมกิจกรรมมากนั้นอาจจะมีความหมายไปในทำนองที่ว่า เนื่องจากมีอายุมาก และมีวุฒิภาวะสูงกว่าคนอื่น ๆ จึงได้รับหน้าที่ในการกระทำกิจกรรมอยู่เสมอ เมื่อกระทำมากเกินไปก็อาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผลการเรียนต่ำได้

ตอนที่ ๔

๑. กลุ่มตัวที่มีจำนวนพี่น้อง ๔ คนและมากกว่า มีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากที่สุด เมื่อพิจารณาจำนวนพี่น้องในครอบครัวและปัญหาด้านเศรษฐกิจจากผลการวิจัยครั้งนี้ ก็อาจจะพูดได้โดยตรงว่าเป็นเหตุผลที่เป็นจริง เพราะว่าคนไทยส่วนมากมีรายได้น้อย คิดถึงเฉลี่ยประมาณ ปีละ ๓๐๘๘.๓ บาท ต่อประชากรหนึ่งคน (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, ๒๕๑๓ : ๕๔๓) ดังนั้นคนไทยควรได้รับความช่วยเหลือทุกกรณี เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนทางเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญยิ่งเกี่ยวกับการมีจำนวนบุตรมากจนเกินความสามารถจะเลี้ยงดู (กิวาลย์ ธนัทธ ๒๕๑๒ : ๒๔) ดังนั้นกลุ่มที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่า จึงเป็นพวกที่มีปัญหาเกี่ยวกับจำนวนบุคคลในครอบครัวและรายได้ เพราะความจำเป็นในการใช้เงินมากขึ้นตามจำนวนบุคคลในครอบครัว เมื่อมีปัญหาด้านเศรษฐกิจแล้ว จึงทำให้พวกที่มีจำนวนพี่น้อง ๔ คนและมากกว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งผลการวิจัยก็ปรากฏสอดคล้องกับความเป็นจริงที่ว่า กลุ่มตัวที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่ามีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากที่สุด ในทางตรงข้ามผลการวิจัยก็ได้แสดงให้เห็นว่า เมื่อมีจำนวนพี่น้อง ๑ - ๔ คน ซึ่งเป็นจำนวนที่ไม่มาก พวกนี้จะเป็นพวกที่มีปัญหาด้านเศรษฐกิจน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกกลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน มีปัญหาเศรษฐกิจน้อยที่สุด

๒. ปัญหาการปรับตัว ปรากฏว่า กลุ่มคำที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คนมีปัญหามากที่สุด แต่ก็ปัญหาพอ ๆ กับกลุ่มที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่า ปัญหาการปรับตัวนี้น่าจะสืบเนื่องมาจากการที่กลุ่มที่มีพี่น้องมากมีปัญหาอันเศรษฐกิจมากที่สุดถึงที่ใกล้แล้วว่าการขาดความสามารถในการใช้จ่ายเงินเพื่อกิจกรรมการอยู่รวม ในสังคมก็น่าจะมีส่วนในการปรับตัวบ้าง และเป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๑ - ๔ คน ปรับตัวได้ดีที่สุด ดังนั้นอาจจะพิจารณาได้ว่า กลุ่มที่มีจำนวนพี่น้องมากมีแนวโน้มที่จะมีปัญหาการปรับตัวมากกว่ากลุ่มที่มีจำนวนพี่น้องน้อยคน ความแตกต่างระหว่างจำนวนพี่น้องน่าจะมีผลในการปรับตัวดังกล่าว

๓. จากการวิจัยพบว่ากลุ่มคำที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่าเข้าร่วมกิจกรรมมากพอ ๆ กับกลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน ในทางตรงข้าม กลุ่มสูงที่มีพี่น้องจำนวน ๔ คนและมากกว่า รวมกิจกรรมน้อยที่สุดพอ ๆ กับกลุ่มสูงที่มีพี่น้อง ๕ - ๗ คน จะเห็นได้ว่าสภาพการรวมกิจกรรมของกลุ่มตัวอย่างที่มีพี่น้องต่างกัน ไม่มีผลต่อการรวมกิจกรรม แต่ผลการรวมกิจกรรมนี้มีส่วนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เพราะผลการวิจัยครั้งนี้ก็ยังแสดงให้เห็นว่ากลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมมากคือ กลุ่มค่านั่นเอง

ถ้าพิจารณาว่ากลุ่มคำที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่าจะเห็นได้ว่า กลุ่มนี้เป็นชายเสียส่วนมาก (ดังแสดงในตารางภาคผนวก) เพศชายมีแนวโน้มจะเข้าร่วมกิจกรรมมาก ซึ่งได้อภิปรายไว้ในตอนที่ ๒ แล้วว่า บุคลิกภาพของเพศชายมีส่วนทำให้เพศชายเข้าร่วมกิจกรรม ดังนั้นอาจจะกล่าวได้ว่า กลุ่มคำที่มีพี่น้อง ๔ คนและมากกว่านั้นเข้าร่วมกิจกรรมมากเพราะธรรมชาติของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้มีเพศชายมากกว่าเพศหญิง

ตอนที่ ๕

๑. สำหรับปัญหาด้านเศรษฐกิจ กลุ่มคำที่มีปีการศึกษามีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท มีปัญหาด้านเศรษฐกิจมากที่สุด กลุ่มสูงที่มีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท มีปัญหาด้านเศรษฐกิจน้อยที่สุด แทนที่จะเป็นกลุ่มสูงที่มีปีการศึกษามีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า เพราะมีรายได้มากที่สุด ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจจะเป็นว่า จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นตัวแทนที่ดีของกลุ่มที่มีรายได้สูง เพราะจำนวนคนในกลุ่มนี้มีน้อย อีกประการหนึ่ง อาจจะอธิบายได้ว่า กลุ่มที่มีปีการศึกษามีรายได้มากนั้นไม่ได้เป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่าจะมีปัญหาเศรษฐกิจหรือไม่ เพราะว่าปัญหาเศรษฐกิจ

ที่เกิดขึ้นนั้นจะอยู่ที่การที่นักศึกษามีการใช้จ่ายอย่างเพียงพอ นั้นหมายความว่าบิณฑาคารจะให้เงินแก่บุตรของคน ในจำนวนเงินที่เหมาะสมหรือไม่ แลรายได้ของบิณฑาคารนั้นอาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพราะปรากฏว่ากลุ่มค่าทุกกลุ่มมีปัญหามากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม จากผลการวิจัยของแผนกวิจัย วิทยาลัยครูเพชรบุรี (วิทยาลัยครูเพชรบุรี, ๒๕๑๒ : ๒๖) พบว่า นักเรียนที่บิณฑาคารมีรายได้สูงจะเรียนได้ดีกว่าพวกที่บิณฑาคารมีรายได้ต่ำ การวิจัยนี้จึงสอดคล้องกันที่ว่า พวกที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มักจะไม่ค่อยมีปัญหาทางเศรษฐกิจ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะบิณฑาคารมีรายได้สูง

๒. ปัญหาการปรับตัวนั้น ปรากฏว่า กลุ่มค่าที่บิณฑาคารมีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ๐ - ๑๐๐๐ บาท และ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท มีปัญหาพอ ๆ กัน และกลุ่มที่บิณฑาคารมีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่ามีปัญหาการปรับตัวมากกว่ากลุ่มค่าด้วยกันแต่ก็พอ ๆ กับกลุ่มที่บิณฑาคารมีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่ารายได้ของบิณฑาคารไม่น่าจะทำให้เกิดปัญหาทางการปรับตัวที่แตกต่างกันอย่างเด่นชัด เรื่องการปรับตัวนี้กลุ่มที่มีปัญหาน้อยที่สุดคือกลุ่มที่บิณฑาคารมีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท กลุ่มที่มีปัญหามากกว่านี้คือ กลุ่มที่บิณฑาคารมีรายได้ ๐ - ๑๐๐๐ บาท ซึ่งมีปัญหาพอ ๆ กันกับกลุ่มที่บิณฑาคารมีรายได้ ๑๐๐๑ - ๒๐๐๐ บาท และ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ดังนั้นถ้าพิจารณาทั้งกลุ่มสูงและต่ำในเรื่องรายได้ของบิณฑาคารว่าจะมีปัญหาการปรับตัวหรือไม่ ก็น่าจะพูดได้ว่าไม่ทำให้เกิดการปรับตัวแตกต่างกัน เพราะบิณฑาคารมีรายได้มาก เด็กอาจจะมีความรู้การปรับตัวมากและน้อยก็ได้ เช่นในกลุ่มสูง

๓. ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มที่บิณฑาคารมีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่าเข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด ซึ่งเป็นเช่นเดียวกันทั้งในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ส่วนกลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมน้อยที่สุดคือกลุ่มที่บิณฑาคารมีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท ทั้งในกลุ่มสูง ต่ำ แต่กลุ่มที่รวมกิจกรรมมากที่สุดนั้นคือกลุ่มค่าที่บิณฑาคารมีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า ส่วนกลุ่มที่รวมกิจกรรมน้อยที่สุดคือกลุ่มสูงที่บิณฑาคารมีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาท จะเห็นได้ว่าความแตกต่างในค่านายได้ของบิณฑาคารนั้นอาจจะไม่เป็นผลทำให้เกิดความแตกต่างในการรวมกิจกรรมก็ได้ เพราะว่ากลุ่มที่บิณฑาคารมีรายได้ ๓๐๐๑ บาทและมากกว่า กับกลุ่มที่บิณฑาคารมีรายได้ ๒๐๐๑ - ๓๐๐๐ บาทนั้น เป็นรายได้ที่อยู่ในระดับใกล้เคียง แต่เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับการรวมกิจกรรมแล้วแตกต่างกันอย่างมาก แต่อย่างไรก็ตามเรื่องรายได้ของครอบครัวนี้น่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับผลการเรียน

เพราะกลุ่มคำทุกกลุ่มที่บิการามีรายได้ต่างกัน จะรวมกิจกรรมมากกว่ากลุ่มสูงทุกกลุ่ม แสดงว่า การรวมกิจกรรมมากน่าจะมีส่วนทำให้ผลการเรียนต่ำได้ ดังที่ วอห์น กล่าวว่า การหมกมุ่นกับ กิจกรรมมากจนเกินไปทำให้การเรียนต่ำได้

สรุปการอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางค่านิยม ทัศนคติ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ จากผลการวิจัยเป็นที่น่าสังเกตอย่างยิ่งว่า กลุ่มคำนั้นมีปัญหาทุกด้านมากกว่ากลุ่มสูง ไม่ว่าจะเป็นตัวแปร ด้านอื่น ๆ เช่น เพศ อายุ จำนวนพี่น้องและรายได้ของบิดามารดา เขามาเกี่ยวข้องกับ ผลการวิจัยก็ยังแสดงให้เห็นว่า กลุ่มคำที่จำแนกตามตัวแปรดังกล่าวจะมีปัญหาทุกด้านสูงกว่ากลุ่มสูง

ข้อเสนอแนะ

๑. ข้อเสนอแนะทางการศึกษา

๑.๑ แผนกแนะแนวในสถาบันฝึกหัดครูควรจะได้พิจารณา จัดหาทุนการศึกษาแก่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ เพื่อช่วยลดปัญหาค่านิยม ทัศนคติ ซึ่งอาจจะช่วยให้นักเรียนเรียนได้ดีขึ้นและจากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ยังมีปัญหาเศรษฐกิจมาก ดังนั้นควรจะได้พิจารณานักศึกษาหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำเป็นพิเศษ

๑.๒ แผนกแนะแนวในสถาบันฝึกหัดครูควรเปิดบริการ การให้คำปรึกษา (Counseling Service) เพื่อช่วยให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสได้รับความช่วยเหลือให้สามารถแก้ปัญหาค่านิยม ทัศนคติ และการรวมกิจกรรมควบคุมตนเองได้ อันจะเป็นหนทางทำให้นักศึกษาทุกคนเรียนได้ดีขึ้น

๑.๓ ในสถาบันฝึกหัดครู ควรจะได้มีการพิจารณาว่ากิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นในวิทยาลัยนั้น มีกิจกรรมอะไรบ้างที่เป็นประโยชน์และไม่เป็นประโยชน์ต่อการเรียน แล้วพยายามพิจารณาจัดกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการเรียนของนักเรียน และจัดกิจกรรมนั้น ๆ ให้สอดคล้องกับ

โอกาสที่นักเรียนจะเรียนด้วย

๑.๔ สถาบันฝึกหัดครู ควรส่งเสริมการแก้ไขปัญหาค้นต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นแก่นักศึกษา ปัญหาเหล่านี้ควรจะได้พิจารณาปัญหาทั้งด้านสติปัญญา และไม่ใช่สติปัญญา เพื่อส่งเสริมการเรียนของนักศึกษาทุกคน

๒. เสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

๒.๑ ควรหาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางความรู้ การปรับตัว และการร่วมกิจกรรม ของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ

* ๒.๒ ควรจะได้วิจัยปัญหาค้นต่าง ๆ ที่ไม่ใช่สติปัญญาประเภทอื่น ๆ ที่จะมีส่วนทำให้ผลการเรียนสูงและต่ำ

๒.๓ ควรจะได้้นำตัวแปรท่านอื่น ๆ เช่น อาชีพของบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดามารดา และผู้ปกครอง สถานที่พักอาศัยของนักศึกษา มาเปรียบเทียบกับองค์ประกอบทั้งสามท่าน

๒.๔ การวิจัยครั้งต่อไปควรมีเกณฑ์การแบ่งช่วงจำนวนพี่น้องในครอบครัว และรายได้ของบิดามารดาให้ละเอียดยิ่งขึ้น เพื่อจะได้เห็นความแตกต่างของปัญหาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กำแหง พลาญกูร "สรุปผลของอัตราเพิ่มของผลเมืองก่อการศึกษา" การมัธยมศึกษา
โรงพิมพ์กุรุสภา พระสุเมรุ พระนคร ๒๔๑๓, ๖๑๐ หน้า.
- จุไรศรี สุทธิศรีสังข์ ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร วิทยานิพนธ์ ก.ม.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๘, ๘๙ หน้า.
- ชาวล แพทย์กุลและคณะ "การสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย" พัฒนาการวิจัย
โรงพิมพ์บรรณากร พระนคร ๒๕๑๐, ๑๑๓ หน้า.
- เคโซ สอนานนท์ ปทานุกรมจิตวิทยา สำนักพิมพ์โอเคียนส์ไตร์ พระนคร ๒๕๑๒,
๓๕๔ หน้า.
- ทวีร์สมัย ชินากมและคณะ พัฒนาการของครอบครัวและเด็ก โรงพิมพ์วิบูลย์กิจ พระนคร
๒๕๑๓, ๓๗๘ หน้า.
- ธนู แสงศักดิ์ "ข้อคิดในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร" วิทยาราย ๑๐ : ๓ - ๘
ธ.ก. ๑๓.
- * ชีระ รุญเจริญ ระบบพฤติกรรมในการบริหารของสถาบันฝึกหัดครู วิทยานิพนธ์ ก.ม.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๑, ๑๑๔ หน้า.
- บุญชล อุดมพันธ์ ผลของการทำงานของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร
ที่ทางสำนักแนะแนวจัดให้ในภาคเรียนที่ ๑ - ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๐ วิทยานิพนธ์
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๐๘, ๘๙ หน้า.
- บุญถิ่น อัคราการ โครงการพัฒนาการศึกษาส่วนภูมิภาค โรงพิมพ์มงคลการพิมพ์ พระนคร
๒๕๐๔, ๒๐๖ หน้า.

๑๖ บุญถิ่น อัตถากรและรัตนาคันมฤต การเตรียมกฎ โรงพิมพ์สุภาดาพร้าว พระนคร ๒๕๐๕, ๓๕ หน้า.

✓ ประสาร มาลากุล "การปรับตัว" ชัยพฤกษ์ฉบับนักเรียน ๓๓ : ๘ ธันวาคม ๒๕๑๒.

✕ ผ่องพรรณ ปัทมธนา ความต้องการความช่วยเหลือของนักศึกษาวิทยาลัยครู มหาสารคาม ปี ๒๕๑๐, ที่หวังจะได้รับจากบริการแนะแนวของวิทยาลัย ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๑, ๑๑๗ หน้า.

พนัส หันนาสินทร์ "กิจกรรมนักเรียน" หลักการบริหารโรงเรียน โรงพิมพ์วัฒนาพานิช พระนคร ๒๕๑๓, ๒๗๒ หน้า.

ไพศาล หวังพานิช ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกชั้นเรียนกับผลการเรียนของนิสิต ชั้นปีที่ ๓ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐ ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๑, ๑๑๒ หน้า.

✓ มัลลิกา จิตรสุข การสำรวจปัญหาและความต้องการของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตร วิชาการศึกษา วิทยาลัยครูอุดรธานี ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๑, ๑๑๒ หน้า.

✕ วัฒนา พุ่มเล็ก การศึกษาเปรียบเทียบของประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๓, ๘๗ หน้า.

✕ วิจิตร ศรีตะอาน วิทยาลัยครูเพชรบุรี รายงานการสำรวจและวิจัยอันคับ ๑, โรงพิมพ์ อนุกุลกิจ เพชรบุรี ๒๕๑๓, ๒๔ หน้า.

✕ วิทยาลัยครูเพชรบุรี รายงานการสำรวจและวิจัย โรงพิมพ์อนุกุลกิจ จังหวัดเพชรบุรี ๒๕๑๓, ๒๕ หน้า.

วันเพ็ญ อายุการ, การศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพกับตัวและแสดงตัวกับการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดชลบุรี ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๒, ๑๖๓ หน้า.

ศิวาดัย ชนภัทร "การวางแผนครอบครัว" วิทยาสาร ๒๕ : ๒๒ - ๒๓, ๒๕ ๑ ก.ค. ๑๒.

ศึกษาธิการ, กระทรวง กองวางแผนการศึกษา เอกสารการวิเคราะห์งบประมาณขั้นละเอียดของกระทรวงศึกษาธิการฉบับที่ ๒ ๒๕๑๓, ๕๕ หน้า.

* สัมบัติ ไชยสิทธิ์ การสำรวจปัญหาของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๕ ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๗, ๑๕๔ หน้า.

สายหยุด จาปาทอง และบุญถิ่น อัตถากร การผลิตครู โรงพิมพ์บรรณารักษ์ ชนบุรี ๒๕๑๕, ๔๕ หน้า.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ, สมุดสถิติรายปี, โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี พระนคร, ๒๕๑๓, ๕๕๓ หน้า.

๒๕๑๓ - -

* Anastasi, Anne, Psychological Testing, The Macmillan Company, New York, 1967, 657 pp.

Assum, Al. and Levy, S.I., "A Comparative Study of the Academic Ability and Achievement of two Groups of College Students," Journal of Educational Psychology, 38:307-311, 1947.

Astin, A.W., "Personal and Environmental Factors Associated with College dropout Among High Aptitude Students," Journal of Educational Psychology, 55:219-227, 1964.

Bell, James W., "A Comparison of Dropouts and Nondropouts on Participation in School Activities," The Journal of Educational Research, 60:248-251, 1967.

- ✓ Bowman, Paul H., "Family Role in the Mental Health of School," Mental Health and Achievement, New York, John Wiley & Sons, Inc., 1965.
- Buescher, Ruth Marie, "The Relationship between Selected Noncognitive Variables and Academic Achievement of the College Women in Various Field of Study, in Dissertation Abstract 30:475, 1966.
- ✓ Delph, Donna Jean, "The Relationship of Personal and Social Adjustment and Academically Related Interests to the School Success of Sixth - Grade Children From Low Income Homes" in Dissertation Abstract 31:5028, 1971
- DeSena, Paul A., "The Role of Consistency of Identifying Characteristics of three Levels of Achievement," The Personal and Guidance Journal 43 145 - 149, 1964
- Donivan, Watley J. "Personal Adjustment and Prediction of Academic Achievement," The Journal of Applied Psychology, 49:20-22, 1965
- ★ Froelich, Clifford P., Guidance Testing, Science Research McGraw-Hill, Chicago, 1958, 383 pp.
- Gardner, June Browning Sneed, "A Study of Dropouts at Northwest Mississippi Junior College," in Dissertation Abstract, 29:1104, 1968.
- ★ Garrison, C. Karl, Psychology of Adolescence, Prentice-Hall, Inc., New Jersey, 1965, 487 pp.
- Gill, L.J., "Some Nonintellectual Correlates of Academic Achievement among Mexican Secondary School Students," Journal of Educational Psychology, 53:144-149, 1962.
- Griffiths, G.R., "The Relationship Between Scholastic Achievement and Personality Adjustment of Men College Students," Journal of Applied Psychology, 29:360-317, 1945.
- Guildford, Henry E., Fundamental Statistics in Psychology and Education, Kogakusha Company, Ltd., Tokyo, 1965, 486 pp.
- ✓ ★ Harvighurt, Robert J., "Conditions Predictive of Superior Children, Studies in Adolescence, New York, the MacMillan Company, 1963, 524 pp.
- ✓ Hurlock, B. Elizabeth, Adolescent Development McGraw-Hill Book Company, New York, 1965, 345 pp.

- ✓ Jensen, Vern Harman, "An Analysis and Comparison of the Adjustment Problems of Nonachieving College Students of Low Scholastic Ability and other Groups of Achieving and Nonachieving Students," in Dissertation Abstract, 19:70-71, 1958.

- McCelland, Mary Elizabeth, "An Investigation of Selected Nonintellectual Variables and their Relationship to College Achievement," in Dissertation Abstract, 30:1835, 1969.

- ✓ McNemar, Guinn, Psychological Statistics, John Willey & Sons, Inc., New York, 1955, 408 pp.

- Montgomery, Mary Ann, "An Investigation of Students who Succeed Academically and Those Who do not Succeed Academically in a Community College," Dissertation Abstract, 31:1970, 157

- ✓ Myers, R.C., "Biographical Factors and Academic Achievement, An Experimental Investigation," Educational and Psychological Measurement, 12:415-426, 1952.

- Owens, W., and Johnson, W.C., "Some Measure Personality traits of Collegiate Under Achievers," Journal of Educational Psychology, 40:41-46, 1949.

- ✓ Rahman, Syed Abdur, "An Investigation of the extent and Causes of dropout in Class VII through X of the Secondary Schools of Dacca, East Pakistan during 1965," in Dissertation Abstract, 28:405, 1967.

- Skierwalt, Floy Harrison, "A Study of Relationship of Involvement in School Activities to the Academic Achievement of Junior High Student," in Dissertation Abstract, 27:4057, 1967.

- ✓ Travers, Robert M.W., Educational Measurement, The MacMillan Company, New York, 1958, 420 pp.

- Vaughan, Richard P., "Academic Achievement, Ability and the MMPI Scales," The Personal and Guidance Journal, 46:156-159, 1967.

- ✓ Weigand, George, "Adaptiveness and the Role of Parents in Academic Success," The Personal and Guidance Journal, 35:518-522, 1957.

๒

ภากณนวก

ภาคผนวก ก
(คำสถิติพื้นฐาน)

ตาราง ๔๒ คาสติพื้นฐานขององค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรม
ในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง		องค์ประกอบ	ΣX	ΣX^2	$\bar{X}$	S^2
สูง	N ๒๕๘	เศรษฐกิจ	๑๓๓๔๑.๐๐๐๐	๓๑๖๖๒.๙๙๘๒	๑.๙๘๘๘	๐.๙๖๔๘
		การปรับตัว	๑๓๑๔๐.๐๐๐๐	๒๒๓๙๙.๙๙๙๕	๒.๐๓๖๑	๐.๘๓๔๑
		กิจกรรม	๑๓๙๑๘.๐๐๐๐	๓๑๖๘๑.๙๙๘๒	๑.๙๙๘๒	๐.๘๐๘๑
		รวม	๔๐๓๙๙.๐๐๐๐	๑๐๕๓๔๔.๙๙๓๐	๑.๙๙๕๖	๐.๘๓๓๓
ต่ำ	N ๒๔๓	เศรษฐกิจ	๑๓๒๓๒.๐๐๐๐	๕๕๓๒๕.๙๙๖๘	๒.๓๓๓๘	๑.๓๖๖๓
		การปรับตัว	๒๓๕๒๘.๐๐๐๐	๘๑๒๙๙.๙๙๕๕	๓.๐๒๕๓	๑.๓๑๓๐
		กิจกรรม	๑๘๑๑๑.๐๐๐๐	๕๕๒๙๒.๙๙๖๘	๒.๔๘๔๔	๑.๒๓๕๕
		รวม	๕๔๘๖๑.๐๐๐๐	๑๙๑๘๔๘.๙๘๘๐	๒.๙๔๔๕	๑.๓๖๓๔

ตาราง ๔๓ คำนวณพื้นฐานขององค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรม
ในวิทยาลัย ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามเพศและระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

องค์ประกอบ	การสถิติ	สูง		ต่ำ	
		ช	ญ	ช	ญ
เศรษฐกิจ	N	๑๑๐	๑๔๘	๑๖๔	๗๕
	ΣX	๕๘๓๘.๐๐๐๐	๗๕๐๓.๐๐๐๐	๑๑๕๓๕.๐๐๐๐	๕๗๓๓.๐๐๐๐
	ΣX^2	๑๔๑๕๓.๕๕๕๑	๑๗๖๒๘.๕๕๕๕	๓๓๓๓๐๖.๕๕๕๗	๑๘๔๑๘.๕๕๕๕
	$\bar{X}$	๕๒.๑๖๓๖	๕๑.๓๗๑๖	๗๐.๓๓๒๓	๗๖.๓๑๐๖
	S^2	๐.๗๕๖๖	๐.๗๓๗๕	๑.๕๖๖๖	๑.๑๗๖๕
การปรับตัว	N	๑๑๐	๑๔๘	๑๖๔	๗๕
	ΣX	๗๓๔๑.๐๐๐๐	๕๗๕๕.๐๐๐๐	๑๕๖๕๘.๐๐๐๐	๗๕๓๐.๐๐๐๐
	ΣX^2	๑๘๔๔๘.๕๕๕๕	๒๓๗๕๐.๕๕๕๕	๕๕๕๗๓.๕๕๕๗	๒๗๑๐๕.๕๕๕๗
	$\bar{X}$	๖๖.๗๓๖๓	๓๘.๘๗๗๗	๙๕.๕๓๕๓	๑๐๐.๖๖๖๖
	S^2	๐.๘๕๖๖	๐.๘๖๖๖	๑.๕๖๖๖	๑.๑๗๖๖
กิจกรรม	N	๑๑๐	๑๔๘	๑๖๔	๗๕
	ΣX	๕๕๖๕.๐๐๐๐	๗๕๕๓.๐๐๐๐	๑๑๕๕๕.๐๐๐๐	๖๖๕๖.๐๐๐๐
	ΣX^2	๑๓๖๖๖.๕๕๕๕	๑๗๖๖๖.๕๕๕๕	๓๓๓๓๓.๕๕๕๗	๑๘๔๑๘.๕๕๕๕
	$\bar{X}$	๕๐.๖๓๖๓	๕๑.๓๗๑๖	๗๐.๓๓๒๓	๗๖.๓๑๐๖
	S^2	๐.๘๖๖๖	๐.๘๖๖๖	๑.๕๖๖๖	๑.๑๗๖๖
เศรษฐกิจ การปรับตัว กิจกรรม	N	๑๑๐	๑๔๘	๑๖๔	๗๕
	ΣX	๑๕๑๕๕.๐๐๐๐	๒๖๖๖๕.๐๐๐๐	๓๓๖๖๖.๐๐๐๐	๑๕๖๖๕.๐๐๐๐
	ΣX^2	๔๖๖๖๕.๕๕๕๗	๕๕๖๖๖.๕๕๕๗	๑๖๖๖๖๕.๕๕๕๗	๖๖๖๖๕.๕๕๕๗
	$\bar{X}$	๑๓๗.๗๗๗๗	๑๘๐.๑๓๕๑	๒๐๕.๒๓๒๓	๒๐๘.๖๖๖๖
	S^2	๐.๘๖๖๖	๐.๘๖๖๖	๑.๕๖๖๖	๑.๑๗๖๖

ตาราง ๕ ค่าสถิติพื้นฐานองค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรม
ในวิทยาลัยของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตาม อายุ และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

กลุ่มตัวอย่าง	องค์ประกอบ	ค่าสถิติ	อายุ		
			๑๓	๑๔	๑๕
สูง	เศรษฐกิจ	N	๕๔	๑๔๒	๖๒
		ΣX	๒๖๔๔.๐๐๐๐	๙๔๓๙.๐๐๐๐	๓๒๔๘.๐๐๐๐
		ΣX^2	๖๒๑๑.๔๔๔๓	๑๓๘๔๒.๔๔๔๔	๙๕๕๓.๔๔๔๖
		$\bar{X}$	๑.๙๑๔๘	๒.๐๑๔๘	๑.๙๙๐๑
		S^2	๐.๙๔๒๓	๐.๙๔๖๖	๐.๙๒๘๒
	การปรับตัว	N	๕๔	๑๔๒	๖๒
		ΣX	๓๕๘๖.๐๐๐๐	๕๓๖๕.๐๐๐๐	๔๑๘๕.๐๐๐๐
		ΣX^2	๕๑๑๕.๔๔๔๕	๒๓๑๙๔.๔๔๔๖	๑๐๔๘๘.๔๔๔๔
		$\bar{X}$	๒.๐๓๔๒	๒.๐๖๑๘	๒.๑๑๐๔
		S^2	๐.๙๖๘๕	๐.๘๕๓๔	๐.๘๓๓๓
	กิจกรรม	N	๕๔	๑๔๒	๖๒
		ΣX	๓๐๔๐.๔๔๔๔	๙๕๓๑.๐๐๐๐	๓๓๐๓.๔๔๔๐
		ΣX^2	๙๒๐๓.๔๔๔๖	๑๖๓๕๔.๔๔๔๐	๙๓๒๒.๔๔๔๖
		$\bar{X}$	๑.๘๓๖๔	๑.๙๓๓๒	๑.๙๓๘๐
		S^2	๐.๙๒๕๕	๐.๙๓๖๖	๐.๙๓๕๔

ตาราง ๔๔ (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	องค์ประกอบ	ค่าสถิติ	อายุ		
			๑๓	๑๔	๑๕
คำ	เศรษฐกิจ	N	๓๓	๓๔	๑๓๑
		ΣX	๒๒๓๕.๐๐๐๐	๕๓๓๓.๐๐๐๐	๕๕๖๕.๐๐๐๐
		ΣX^2	๙๑๓๒.๕๕๕๖	๑๓๑๓๖.๕๕๕๖	๓๑๕๕๕.๕๕๕๖
		$\bar{X}$	๒.๖๕๑๕	๒.๖๕๕๑	๒.๔๔๔๐
		S^2	๑.๒๔๓๐	๑.๓๔๖๔	๑.๓๕๐๓
	การปรับตัว	N	๓๓	๓๔	๑๓๑
		ΣX	๓๐๕๕.๐๐๐๐	๓๓๓๓.๐๐๐๐	๑๒๓๓๕.๐๐๐๐
		ΣX^2	๑๐๑๐๕.๕๕๕๕	๑๒๖๖๕.๕๕๕๕	๕๕๖๖๕.๕๕๕๕
		$\bar{X}$	๒.๔๔๔๔	๓.๐๕๕๑	๓.๐๕๕๓
		S^2	๑.๒๓๓๐	๑.๒๔๕๕	๑.๓๕๕๕
	กิจกรรม	N	๓๓	๓๔	๑๓๑
		ΣX	๒๓๑๕.๐๐๐๐	๕๓๕๕.๐๐๐๐	๑๐๐๐๕.๐๐๐๐
		ΣX^2	๖๖๕๕.๕๕๕๖	๑๖๕๕๕.๕๕๕๖	๓๐๖๖๕.๕๕๕๖
		$\bar{X}$	๒.๓๕๕๕	๒.๕๕๕๒	๒.๕๕๕๕
		S^2	๑.๒๓๐๕	๑.๑๕๕๕	๑.๓๕๕๕

ตาราง ๘๔ (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	องค์ประกอบ	การสถิติ	อายุ		
			๑๓	๑๔	๑๕
สูง	เศรษฐกิจ การปรับตัว กิจกรรม	N	๕๔	๑๕๖	๖๒
		ΣX	๕๓๒๔.๐๐๐๐	๒๔๓๓๕.๐๐๐๐	๑๐๓๐๐.๐๐๐๐
		ΣX^2	๒๒๕๓๑.๕๕๕๓	๕๓๕๔๐.๕๕๖๕	๒๔๓๖๕.๕๕๕๕
		$\bar{X}$	๑.๕๖๑๓	๑.๕๕๐๕	๑.๕๖๑๑
		S^2	๐.๕๕๕๐	๐.๕๒๒๓	๐.๕๕๓๕
ต่ำ	เศรษฐกิจ การปรับตัว กิจกรรม	N	๓๓	๓๕	๑๓๑
		ΣX	๓๒๕๑.๐๐๐๐	๑๕๕๕๒.๐๐๐๐	๓๒๓๑๕.๐๐๐๐
		ΣX^2	๒๓๕๕๕.๕๕๕๕	๖๐๕๐๕.๕๕๖๓	๑๐๖๓๕๕.๕๕๓๕
		$\bar{X}$	๒.๖๓๑๒	๒.๓๒๖๑	๒.๕๐๓๕
		S^2	๑.๓๐๑๓	๑.๓๑๕๕	๑.๕๐๑๕

ตาราง ๔๕ ค่าสถิติพื้นฐานขององค์ประกอบทางค่านิยมธุรกิจ การปรับตัว กิจกรรมในวิทยาลัย
ของกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามจำนวนพี่น้องในครอบครัว และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	องค์ประกอบ	ค่าสถิติ	จำนวนพี่น้อง		
			๔	๓	๒
สูง	เศรษฐกิจ	N	๔๔	๑๑๘	๔๑
		ΣX	๒๓๙๖.๐๐๐๐	๕๙๙๒.๐๐๐๐	๔๙๕๓.๐๐๐๐
		ΣX^2	๕๔๒๕.๙๙๙๙	๑๓๘๔๙.๙๙๙๙	๑๒๓๘๖.๙๙๙๒
		$\bar{X}$	๑.๘๘๕๔๕	๑.๙๕๓๓๑	๒.๐๘๓๔
		S^2	๐.๓๒๒๐	๐.๖๙๙๙	๐.๘๕๓๑
	การปรับตัว	N	๔๔	๑๑๘	๔๑
		ΣX	๓๒๒๓.๐๐๐๐	๓๘๔๖.๐๐๐๐	๒๔๖๓.๐๐๐๐
		ΣX^2	๘๐๘๔.๙๙๙๖	๑๙๔๓๓.๙๙๘๘	๑๕๒๓๖.๙๙๙๐
		$\bar{X}$	๒.๐๕๘๐	๒.๐๓๓๙๕	๒.๐๘๓๔
		S^2	๐.๙๒๐๓	๐.๘๙๐๙	๐.๘๙๑๓
	กิจกรรม	N	๔๔	๑๑๘	๔๑
		ΣX	๒๓๔๐.๐๐๐๐	๒๓๒๑.๐๐๐๐	๔๔๕๓.๐๐๐๐
		ΣX^2	๖๔๓๓.๙๙๙๙	๑๔๑๕๖.๙๙๙๙	๑๐๖๔๐.๙๙๙๓
		$\bar{X}$	๑.๘๖๓๖	๑.๙๖๕๖	๑.๓๖๙๑
		S^2	๐.๙๐๒๖	๐.๘๑๐๘	๐.๓๕๐๙

ตาราง ๔๕ (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	องค์ประกอบ	ค่าสถิติ	จำนวนพี่น้อง		
			๔	๕	๘
คำ	เกษตรธุรกิจ	N	๕๕	๑๐๔	๘๔
		ΣX	๓๙๕๓.๐๐๐๐	๗๔๒๑.๐๐๐๐	๖๐๙๘.๐๐๐๐
		ΣX^2	๑๑๗๑๖.๘๘๙๓	๒๓๙๐๖.๘๘๘๔	๒๐๑๐๑.๘๘๘๘
		$\bar{X}$	๒.๖๒๕๕	๒.๗๔๔๕	๒.๗๙๒๑
		S^2	๑.๓๐๕๘	๑.๓๐๕๓	๑.๔๐๘๓
	การปรับตัว	N	๕๕	๑๐๔	๘๔
		ΣX	๕๑๐๒.๐๐๐๐	๑๐๒๕๑.๐๐๐๐	๘๑๙๕.๐๐๐๐
		ΣX^2	๑๗๒๓๗.๘๘๕๐	๓๕๘๕๒.๘๘๗๙	๒๘๓๓๘.๘๘๘๘
		$\bar{X}$	๒.๘๙๘๙	๓.๐๒๘๒	๓.๐๔๖๓
		S^2	๑.๓๙๐๙	๑.๒๘๕๓	๑.๒๙๓๓
	กิจกรรม	N	๕๕	๑๐๔	๘๔
		ΣX	๔๙๐๘.๐๐๐๐	๙๗๖๗.๐๐๐๐	๖๓๓๖.๐๐๐๐
		ΣX^2	๑๑๘๐๙.๘๘๙๒	๒๓๙๖๒.๘๘๘๖	๑๘๙๑๙.๘๘๘๘
		$\bar{X}$	๒.๘๙๒๑	๒.๘๘๘๔	๒.๕๑๖๓
		S^2	๑.๒๙๗๑	๑.๓๕๕๐	๑.๑๘๖๓

ตาราง ๔๕ (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	องค์ประกอบ	ค่าสถิติ	จำนวนพี่น้อง		
			๔	๗	๘
สูง	เกรงธุรกิจ การปรับตัว กิจกรรม	N	๕๕	๑๑๘	๕๑
		ΣX	๘๓๒๓.๐๐๐๐	๒๐๑๕๕.๐๐๐๐	๑๕๕๓๓.๐๐๐๐
		ΣX^2	๑๕๕๕๕.๕๕๕๕	๓๙๕๕๕.๕๕๕๕	๓๕๓๓๕.๕๕๕๕
		$\bar{X}$	๑.๕๓๕๕	๑.๕๕๑๕	๑.๕๕๕๕
		S^2	๐.๕๕๕๕	๐.๕๕๑๕	๐.๕๕๕๕
ต่ำ	เกรงธุรกิจ การปรับตัว กิจกรรม	N	๕๕	๑๐๕	๕๕
		ΣX	๑๕๕๕๕.๐๐๐๐	๒๕๕๕๕.๐๐๐๐	๒๕๕๕๕.๐๐๐๐
		ΣX^2	๔๕๕๕๕.๕๕๕๕	๕๕๕๕๕.๕๕๕๕	๕๕๕๕๕.๕๕๕๕
		$\bar{X}$	๒.๕๕๕๕	๒.๕๕๕๕	๒.๕๕๕๕
		S^2	๑.๕๕๕๕	๑.๕๕๕๕	๑.๕๕๕๕

ตาราง ๘๖ ค่าสถิติพื้นฐานองค์ประกอบทางค่านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของ
กลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามรายได้ของบิดามารดา และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง	องค์ประกอบ	ค่าสถิติ	รายได้ของบิดามารดา			
			๑	๒	๓	๔
สูง	เศรษฐกิจ	N	๖๖	๑๓๐	๕๒	๑๐
		ΣX	๓๖๗๒.๐๐๐๐	๖๗๑๒.๐๐๐๐	๒๕๐๕.๐๐๐๐	๔๕๒.๐๐๐๐
		ΣX^2	๙๒๖๙.๙๙๙๙	๑๕๘๔๓.๙๙๙๙	๕๖๐๘.๙๙๙๙	๙๔๐.๐๐๐๐
		$\bar{X}$	๒.๑๓๙๙	๑.๙๘๕๕	๑.๘๕๒๘	๑.๗๓๘๙
		S^2	๐.๘๒๑๓	๐.๗๔๔๒	๐.๗๑๕๘	๐.๕๙๓๑
	การปรับตัว	N	๖๖	๑๓๐	๕๒	๑๐
		ΣX	๓๓๙๘.๐๐๐๐	๘๗๑๙.๐๐๐๐	๓๓๓๖.๐๐๐๐	๖๘๗.๐๐๐
		ΣX^2	๑๐๘๕๙.๙๙๙๙	๒๑๘๙๙.๙๙๙๙	๘๑๗๑.๙๙๙๙	๑๘๗๖.๙๙๙๙
		$\bar{X}$	๒.๐๘๒๙	๒.๐๘๕๙	๒.๐๐๘๘	๒.๑๖๘๙
		S^2	๐.๘๐๓๘	๐.๘๗๐๙	๐.๘๙๑๘	๑.๒๖๖๖
	กิจกรรม	N	๖๖	๑๓๐	๕๒	๑๐
		ΣX	๓๕๔๙.๐๐๐๐	๗๐๔๐.๐๐๐๐	๒๖๗๙.๐๐๐๐	๖๕๕.๐๐๐๐
		ΣX^2	๑๓๗๙๗.๙๙๙๙	๑๕๙๐๗.๙๙๙๙	๕๘๑๖.๙๙๙๙	๑๗๕๘.๙๙๙๙
		$\bar{X}$	๑.๗๘๙๙	๑.๘๐๕๑	๑.๗๑๗๓	๒.๑๘๓๓
		S^2	๐.๗๓๙๙	๐.๘๒๐๕	๐.๗๙๙๗	๑.๐๙๖๙

ตาราง ๔๖ (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	องค์ประกอบ	การสถิติ	รายไขของบิการการการ			
			๑	๒	๓	๔
คำ	การการการ	N	๑๑๒	๑๐๔	๒๒๒	๕
		ΣX	๘๐๔๒.๐๐๐๐	๗๓๗๒.๐๐๐๐	๑๔๕๖.๐๐๐๐	๓๒๔.๐๐๐๐
		ΣX^2	๒๖๖๗๓.๔๔๔๔	๒๓๗๗๕.๔๔๔๔	๕๒๔๑.๔๔๔๔	๑๐๒๐.๐๐๐๐
		$\bar{X}$	๒.๗๗๗๗	๒.๗๗๗๗	๒.๕๒๕๐	๒.๖๓๐๔
		S^2	๑.๕๒๕๗	๑.๓๒๗๓	๑.๐๔๕๔	๐.๔๒๕๒
	การการการ	N	๑๑๒	๑๐๔	๒๒๒	๕
		ΣY	๑๐๔๔๓.๐๐๐๐	๑๐๔๖๕.๐๐๐๐	๒๑๕๐.๐๐๐๐	๕๓๖.๐๐๐๐
		ΣY^2	๓๗๔๔๔.๔๔๔๔	๓๗๔๔๔.๔๔๔๔	๗๒๕๕.๔๔๔๔	๑๐๕๕.๔๔๔๔
		$\bar{Y}$	๓.๐๗๗๗	๓.๐๒๗๗	๓.๐๗๗๗	๒.๗๒๕๕
		S^2	๑.๓๖๑๐	๑.๓๐๖๔	๑.๑๐๕๒	๑.๓๖๑๐
	การการการ	N	๑๑๒	๑๐๔	๒๒๒	๕
		ΣZ	๘๒๐๒.๐๐๐๐	๗๖๖๔.๐๐๐๐	๑๕๓๑.๐๐๐๐	๔๑๔.๐๐๐๐
		ΣZ^2	๒๗๖๖๔.๔๔๔๔	๒๗๖๖๔.๔๔๔๔	๕๒๔๑.๔๔๔๔	๑๓๑๔.๔๔๔๔
		$\bar{Z}$	๒.๔๔๑๑	๒.๕๕๒๖	๒.๓๑๔๗	๒.๗๖๐๔
		S^2	๑.๒๔๔๑	๑.๒๗๕๔	๑.๑๒๖๖	๑.๑๔๒๔

ตาราง ๘ (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง		รายได้ของนิคมารคา				
องค์ประกอบ คาสติ		๑	๒	๓	๔	
	N	๖๖	๑๓๐	๕๒	๑๐	
สูง	เศรษฐกิจ	ΣX	๑๑๖ ๑๔. ๐๐๐๐	๒๒๘๗๑. ๐๐๐๐	๘๕๒. ๐๐๐๐	๑๓๕๔. ๐๐๐๐
	การปรับตัว	ΣX^2	๒๗๙๒๓. ๙๙๘๒	๕๓๖๔๖. ๙๙๖๓	๑๙๕๙๓. ๙๙๘๘	๔๕๓๕. ๙๙๙๓
	กิจกรรม	$\bar{X}$	๑. ๙๙๙๓	๑. ๙๖๔๒	๑. ๘๖๑๙	๒. ๐๓๘๖
		S^2	๐. ๘๐๙๒	๐. ๘๓๑๒	๐. ๘๑๖๒	๑. ๐๔๔๐
ต่ำ		๑๑๒	๑๐๔	๒๒	๕	
		๒๗๑๘๑. ๐๐๐๐	๒๕๔๒๑. ๐๐๐๐	๕๑๑๓. ๐๐๐๐	๑๑๙๒. ๐๐๐๐	
		๘๘๙๕๖. ๙๙๘๓	๘๒๘๘๒. ๙๙๕๒	๑๕๘๖๒. ๙๙๙๐	๓๗๔๕. ๙๙๙๘	
		๒. ๗๕๓๘	๒. ๗๓๗๖	๒. ๖๓๑๑	๒. ๗๐๙๑	
		๑. ๕๒๐๑	๑. ๓๔๑๐	๑. ๒๐๗๘	๑. ๑๓๔๕	

ภาคผนวก ข
(แบบสำรวจ)

แบบสำรวจ

ท่านนักศึกษาชั้น ป.กศ. ปีที่ ๒ ที่รัก

คณะผู้วิจัยซึ่งประกอบด้วยนิสิตปริญญาโท สาขาการแนะแนวกลุ่มหนึ่ง
ใคร่จะศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับองค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรม
ในวิทยาลัยที่มีผลต่อการศึกษาของท่าน ซึ่งอาจจะนำไปใช้ประโยชน์ในการวิจัยและการ
ศึกษาต่อไป

ดังนั้นจึงใคร่ขอความร่วมมือท่านในการกรอกแบบสอบถามนี้ตามความรู้สึกลงและ
สภาพที่เป็นจริง ของท่านมากที่สุด ข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้จะถือเป็นความลับ และ
ท่านไม่ต้องลงชื่อ ดังนั้นขอให้ตอบแบบสอบถามนี้ด้วยความจริงใจและสบายใจในการ
ให้คำตอบ สำหรับผลของการศึกษาค้นคว้า จะสรุปกล่าวออกมาเป็นส่วนรวม ไม่
เฉพาะเจาะจงตอบบุคคลใดโดยเฉพาะ

หวังว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านเป็นอย่างดี จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณ

คณะผู้วิจัย

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

๑. แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น ๒ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เป็นคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดของท่าน โดยให้ท่านเขียน
เครื่องหมาย ✓ ลงในกรณ ☐ หน้าข้อที่เป็นสภาพจริง ๆ ของท่าน ส่วนคำถามที่เว้น
ช่องไว้ให้ นั้น ให้ท่านเติมคำตอบของท่านลงไป คำถามในตอนที่ ๑ นี้มี ๔ ข้อ

ตอนที่ ๒ ข้อคำถามมีอยู่ ๕๔ ข้อ เป็นข้อความที่กล่าวถึงปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ
การปรับตัว และกิจกรรมภายในวิทยาลัย ขอให้ท่านอ่านคำถามด้วยความระมัดระวังแล้ว
โปรดพิจารณาว่าเรื่องนั้นเป็นปัญหาแก่ท่าน น้อย - มาก เพียงใดตามลำดับ คือ ๑. น้อย
ที่สุด ๒. น้อย ๓. ปานกลาง ๔. มาก ๕. มากที่สุด เมื่อท่านมีความคิดเห็น
เช่นไรแล้วก็โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องนั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

๑. ท่านขอวิชาต่อไปนี้เพียงใด

๑.๑ คณิตศาสตร์

✓

๑.๒ วิชา

ถ้าท่านขอวิชาคณิตศาสตร์น้อยที่สุดก็ขีดเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ ๑. ถ้าท่าน
ขออน้อย ก็ขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ ๒. ถ้าขอปานกลางขีด ✓ ลงช่องที่ ๓.
ถ้าขอมากขีด ✓ ลงในช่องที่ ๔. และถ้าขอมากที่สุดก็ขีด ✓ ลงในช่องที่ ๕.
ดังตัวอย่างข้างบนนั้น .

๒. ขอย้ำว่าเพื่อให้การศึกษาครั้งนี้เป็นประโยชน์ต่อวิทยาลัยและนักศึกษาทุกท่าน ขอให้ท่าน
ตอบทุกข้อตามความเป็นจริงมากที่สุด คำตอบของท่านจะเก็บไว้เป็นความลับ

ตอนที่ ๑

๑. ท่านเป็นนักศึกษาวิทยาลัยครู -----
๒. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
๓. อายุ -- -- ปี
๔. อาชีพของบิดา ☐ ครู รายได้ประมาณเดือนละ ____ บาท
☐ รับราชการ
☐ อื่น ๆ
- อาชีพของมารดา ☐ ครู รายได้ประมาณเดือนละ ____ บาท
☐ รับราชการ
☐ อื่น ๆ
- อาชีพของปู่ปกครอง ☐ ครู รายได้ประมาณเดือนละ ____ บาท
☐ รับราชการ
☐ อื่น ๆ
๕. จำนวนพี่น้องในครอบครัวทั้งหมด ----- คน
ชาย ----- คน
หญิง ----- คน
แต่งงานแล้ว ----- คน
ท่านเป็นคนที่ -----
๖. สถานที่พักเมื่อปีที่แล้ว ☐ บ้านตนเอง ☐ หอพักวิทยาลัย
☐ บ้านเช่า ☐ หอพักเอกชน
☐ วัด ☐ อาศัยผู้อื่นอยู่
๗. ภูมิลำเนาเดิม -----
๘. ผู้ให้ความอุปการะทางด้านการศึกษา
☐ บิดามารดา
☐ ญาติพี่น้อง
☐ อื่น ๆ

ตอนที่ ๒

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
องค์ประกอบทางค่านิยมเศรษฐกิจ					
ก. ท่านมีปัญหาในการใช้จ่ายในเรื่องต่อไปนี้เพียงใด					
๑. ค่าอุปกรณ์การเรียน					
๒. ค่ากิจกรรม					
๓. ค่ารักษาพยาบาล					
๔. ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เช่น การบริจจาค, ค่าของขวัญ, ค่าสังสรรค์ ฯลฯ					
๕. ค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ในวิทยาลัย					
๖. ค่าพาหนะ					
๗. ค่าเครื่องใช้ที่จำเป็น					
๘. ค่าใช้จ่ายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ					
๙. ค่าที่พักอาศัย					
๑๐. ค่าอาหารกลางวัน					
ข. ครอบครัวของท่านมีปัญหาในเรื่องต่อไปนี้เพียงใด					
๑. ปัญหาเรื่องรายได้ของครอบครัว					
๒. ปัญหาค่าใช้จ่ายในการกินอยู่ของครอบครัว					
๓. ปัญหาค่าใช้จ่ายเพื่อการรักษาพยาบาล					

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
๔. ปัญหาค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษา ของบุคคลในครอบครัว					
๕. ปัญหาเรื่องหนี้สินของครอบครัว					
๖. ปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายสำหรับ ที่พักอาศัย					
๗. ปัญหาค่าใช้จ่ายเรื่องเสื้อผ้า					
๘. ปัญหาเรื่องความแน่นอนของ รายได้ของครอบครัว					
๙. ปัญหาการรับผิดชอบต่อญาติพี่น้อง ที่พึ่งตนเองไม่ได้					
ค. ท่านมีความจำเป็นในเรื่องต่อไปนี้ เพียงใด					
๑. การหารายได้นอกเวลาเรียน					
๒. การขอความช่วยเหลือในเรื่อง การเงินจากญาติพี่น้อง					
๓. การขอกู้เงินเพื่อการศึกษา					
๔. การขอความช่วยเหลือทาง การเงินจากบริการแนะแนว					
๕. การหางานทำระหว่างปิดภาค เรียน					
๖. การทำงานเพื่อหารายได้ใน เวลาเรียน					

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
๗. การยืมเงินจากบุคคลอื่น					
องค์ประกอบทางด้านการปรับตัว					
ท่านมีความรู้สึกในเรื่องต่อไปนี้อย่างไร					
๑. รู้สึกว่าตนเองใจร้อนและอารมณ์ หงุดหงิดอยู่เสมอ					
๒. รู้สึกว่าตนเองขาดเสรีภาพในการ คบเพื่อนต่างเพศ					
๓. รู้สึกว่าตนเองมีความสับสน เพราะอดหวังในเรื่องต่าง ๆ					
๔. รู้สึกว่าตนเองขาดความเข้าใจกับ อาจารย์					
๕. รู้สึกว่าตนเองมีความวิตกกังวลและ คิดมากในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ					
๖. รู้สึกว่าตนเองขาดความสนิทสนมกับ เพื่อนต่างเพศ					
๗. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการบังคับ ใจตนเอง					
๘. รู้สึกว่าตนเองมีปมด้อยในเรื่องต่างๆ					
๙. มีความรู้สึกว่าขาดเพื่อนสนิทที่ไว้วาง ใจได้					
๑๐. รู้สึกว่าต้องเก็บกดความรู้สึกของ ตนเองเมื่อไม่พอใจในการกระทำ ของบุคคลอื่น					

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
๑๑. รู้สึกว่าตนเองมักจะนั่งฝัน (daydream) อยู่เสมอ					
๑๒. รู้สึกว่าต้องพยายามเอาใจคนอื่น					
๑๓. รู้สึกว่าเพื่อน ๆ ขาดความเข้าใจ ในตัวท่าน					
๑๔. รู้สึกว่าตนเองมีความกลัวต่อการ สนิทใกล้ชิดกับเพื่อนต่างเพศ					
๑๕. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการ วางตัวในสังคม					
๑๖. รู้สึกว่าตนเองว่าเหลวเมื่อขาดเพื่อน					
๑๗. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการ ตัดสินใจที่จะกระทำการต่าง ๆ					
๑๘. รู้สึกว่าตนเองขาดความเป็นกันเอง กับอาจารย์					
๑๙. รู้สึกว่าตนเองมีความลำบากใจ ในการเข้าพบอาจารย์					
๒๐. มีความรู้สึกว่ายากให้ผู้อื่นสนใจ ตนเอง					
๒๑. รู้สึกว่าตนเองมีอารมณ์และจิตใจ ไม่คงที่					
๒๒. รู้สึกว่าตนเองต้องเสียสละเพื่อ ผู้อื่นเพื่อให้ได้รับความนิยมจากเพื่อน					

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
๒๓. รู้สึกว่าอยากให้เพื่อนต่างเพศ สนใจตัวท่าน					
๒๔. มีความรู้สึกว่าคุณเองขาดความ เชื่อมั่นในการกระทำสิ่งต่าง ๆ					
๒๕. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการ สร้างความคุ้นเคยกับบุคคลอื่น					
๒๖. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการ อยู่ร่วมกับคนหมู่มาก					
๒๗. รู้สึกว่าคุณเองบ่นมค้อยในเรื่อง ภูมิลำเนา					
๒๘. มีความรู้สึกประหม่าเมื่ออยู่ในที่ ชุมนุมชน					
๒๙. มีความรู้สึกว่าคุณเองโกรธง่าย เมื่อเพื่อนหยอกล้อ					
๓๐. รู้สึกว่าคุณเองขาดความสามารถ ในการปรับตัวในวิธีการเรียน การสอน และการสอบ					
๓๑. รู้สึกว่ามีความลำบากใจในการ หาเรื่องมาสนทนากับบุคคลอื่น					
๓๒. มีความรู้สึกเกรงใจในการ ขอความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น					

ข้อคำถาม	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
องค์ประกอบทางค่านกิจกรรมในวิทยาลัย ท่านมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่อไปนี้เพียงใด					
๑. การทำงานในสถานศึกษา					
๒. การจัดนิทรรศการต่าง ๆ					
๓. กิจกรรมของชุมนุมภาษาไทย					
๔. กิจกรรมชุมนุมศิลปะและหัตถศึกษา					
๕. กิจกรรมชุมนุมวิทยาศาสตร์					
๖. กิจกรรมชุมนุมคณิตศาสตร์					
๗. การเล่นกีฬา กรีฑา					
๘. การบริหารงานในชุมนุมต่าง ๆ					
๙. กิจกรรมชุมนุมวัฒนธรรม					
๑๐. การพัฒนาวิทยาลัย					
๑๑. การจัดกิจกรรมในวันสำคัญ					
๑๒. กิจกรรมชุมนุมสหกรรมศาสตร์					
๑๓. การให้บริการในท้องสมุค					
๑๔. การออกค่ายอาสาพัฒนา					
๑๕. กิจกรรมชุมนุมโสตทัศนศึกษา					
๑๖. กิจกรรมชุมนุมสังคม					
๑๗. การจัดบริการอาหารกลางวัน					
๑๘. การช่วยงานร้านค้าในวิทยาลัย					
๑๙. กิจกรรมของชุมนุมภาษาอังกฤษ					
๒๐. การจัดการแข่งขันกีฬา กรีฑา					

ข้อความ	น้อยที่สุด ๑	น้อย ๒	ปานกลาง ๓	มาก ๔	มากที่สุด ๕
๒๑. การร้องเพลง					
๒๒. กิจกรรมชุมนุมเกษตร					
๒๓. การทำงานเป็นตัวแทนหรือเป็นหัวหน้าชั้น					
๒๔. การเล่นดนตรี					
๒๕. การศึกษานอกสถานที่					
๒๖. การแสดงต่าง ๆ					
๒๗. การควบคุมดูแลหอพัก					
๒๘. การจัดทำหนังสือ					
๒๙. การเชียร์กีฬา กรีฑา					
๓๐. กิจกรรมการรณรงค์ส่งเสริม ในวิทยาลัย					